La executarea acestor lucrări de fortificaţii unde s-au doborât arbori de brad şi molid de pe „Culmea Pleşu” pe o lungime de 2 km spre Dealul Căpaţinei, Dadişa, Sasca-Moişa şi o lăţime de 100 de metri, au participat şi tineri din Răuceşti.

Arborii au fost tăiaţi la o înălţime de 2 metrii iar vârfurile au fost aşezate spre inamic şi pe toata lungimea au fost întinse reţele de sârmă ghimpată realizându-se un baraj peste care trupele sovietice nu au putut trece fiind nimicite de vânătorii de munte din Armata Română.

Printre aceşti tineri premilitari ce au fost mobilizaţi la această acţiune militară strategică s-au aflat şi 3 tineri din satul Răuceşti de jos:Trofin Ghe. Dumitru, Ghiba T. Toader şi Cucoş Neculai care încă nu împliniseră vârsta de 18 ani, însă au dat dovadă de mult curaj şi au trecut prin clipe grele în acele zile şi nopţi de război de pe Valea Nemţişorului şi „Culmea Pleşu”.

Comandanţii de la Batalionul 13 Vânători de Munte din Târgu Neamţ i-au sfătuit pe tinerii care au participat la aceste acţiuni militare să se înscrie ca voluntari în Armata Română.

În pădurea Branişte-Secu-Osoi se afla dislocat Divizionul 57 Artilerie Grea Sibiu care recrutau voluntari iar înscrierile se făceau pe bază de certificat de naştere şi o adeverinţă de la Centrul Bălţăteşti unde erau arondate comunele evacuate din zona de război.

„După ce-am obţinut actele necesare, ne-am prezentat la comandamentul Divizionului 57 şi am fost înscrişi ca voluntari în Armata Română cei 3 tineri : Trofin Ghe. Dumitru, Ghiba T. Toader şi Cucoş Neculai alături de alţi 30 de tineri premilitari.”

„La începutul lunii august 1944 ni s-a comunicat de către Comandamentul Divizionului 57 că trebuie să ne prezentăm la Regimentul 7 Artilerie Grea Sibiu.”

„În termen de 24 de ore de la data comunicării am fost luaţi în primire de către 2 soldaţi şi după ce am primit hrana rece ne-am încolonat spre gara din piatra Neamţ de unde am luat trenul si după 2 zile şi 2 nopţi am ajuns la Regimentul 7 Artilerie Grea Sibiu.”

„Aici am fost luaţi în evidenţă, îmbrăcaţi în haine militare şi am început programul de instrucţie şi mânuire a armamentului din dotare.”

Aşa avea să înceapă drama celor 3 tineri plecaţi ca voluntari în armata română de pe meleagurile Nemţene care încă nu-şi dădeau seama de ce au ales această cale când România se afla în plin război.

Tânărul soldat Trofin Ghe. Dumitru mai avea un frate, Trofin Gheorghe, care luptase pe frontul din Moldova şi căzuse erou la Boureni-Miroslovești şi nu avea să afle decât la terminarea războiului, iar tatăl lui Trofin Gheorghe se găsea pe frontul din Basarabia.

De asemenea voluntarul Ghiba T. Toader mai avea încă 2 fraţi care luptau în război: sergent Ghiba T. Vasile pe frontul de la Târgu Neamţ cu Regimentul 82 din Târgu Mureş şi Ghiba T. Gheorghe lupta în Ardeal cu Regimentul 15 Infanterie Piatra Neamţ.

Trei fraţi în războiul de vest şi nu ştiau unul de celălalt, poveste care se va afla abia după terminarea celui de-al doilea război mondial.

Voluntarul Cucoş N. Neculae era singurul bărbat din familie. Tatăl lui murise înainte de începerea războiului iar mama se găsea refugiată în comuna Pipirig unde suporta cu greu zilele amare.

La 23 august 1944 orele 22.00 s-a transmis Comunicatul regelui Mihai I prin care se proclama „ieşirea României din Alianţă cu puterile Axei şi imediat încetarea războiului cu Naţiunile Unite.

Armata Română va întoarce armele împotriva trupelor germane şi alături de Armata Sovietică va trece la acţiuni ofensive în Transilvania de Nord pentru eliberarea Ardealului de sub Ocupaţia armatelor germano-hortyste”.

Din acest moment situaţia voluntarilor devenea incertă. Regimentul 7 Artilerie Grea Sibiu se pregătea să intre în război pentru eliberarea Transilvaniei de Nord.

„Comandantul de regiment ne-a adunat pe toţi tinerii voluntari şi ne-a comunicat că n-am parcurs tot programul de instrucţie şi tragere cu armamentul de război, n-am depus jurământul militar iar unii dintre noi încă nu împlinisem vârsta de 18 ani. Comandantul s-a apropiat de noi, ne-a privit pe toţi ca un părinte şi a zis:

- Sunteţi neinstruiţi şi nu puteţi merge pe front.
- Trebuie să vă întoarceţi la părinţii voştri

După un scurt moment ne-a privit din nou cu atenţie şi cu o oarecare ezitare a vorbit scurt.

- Cine vrea să meargă cu noi pe front să facă un pas în faţa!

Toţi soldaţii voluntari au făcut un pas în faţă şi au răspuns în cor:

- Mergem la război pentru eliberarea Ardealului nostru sfânt”.

Cei trei voluntari din satul Răuceşti de jos, înrolaţi în regimentul 7 artilerie Sibiu aveau să se despartă, plecând fiecare în alte unităţi militare.

Trofin Ghe. Dumitru a fost repartizat la trupele neoperative pentru aprovizionarea frontului cu muniţie de război. Grupa din care făcea parte lucra pe o maşină grea tip „Skoda” şi transportau muniţie de război de la Copşa Mică până în apropierea frontului iar pe măsură ce frontul înainta spre Arad, Salonta, Oradea Mare şi depăşea graniţa de vest româno-ungară, trebuiau făcute eforturi tot mai mari pentru aprovizionarea cu proiectile de toate calibrele.

„Era o munca foarte obositoare şi periculoasă în acelaşi timp pentru că puteam fi descoperiţi de aviaţia inamică şi bombardaţi. Din acest motiv transportul cu muniţie se făcea mai mult noaptea.

Timp de 5 luni de zile am tot transportat muniţie de război, mai întâi pe frontul din România pentru eliberarea Ardealului apoi am continuat pe teritoriul Ungariei şi Cehoslovaciei până în Munţii Tatra”.

Voluntarul Ghiba T. Toader a fost repartizat la Regimentul de Artilerie Uşoară calibrul 39 cu care a plecat în război pentru eliberarea Ardealului de Nord, Ungariei şi Cehoslovaciei.

Voluntarul Cucoş N. Neculae a fost repartizat la Regimentul Artilerie Grea, calibrul 75 Oradea, care împlinise doar 18 ani şi avea să primească botezul focului la vest de Munţii Apuseni la Beiuş, Salonta, Oradea unde a fost întâmpinat de inamic cu un foc năprasnic de artilerie în care mulţi soldaţi, gradaţi, subofiţeri şi ofiţeri au căzut la datorie pentru eliberarea părţii de nord a României la graniţa româno-ungară.

La 24 septembrie 1944 primele trupe ale Armatei Române au depăşit frontiera româno-ungară şi au înaintat spre Budapesta care a fost eliberată de sub ocupaţia fascistă până la 15 ianuarie 1945.

Trupele române din care a făcut parte şi sergentul Cucoş Neculai cu Regimentul Artileria 75 Oradea au înaintat pe teritoriul Ungariei împotriva forţelor fascisto-hortyste pe direcţia Tiszadob-Miskolc spre frontiera de nord est a Ungariei cu Cehoslovacia.

La 12 ianuarie 1945 armata română a pornit la ofensivă după o puternică pregătire de artilerie şi au reuşit să rupă dispozitivul de luptă al inamicului continuând înaintarea până în apropierea masivului muntos Javarino unde urma să înceapă luptele cele mai crâncene de pe teritoriul Cehoslovaciei.

Prin lupte grele pe o iarnă grea, la 18 martie 1945, Regimentul de Artilerie 75 Oradea se găsea la o distanţă de 40 de kilometri de Praga, capitala Cehoslovaciei. Sergentul Cucoş Neculai a ajuns până la o distanţă de 12 kilometri de Praga cu regimentul său în timp ce, la 9 mai 1945 s-a anunţat ca cel de-al doilea război mondial s-a încheiat.

„Începând cu luna iunie 1945 am început retragerea spre ţara şi după parcurgerea unui drum lung din Munţii Tatra prin Cehoslovacia şi Ungaria am ajuns la unităţile din care plecasem cu 10 luni în urmă”.

Aşa s-a încheiat odiseea celor trei tineri voluntari plecaţi de pe dealul Nemţişorului, înrolaţi în armata română şi au luptat pentru eliberarea Ardealului de Nord trecând râul Tisa în Ungaria şi mai departe în Cehoslovacia până în Munţii Tatra.

La plecare erau nişte copii care nu împliniseră 18 ani şi s-au

întors oameni maturi, sergenţi în Armata Română.

Pentru faptele de vitejie săvârşite pe câmpurile de luptă au fost decoraţi cu:

- *Medalia „Bărbăţie şi Credinţă”*
- *Medalia „Crucea Comemorativă a celui de-al doilea război mondial 1941-1945”*

Primăria Comunei Răuceşti le-a acordat Titlul de „Cetăţean de Onoare”

CAPITOLUL X
ÎNTOARCERE DIN REFUGIU

Cineva spunea că „amintirea n-o poate şterge nimeni”, „nici măcar timpul”.

Acum când au trecut atâţia ani de la acel „război blestemat” şi mai avem încă puterea să ne întoarcem cu gândul acolo sus pe „Valea Ozanei” în Munţii Neamţului unde oamenii acestor locuri frumoase, pline de istorie şi povestiri au trăit adevărate tragedii, nu putem şi nu avem dreptul să uităm toate câte li s-a întâmplat lor.

Iată cum îşi amintesc supravieţuitorii din satele Oglinzi, Răuceşti de Sus şi Răuceşti de Jos care au suportat şi au văzut cu ochii lor exodul populaţiei refugiate din zona de conflict.

Locuitorii comunei Răuceşti fuseseră evacuaţi în noaptea de 8 şi ziua de 9 aprilie 1944 şi repartizaţi să se instaleze provizoriu în mai multe localităţi din Depresiunea Cracău-Oşlobeni, Bodeşti, Diobreni-Almaşi şi în Depresiunea Târgului Neamţ-Pipirig-Branişte-Gura-Secului-Cerbărie, unde se aflau păşuni şi ape curgătoare.

„De peste patru luni ne aflam în refugiu la Gura Secului în „Poiana Cerbăriei” aproape de Pădurea Branişte unde trăiam de pe o zi pe alta aşa cum dădea Dumnezeu, numai în necazuri, greutăţi şi lipsuri de tot felul”.

„Locuiam în colibe făcute de noi acoperite cu cetină de brad unde stăteam îngrămădite 6-7 persoane. În timpul ploilor apa pătrundea prin cetină şi ne uda hainele şi tot ce ţineam în colibă”.

Rezervele de hrană pe care le luasem în grabă la plecarea de la casele noastre erau pe terminate şi nu mai aveam nici o speranţă.

Noi copiii aveam ocupaţie permanentă: fraţii mai mari mergeau cu vitele la păşune iar cei mai mici căutau prin pădure bureţi (ciuperci) sau culegeau fructe de pădure iar uneori mergeau la pescuit pe râurile de munte.

Cel mai greu era pentru mama care trebuia să ne pregătească de mâncare pentru toţi şi adeseori nu mai avea pe ce pune mâna; era disperată şi plângea mereu dar se păzea să n-o vedem.

Totuşi mai aveam noroc cu armata română care avea bucătăria în apropierea noastră unde zilnic mergeam cu găleata să ne dea şi nouă ce mai rămânea de la trupă.

Soldaţii erau buni cu noi, ne primeau, iar unii dintre ei plângeau

când ne vedeau, că şi ei aveau copii lăsaţi acasă, când au plecat la război.

Când ajungeam la bucătărie ne întrebau:

- Câţi sunteţi la colibă? noi răspundeam că suntem 6-7 sau chiar 8 persoane.

Bucătarul militar lua polonicul în mână, învârtea cu el prin cazan şi apoi ne punea în găleată atâtea polonice de ciorbă cât ceruserăm noi.

Uneori ne dădea şi felul doi care era preparat din cartofi cu arpacaş (un fel de orz cojit) prin care se mai găsea şi câte o bucăţică de carne.

- Gata atâta pentru astăzi; dar tot ne chema înapoi şi ne mai dădea şi nişte colţuri de pâine.

Mama ne ieşea înainte şi era bucuroasă când vedea că ne întoarcem cu ceva de mâncare.

A doua zi făceam aceeaşi treabă şi fiecare dintre noi trebuia să aducă ce găsea prin pădure ca să putem să alungăm foamea.

În afară de preocupările zilnice trebuia să fim atenţi la alarme aeriene sau la barajele de foc trase de artileria grea a ruşilor care vizau trupele române şi germane aflate în pădurea Braniştea.

La „Cerbărie” în livada Mânăstirii Neamţului, veneau soldaţi români pentru refacere care luptau peste Culmea Pleşului la nord de Băile Oglinzi aproape de Valea Culeşa, sau în faţa liniilor de cazemate pe Buburuz-Zăneasca Vârful Imaşului-Dumbrava.

Printre aceşti ostaşi care apărau linia frontului român se aflau şi fii ai satelor noastre: sergent Ungureanu Gheorghe (Grişa), caporal Cristescu Ilie din Oglinzi, sergentul Petreanu Gavril, sergentul Balaban Ion, soldaţi Luca V. Ion, Tărăboanţă Gavril, soldat Obreja N.Gheorghe, soldat Dulgheru Gheorghe Moşu Gheorghe din satele Răuceşti de Sus şi Răuceşti de Jos, plutonier Pavel Ilie.

Soldaţii care ne cunoşteau veneau pe la noi şi ne spuneau că frontul din apropierea Iaşului este pe cale de a ceda şi trupele române cu mare greutate fac faţă de a opri ofensiva armatei sovietice.

De fapt şi la noi aici pe frontul de la Târgu Neamţ în zilele de 21,22,23 august 1944 trupele ruseşti ce se aflau în dispozitivul de atac pe linia de la Făgeţel, Pârâul Loziei, Curătura, satul Răuceşti de Jos, Vârful Steagului, Vârful Bâtca, Bondrea în satul Oglinzi, Cărpiniş, Groşi, Poiana susţinută de artileria grea care era amplasată pe Dealul Cruci, Brusturi, Săveşti sub Dealul Curţii, Capul Dealului Răuceşti de Jos au dezlănţuit un atac în forţă asupra poziţiilor de apărare ocupate de români încercând să rupă frontul în mai multe sectoare.

Artileria română amplasată la Tărpeşti, Săcăluseşti, Valea Arinilor, Valea Seacă, Agapia, Zdreanţă, Vânători, Branişte a ripostat energic cu lovituri după lovituri cu foc continuau, trimiţând mii de proiectile asupra trupelor ruseşti dislocate în satele Oglinzi, Răuceşti de Sus şi Răuceşti de Jos.

Aviaţia sovietică zbura deasupra zonei fortificată şi lansau bombe puternice asupra fiecărei cazemate cu scopul de a le distruge ca să poată înainta Armata Roşie.

Infanteria şi vânătorii de munte din Corpul 7 Armata română au început retragerea de pe linia de apărare ocupată în faţa zonei fortificată şi s-au retras în spatele cazematelor pe un nou aliniament Băile Oglinzi, Pometea-Pârâul Ursului, Şoseaua Tg.Neamţ-Paşcani, Blebea Boiştea, Pădurea Cenuşa-Ingăreşti.

Soldaţii care veneau de pe front în refacere, ne aduceau veşti de pe zona fortificată la nord-est de Tg,Neamţ care continua să reziste în faţa atacurilor repetate ale Armatei Roşie.

În seara zilei de 23 august atacurile armatei sovietice s-au redus şi mai târziu au încetat.

În zorii zilei de 24 august s-a auzit în tabăra noastră de refugiaţi de la Gura – Secului că s-a transmis la radio un comunicat: „Mareşalul Antonescu a fost arestat, România s-a retras din Axa Berlin-Roma şi urmează să întoarcă armele împotriva Germaniei hitleriste”.

Toţi refugiaţii din zonă unde ne aflam, eram derutaţi şi nu înţelegeam ce se va întâmpla în zilele următoare.

Pe la orele 9 au sosit primele trupe române care se retrăgeau dinspre Mânăstirea Neamţ, Nemţişor, Lunca-Vânători şi se îndreptau spre Pipirig-Poiana Teiului. Soldaţii care erau din localitatea noastră s-au oprit la noi şi ne-au spus că au primit ordin să se retragă şi să meargă în zona Bicaz-Chei să ocupe trecătorile spre Lacul-Roşu, Topliţa-Borsic, Gheorghieni-Tulgheş pentru a asigura trecerea trupelor române spre Ardeal. Acolo au fost blocaţi de trupele germane care ocupaseră trecerea spre Topliţa-Gheorghieni.

Ne-a avertizat că la întoarcerea spre casă să fim foarte atenţi că terenurile sunt minate în anumite zone pe unde a fost frontul şi peste tot se găsesc bombe şi proiectile neexplodate.

Singura intrare spre comuna Răuceşti se poate face de la satul Dumbrava (Graşi) în apropiere de pădurea Făgiţăl-Pârâul Loziei-Răuceşti de Jos, un drum care prezintă o oarecare siguranţă, dar prezintă şi un mare risc, un mare pericol dacă ne abatem din drum, deoarece în apropiere terenul este minat.

Locuitorii din satul Oglinzi nu pot intra spre locuinţele lor pe

şoseaua Tg.Neamţ-Fălticeni deoarece şanţul anticar şi lucrările de fortificaţie traversează drumul, iar terenul este minat.

Există o intrare la nord de Băile Oglinzi dar şi în această zonă terenul a fost minat şi sunt multe lucrări de fortificaţii.

În timp ce trupele române se aflau în retragere, din urmă şi-a făcut apariţia, armata sovietică preocupată mai mult de a-i dezarma pe soldaţii şi ofiţerii români si ai lua prizonieri de război.

„Tăvălugul de foc” al Armatei Roşii trecuse peste noi, iar trupele române se aflau la „Porţile Ardealului”, refugiaţii din comuna Răuceşti, care fuseseră scoşi din zona de război, au început să se mişte spre locurile natale.

Întoarcerea din refugiu le-au creat o oarecare bucurie şi au primit cu entuziasm lovitura de stat de la Bucureşti şi că România va avea ca aliaţi pe S.U.A. şi Anglia, crezând că războiul s-a terminat şi se va instaura pacea.

Războiul nu se terminase şi lacrimi aveau, să mai curgă şi noi familii îndoliate aveau să-şi plângă eroii căzuţi pe frontul de vest pentru eliberarea Transilvaniei de sub ocupaţia Ungariei Hortyste.

Începând cu data de 25-26 august au intrat în satele din comuna Răuceşti câţiva bărbaţi veniţi din taberele refugiaţilor care luptaseră în război şi cunoşteau câteva elemente de a pătrunde într-o zonă unde s-au dat lupte grele între cele două armate ruso-române, începând cu 16 aprilie până la 24 august 1944.

Ei au pătruns cu grijă şi mare atenţie în interiorul satelor, au cercetat toate locurile unde au fost dislocate trupele sovietice şi au constatat că pe sub coastele dealului existau depozite de muniţii şi multe proiectile neexplodate împrăştiate, armament de război în special lăzi cu sticle incendiare anti-tanc care prezentau un mare pericol pentru populaţia neavizată.

Până seara cu toţii au părăsit satele şi ajunşi în locurile unde erau refugiaţi le-a spus cum arată satele, pericolul care exista la tot pasul şi pe unde se poate intra în comuna Răuceşti.

Noi cei de la Gura-Secului-Leghin-Branişte-Nemţişor dar şi cei din Agapia-Văratic am încărcat în căruţă tot ce mai aveam şi am pornit spre casele noastre.

Aproape de amiază am intrat în oraşul Tg.Neamţ pe care l-am traversat de la un capăt la altul, unde am văzut un oraş pustiu, distrus de bombe ca după un cutremur.

La ieşirea din Tg.Neamţ, aproape de drumul ce merge la moara lui Matei, am intrat în zona fortificată, la nord-est de Depresiunea Târgului Neamţ.

Aici ne-am oprit şi am privit cum au fost distruse toate cazematele de către Armata Roşie prin folosirea unui exploziv cu o putere mare de distrugere din interior şi aruncate bucăţi pe o rază foarte mare, lăsând în urmă o imagine dezolantă.

Am lăsat în urmă această linie de apărare a armatei române, considerată ca fiind cea mai puternică de pe frontul din Moldova, care închidea coridorul de trecere spre Transilvania prin trecătoarea Cheile-Bicazului-Lacul Roşu Tuglheş-Topliţa-Borsec şi ne-am îndreptat spre satul Dumbrava (Graşi) de unde intrăm pe raza comunei Răuceşti pe un drum de ţară, aproape de pădurea Făgeţel.

Când urcam panta la Găvan ne-au ajuns din urmă alte căruţe care veneau de la Dobreni-Oşlobeni şi am format un mic convoi de refugiaţi.

Unele căruţe aveau puse coviltir şi erau trase de boi sau vaci şi înaintam încet spre sat. Copiii stăteau în căruţă, iar oamenii mergeau pe jos desculţi sau încălţati cu opinci. Erau îmbrăcaţi cu haine vechi, nespălaţi, iar în privirile lor se vedeau spaima şi neliniştea.

Nimeni nu vorbea şi se uita peste câmpurile nelucrate unde crescuse ierburi înalte şi buruieni. Unul dintre refugiaţi a rupt tăcerea şi a strigat.

- Uitaţi-vă acolo şi dincolo; Vasileşti, Filipeni toate casele au ars şi la Iacob Stănică, Ilie Tanasă, Vasile Tarhon le-au dispărut gospodăriile, nu mai sunt.

Când au ajuns la Pârâul-Loziei am dat peste linia de front a ruşilor care ieşea din Făgeţel, traversa drumul, urca spre Trofineşti-Curătura pe lângă Munteni-Pârâul-Roginei spre Vârful Steagului. Dispozitivul ruşilor era bine consolidat format din tranşee, amplasamente pentru aruncătoare, adăposturi, puncte de observare şi de comunicaţii.

În faţa liniei aveau instalate, reţele de sârmă ghimpată, pe toată lungimea frontului iar terenul fusese minat cu mine pentru infanterie, pentru cavalerie, anti-tanc, şi alte tipuri de mină care la cea mai mică atingere puteau exploda separat fiecare sau în lanţ având o mare putere de distrugere în plan orizontal.

Cineva a oprit coloana şi ne-a arătat de la distanţă zona minată şi a explicat că minele sunt acoperite de ierburi şi este foarte greu să le poţi observa.

Va trebui să vină genişti pregătiţi special să poată efectua operaţiunea de deminare.

Convoiul s-a mişcat şi ne-am apropiat de sat. Încă de la intrare pe uliţele satului pe stânga şi pe dreapta ne apăreau în faţa ochilor

priveliști dezolante, zguduitoare de nedescris.

Pe măsură ce înaintam în interiorul satului cei care ajungeau la locurile unde fusese gospodăria lor se opreau şi rămâneau înmărmuriţi, se cutremurau, nu le venea să creadă ce vedeau. Totul era distrus, pustiu, scrum şi cenuşă apărea peste tot. În locul gospodăriilor lăsate la plecare în refugiu: case, grajduri, şoproane, pătule, ocoale au găsit mormane de moloz şi pulbere, iar grădinile şi curţile erau năpădite de buruieni înalte de peste doi metri.

Bărbaţii îşi mai păstrau firea, dar femeile rămase singure cu cinci, şase copii, iar soţii lor plecaseră de mult la război, cădeau la pământ în genunchi şi blestemau războiul.

În satul Răuceşti de Jos cel mai lovit a fost Muntenii, care arsese aproape în întregime, apoi Trofineşti, Capul-Dealului şi multe case izolate.

Din satul Răuceşti de Sus au ars: Obrejenii, Borcilenii, care au fost loviţi de proiectile dar multe gospodării au fost incendiate din punctul de vedere strategic şi logistic, care împiedicau trupele ruseşti să se desfăşoare în dispozitivul de luptă şi să-l păstreze, odată ocupat.

Încă de la primele zile de la sosirea trupelor sovietice în satele Răuceşti de Sus şi Răuceşti de Jos care s-au aflat în zona de război, au avut mult de suferit de pe urma bombardamentelor lansate de artileria română asupra Armatei Roşii şi a depozitelor de muniţii, tehnică de luptă şi echipament de război, puncte de observare şi comunicaţii care au fost amplasate sub Coasta Dealului începând de la Nicolai Pantilimon-Cozmeni, Robeni, sub Munteni, Cosăeni, Chişcăreni, Mărăuţeni, Cioroiul până la Rugina.

Satul Oglinzi a fost străbătut de cele două fronturi aflate în zona de conflict: trupele române din Corpul 7 Armata Română ocupase poziţia de apărare de la Buburbez-Băile Oglinzi-Slătiorul-Cărpiniş spre Valea–Culeşa-(Borta-Dracului)-Moişa.

Armata Roşie aflată în ofensivă a ocupat dispozitivul de luptă pe aliniamentul şoseaua Tg.Neamţ-Fălticeni în apropiere de locuinţa primarului comunei Răuceşti profesor Apostoae Ilie a continuat pe muchia dealului spre Băile Oglinzi apoi coboară, trece peste pârâul Sărata intră în centrul satului pe lângă Biserică şi urcă spre pădurea Cărpiniş şi din nou coboară către Pârâul Lebedea Poiana-Groşi-Boroaia.

La întoarcerea din refugiu, oamenii au găsit satul Oglinzi brăzdat de la un capăt la altul de terenuri minate, muniţii neexplodate, reţele de sârmă ghimpată, armament de luptă abandonat dar cea mai şocantă imagine care se întâlnea în multe locuri era a ostaşilor români dar şi a

ruşilor căzuţi în lupte lăsaţi sub cerul liber fără ca cineva să-i fi îngropat.

Multe case, grajduri şi anexe gospodăreşti au fost distruse sau arse. Biserica din satul Oglinzi a suferit distrugeri la clopotniţă şi acoperiş, deoarece ruşii instalaseră un punct de observaţie şi a fost lovit de artileria română.

Şcoala a fost arsă şi au rămas doar zidurile din cărămidă dărâmată.

Toţi bărbaţii din satul Oglinzi apţi, cuprinşi între 20 şi 55 de ani au fost chemaţi la război şi mulţi dintre ei nu aveau să se mai întoarcă niciodată.

Femeile rămase singure cu mulţi copii la întoarcerea din refugiu, găseau casele distruse sau arse, erau disperate şi nimeni nu le putea ajuta pentru că fiecare avea greutăţi.

În asemenea clipe de grea încercare prin care treceau oamenii satelor noastre, cuvintele îşi pierd sensul şi nu poţi să descrii groaza şi disperarea în care se aflau, nu poţi să mai faci nimic când eşti lovit aşa de crunt, simţi că te dărâmi şi atunci viaţa nu mai are sens.

Parcă nici Bunul Dumnezeu nu-i mai putea ajuta pe aceşti oameni, devenea şi el neputincios la tot ce li se întâmpla în acele momente de grea cumpănă.

Timpul părea a se fi oprit în loc şi totul în jurul lor se prăbuşea.

Nu mai aveai putere să judeci să dai sau să găseşti o soluţie pentru aceşti oameni care pierduseră totul. Cine mai putea să ajute în acel moment sute de familii – în special femei care îşi pierduseră soţul în război şi aveau de crescut şi îngrijit 5-6 copii minori, fără un acoperiş deasupra capului, fără hrană şi îmbrăcăminte când iarna se apropia.

Nu ştiu dacă mai exista în acel moment vreo speranţă de viaţă în sufletul acestor fiinţe nevinovate, lovite de ororile războiului.

Pentru oamenii acestor locuri întorşi din refugiu era un adevărat infern.

Statisticile vorbesc că 75 la sută din casele oamenilor din Răuceşti au fost arse, distruse total sau parţial.

Puţinele case ce mai scăpaseră de la incendiile produse de exploziile obuzelor şi bombelor căzute peste satele noastre care au fost devastatoare, se găseau fără de uşi şi ferestre, cu pereţii dărâmaţi fără cerdacuri, fără porţi şi garduri la ogradă.

Materialele luate de la gospodăriile sătenilor au fost duse de armata rusă în dispozitivul de luptă pentru construcţia de adăposturi.

Sătenii au mers prin tranşee şi adăposturi şi-au adunat materialele ce le aparţineau, pentru a putea să-şi repare casele, grajdurile şi şurile unde să adăpostească animalele.

Apoi s-au dus pe ogoarele lor să cosească, să adune furaje pentru animale. Au mers la pădure să aducă lemne sau să strângă ciuperci pentru hrană.

Sărmanii oameni încă nu-şi dădeau seama de pericolul, de primejdia ce exista pentru ei, proiectilele şi bombele neexplodate împrăştiate pe câmp, apoi minele antipersonale, anticar şi anticavalerie ce se aflau la tot pasul în special pe unde treceau cele două fronturi în faţa dispozitivului de luptă sau de apărare.

Populaţia nefiind avertizată din timp să nu intre în sectoarele minate şi cum trebuie să se păzească de obuzele şi bombele neexplodate sau de grenade, sticle incendiare şi armament de război, au căzut victime cu zecile, bărbaţi, femei şi copii care au fost sfârtecaţi în bucăţi şi împrăştiaţi pe câmpuri.

Nu putem să mergem mai departe fără să amintim doar câteva nume de oameni, vieţi nevinovate care în graba lor de a strânge ceva pentru casele şi pentru animalele lor au fost loviţi de explozia minelor şi au murit într-un mod dramatic greu de imaginat.

- Vasile Cucoş (al lui Pantilimon Stan) împreună cu fiul său Ion au pătruns într-un teren minat şi din explozia produsă au fost împrăştiaţi în bucăţi fiind adunaţi cu greu într-o coşarcă de către familia lor
- Cucoş Pantilică (al lui Mitiţă Cucoş) a fost sfârtecat de mine pe câmpul de la Ciritei
- Ilieş Ghe. Dumitru (al lui Ghiţă Ilieş) sfârtecat de mine la pădurea Făgeţel
- Trofin T.Vasile a fost sfârtecat de explozia unei grenade la Ciritei
- Ilieş I.Ion a fost sfârtecat de explozia unui proiectil la păşunea din Bondrea
- Enea T,Vasile era cu oile în Ceoroiul şi a călcat pe o mină şi a murit
- Dediu Vasile Ion (al lui Vasile Dediu) a fost sfârtecat de explozia unei mine în timp ce cosea la Pârâul Rogina
- Valeria lui Gheorghe a Dascălui (Vasiliu) împreună cu Anica lui Vasile Gh. Toma a mers la cules bureţi (ciuperci) la Zăneasca Oglinzi şi a pătruns în zona minată fiind sfârtecate de explozia produsă în lanţ
- Sandu V.Vasile (al lui Vasile S.Sandu) a fost sfârtecat de mine la Pârâul-Loziei, făcuse armată la geniu şi se pricepea să demineze.

Un caz dramatic s-a întâmplat după o săptămână de la întoarcerea din refugiu.

Eram într-o duminică dimineaţă şi oamenii nu mergeau la biserică pentru că preotul nu venise încă acasă şi nu se ţinea slujbă.

La Munteni sus pe deal, în apropiere de Vârful Steagului pe unde era linia de front a ruşilor, oamenii au mers să strângă materiale de construcţii ce se găseau la adăposturi şi pe întreaga zonă fortificată.

Pregătiţi cu unelte Vasile a Ioanei Voinea cu fiul său Ionel şi Andrei al lui Ghiţă Chirilă nişte tineri de 16-17 ani şi alţi oameni din Munteni au început să desfacă un adăpost unde se găseau materiale bune pentru construcţii.

Pentru a scoate mai uşor materialele din pământ s-au folosit de materiale explozive care se aflau în apropiere pe terenul minat şi fără să-şi dea seama de pericolul care se putea întâmpla în orice clipă, explozia s-a produs şi cei doi tineri Ionel şi Andrei au murit pe loc, iar Vasile Ioana Voinea a fost mutilat.

Oamenii s-au speriat şi s-au adăpostit în tranşee de teamă să nu se producă alte explozii în lanţ din terenul minat care se afla în apropiere de locul unde se întâmplase nenorocirea.

După puternica explozie care s-a auzit şi în cătunul Munteni, femeile, copiii şi bătrânii au alergat cu toţii pe linia tranşeelor în locul unde se întâmplase catastrofa şi văzând pe cei morţi şi răniţi şi strigăte de disperare au început cu toţii să plângă, să bocească, să ţipe fiecare cum se pricepea, de credeai că-i sfârşitul pământului, nu alta.

Nişte bărbaţi cu sânge rece au strigat la mulţime să tacă şi să meargă la casele lor, iar ei au început să scoată mai întâi pe cei ce se aflau în viaţă apoi pe cei morţi şi i-au transportat în sat, la casele lor.

La acea vreme înmormântarea era o problemă foarte greu de realizat, deoarece oamenii din sat erau foarte săraci şi nu aveau aproape nimic la casele lor. Nu se găseau scânduri pentru sicriu, făină de grâu pentru colaci, lumânări, ulei, pânză pentru punţi, nici măcar tămâie.

Cu ajutorul oamenilor din sat s-au adunat câte ceva din pomană şi s-a făcut o colivă de grâu, un pom în care s-a pus câteva nuci şi pădureţe, câteva bucăţi de pânză din fuior de cânepă, pe care le-a legat pe la prapuri, iar cineva a adus nişte colaci şi câteva lumânări făcute din ceară de albine.

Cu mare greutate s-a adus un preot de la Drăgăneşti ca să oficieze slujba de înmormântare.

În cele din urmă, cei doi tineri au fost duşi la biserică pentru a fi înmormântaţi, Întâi a fost scos din casă Andrei până în uliţă şi lăsat acolo cu rudele apropiate, apoi l-a adus şi pe Ionel şi au pornit împreună purtaţi pe umeri de flăcăii din sat, urmaţi de întreaga suflare a

satului care au ţinut să participe la această mare durere pe care o purtau şi ei în suflet.

Ajunşi la biserică şi după slujba de pomenire au fost duşi în cimitir pentru a fi îngropaţi, însoţiţi de rudele apropiate şi mulţimea adunată.

După ce i-au înmormântat pe cei doi tineri femeile rămase singure care aflaseră că bărbaţii lor muriseră la război sau fuseseră luaţi prizonieri dar şi mamele care îşi pierduseră fiii pe câmpurile de luptă, au mers la mormintele părinţilor, au căzut în genunchi şi au început a boci şi a striga pe nume pe toţi cei dragi lor plecaţi cu mulţi ani în urmă şi care nu s-au mai întors niciodată.

Atunci s-a dezlănţuit o explozie de durere, o descătuşare şi o revărsare de amar şi de suferinţă, acumulată în timp, odată cu începerea războiului, iar cu moartea acestor tineri sufletele femeilor au fost răscolite şi părea a nu se mai putea opri.

Durerea lor era aşa de mare încât cu greu îşi puteau stăpâni emoţiile ţi se producea o ruptură între raţiunea de a accepta realitatea aşa cum este ea şi a te prăbuşi într-o prăpastie din care nu mai puteai ieşi niciodată.

În acel moment, aceste femei disperate se pare că aleseseră pe cea de-a doua variantă – prăbuşirea.

Era foarte greu să poţi înţelege, să poţi pătrunde în durerea fiecăruia în parte ca să-ţi poţi da seama ce se întâmplă cu aceste fiinţe aflate pe marginea prăpastiei.

Ceremonialul de înmormântare al celor doi tineri se terminase de mult, dar clopotele tot mai băteau, trase de un orb care se numea Toader Apetri şi el nu ştia ce se petrecea în cimitir, se orienta numai după strigătele disperate ale femeilor.

Soarele cobora spre asfinţit iar femeile aflate în cimitir încă mai continuau să-şi reverse lacrimile pe morminte, pentru toţi aceia care au murit la Odessa, Dalnic la Cotul-Donului, la Stalingrad sau pe frontul din Moldova.

Bătrânii ce rămăseseră acasă cu nepoţii şi văzând că femeile nu se mai întorc de la înmormântare au coborât în grabă spre biserică, au intrat în cimitir şi le-au îndemnat să meargă acasă.

- Nu vedeţi că înserează, iar copiii plâng de foame că nu au mâncat nimic de aseară?
- Haideţi să mergem acasă să faceţi ceva de mâncare la copii că o să moară şi ei într-o zi.

Între timp clopotele au încetat să mai bată şi femeile au început să iasă din cimitir, dezorientate parcă nu-şi dădeau seama ce s-a

petrecut acolo. Priveau în gol, aveau feţele smolite, îmbrăcate cu nişte haine cernite, călcau cu picioarele goale, crăpate pe ţărâna de pe marginea şanţului, fără să scoată vreo vorbă.

Aşa se desfăşurau înmormântările după întoarcerea din refugiu şi se întâmpla destul de des, aproape în fiecare zi se auzea o explozie şi acolo murea cineva. Dar oamenii nu încetau să se ducă în zone periculoase şi însoţiţi mereu de-îngerul morţii-scormoneau prin tranşee prin adăposturi şi pătrundeau chiar în zone minate după tot felul de materiale de construcţii de care aveau nevoie în gospodăriile lor.

La câteva zile de la catastrofa de la Vârful Steagului, Andrei Dediu din Munteni împreună cu fiica lui Anica, prima soţie a lui Gheorghe Cucoş au mers cu căruţa cu boi să aducă lemn de stejar de la Pădurea Coverca dar înainte de a intra în pădure lângă fântână, căruţa a trecut peste o mină anti-car şi a fost aruncată în aer împreună cu Anica sfârtecată în bucăţi şi împrăştiată la mare distanţă. Andrei Dediu a scăpat ca prin minune împreună cu boii şi a strâns într-un sac rămăşiţele din corpul fiicei sale Anica.

Deşi războiul trecuse peste noi, fiinţe nevinovate aveau să mai cadă multă vreme de aici încolo.

Peste satele noastre se aşterneau întunericul şi blestemul, disperarea şi groaza.

Oamenii satelor îşi dădeau seama că asupra lor se vor abate alte necazuri, ei simţeau că din umbră se apropie alte nenorociri şi de aceea se rugau lui Dumnezeu să nu-i mai pedepsească aşa de rău pentru că, copiii şi femeile nu mai pot suporta toate greutăţile.

Dumnezeu însă nu le-a auzit rugăciunea lor şi le-a trimis alte suferinţe: foamete şi disperare, lacrimi şi moarte.

Vremuri grele se anunţau pentru oamenii acestor locuri care erau greu încercaţi loviţi de soartă şi se rugau lui Dumnezeu zicând: „Doamne nu ne pierde pe noi păcătoşii şi ne ajută să ieşim din haosul în care ne aflăm”.

„Ştim Doamne că în viaţa noastră există lucruri mai groaznice decât moartea şi de aceea ne este greu să luptăm singuri ca să învingem toate greutăţile”.

„Pentru bătrâni ar fi mai bine să primim moartea, dar copiii mai au de trăit şi ar fi păcat să-i lăsăm să moară”.

Iarna se apropia şi multe familii la întoarcerea din refugiu găsiseră casele arse, însă tragedia cea mai mare o trăiau familiile cu copii care nu aveau unde să se adăpostească.

Doar o mică parte dintre cei care le arseseră gospodăriile au găsit câte o cameră pe la rude sau în vecini unde să locuiască peste

iarnă.

Restul familiilor trebuiau să-şi construiască un adăpost în pământ (un bordei) ca să supravieţuiască.

Aşa că oamenii au ieşit pe câmpuri, prin lunci şi păduri să aducă materiale de construcţii dar acolo au dat peste soldaţi morţi cu sutele şi a trebuit să adune cadavrele şi să le transporte cu căruţele în curtea bisericilor din satele Răuceşti de Sus şi Răuceşti de Jos unde au fost înmormântaţi creştineşte.

Timpul trecea pe neobservate şi condiţiile de viaţă deveneau pe zi ce trecea tot mai grele pentru oameni din cauza lipsurilor unor produse de strictă necesitate şi nimeni nu venea în ajutorul lor.

În vara anului 1944 ogoarele oamenilor au rămas nelucrate din cauza războiului, aşa că rezerva de alimente s-a epuizat. Din casele oamenilor lipseau produsele de bază: porumbul, cartofii, grâul, legumele şi alte produse agricole.

Efectivele de bovine, ovine, porcine şi păsări scăzuse la jumătate şi erau ameninţate să fie sacrificate din lipsă de furaje.

Oamenii se confruntau cu tot felul de lipsuri, încât viaţa devenea insuportabilă. Nu se găsea săpun de rufe, petrol lampant, felinare, lămpi, sare, chibrituri, zahăr, ulei, var, cuie sticlă de geam iar cât priveşte asistenţa medicală şi medicamente nici nu se putea vorbi.

Lipsa igienei şi a spaţiului de locuit la care se adăuga alimentaţia precară au dus la apariţia de boli şi epidemii în masă. Tifosul, dezinteria, râia, păduchii au cuprins aproape întreaga populaţie a satelor şi a dus la pierderi de vieţi omeneşti în număr mare în special din rândul femeilor şi copiilor,

Urmările războiului au lovit puternic întreaga suflare a locuitorilor din comuna Răuceşti care a suportat traume sufleteşti de nedescris, de neimaginat. În vremuri cumplite oamenii pierduseră până şi speranţa că mai pot supravieţui, întrucât de la orizont apăreau noi primejdii ce le ameninţa viaţa.

Ajunge un moment când nu te mai puteai ajuta nici pe tine însuţi şi nu mai aveai puterea să mai poţi înţelege suferinţele altora pentru că viaţa capătă în acel moment un alt sens, acela de a supravieţui, tu şi familia ta.

Trecuseră cinci ani de când sunase mobilizarea generală – septembrie 1939 – şi în toată această perioadă avusesem parte numai de lacrimi şi durere, tristeţe şi disperare.

Am învăţat cu toţii să răbdăm dar uneori răbdarea devenea insuportabilă.

Drama oamenilor din comuna Răuceşti nu se sfârşeşte odată cu

revenirea la casele lor şi ea va continua cu noi greutăţi istovitoare.

Din suferinţă şi amar veneam şi spre foamete şi întuneric ne îndreptam.

Aşa arătau oamenii din comuna Răuceşti la întoarcerea din refugiu în toamna anului 1944

Toadre Dediu cu soţia (foto centru) şi Ion Apostol(Prună) cu fiica după război

Craiu Gheorghe din satul Oglinzi
A trecut prin două războaie mondiale
1916-1918, 1939-1945

Cucoş Toadre Dumitru şi
Predoaia Dumitru(ciobani la oi)
după război

Cinci fete din Munteni
Răuceşti de Jos aşteptau
de 7 ani feciorii din război

Doi tineri din Satul Oglinzi
după terminarea războiului
se căsătoresc

Două familii din Răuceşti de jos
Dumitru Voinea şi Nică Luca

Valeria Gh.Dascălu din dreapta
sfârtecată de mine în toamna

anului 1944 la bureţi

Toadre Predoaia(a Savetii)
Foto dreapta a suportat 2 războaie mondiale

Maria Apostol(a lui Ion Prună)
a suportat 2 războaie mondiale

Dar să ne despărţim pentru o scurtă perioadă de oamenii acestor locuri, care se zbăteau între lumină şi întuneric, între viaţă şi moarte, să-i lăsăm în grija lui Dumnezeu şi să vedem ce se mai întâmplă cu armata română pe frontul de vest.

CAPITOLUL XI
ARMATA ROMÂNĂ PE FRONTUL DE VEST PENTRU ELIBERAREA TRANSILVANIEI DE SUB OCUPAŢIA HITLERISTO – HORTHYSTĂ ŞI CONTINUAREA LUPTEI PE TERITORIILE UNGARIEI ŞI CEHOSLOVACIEI

Ofensiva sovietică pe frontul din Moldova urmată de lovitura de stat de la 23 august 1944, odată cu arestarea lui Ion Antonescu i-a dat lui Stalin o superioritate indiscutabilă în Balcani.

Nu mai exista nici un motiv evident pentru care Armata Roşie să nu poată aplica planul lui Stalin, privind România, Bulgaria, Grecia, Iugoslavia şi Albania.

Armata sovietică ocupa acum România până la sud, cu Transilvania cu tot cu Bulgaria până jos la graniţa cu Grecia şi se îndrepta spre Iugoslavia.

Mulţi români au crezut, poate cu naivitate că vor fi trataţi ca aliaţi datorită contribuţiei pe care lovitura de stat a avut-o în asigurarea înaintării Armatei Roşii. De la bun început însă, ne-au tratat ca pe un popor învins. Nici nu fusese semnat încă armistiţiul şi ei puseseră mâna pe echipament – instalaţii petroliere şi mare parte a flotei comerciale – evaluată la aproximativ două miliarde de dolari.

Armistiţiul a fost semnat cu Aliaţii la data de 12 septembrie 1944 de reprezentanţii Uniunii Sovietice, Statelor Unite, Marii Britanii şi delegaţiei române.

Clauzele armistiţiului nu difereau prea mult de cele expuse de Novicov la data de 8 aprilie 1944.

Molotov care prezida Conferinţa de la Moscova a admis că armistiţiul a oferit „Comisiei sovietice un control nelimitat asupra vieţii economice din România” şi o influenţă considerabilă în treburile politice. „În acelaşi timp atribuţiunile Comisiilor aliate – britanică şi americană” se vor reduce doar la un simplu instrument de legătură mai mult pe cale diplomatică.

„Din acest moment România a fost abandonată sovieticilor şi am fost vânduţi sferei de influenţă” pe care Rusia o aplica pas cu pas în Balcani şi devenea clar că America şi Anglia nu ar avea nici un fel de prezenţă militară în Europa Răsăriteană.

În felul acesta toate pretenţiile teritoriale ale lui Stalin fuseseră acceptate de guvernul britanic şi guvernul american, fiind considerat de partidele politice din România aflate în opoziţie – „drept o trădare de către Puterile occidentale” .

Trupele sovietice aflate în Balcani au trecut cu toate forţele să

ducă la îndeplinire ordinile Înaltului Comandament Sovietic pentru aplicarea planului stabilit de Stalin în Europa Răsăriteană.

O parte din Armata Rusă a continuat înaintarea în Iugoslavia – Albania spre Marea Adriatică iar trupele de sub comanda lui Malinovski primiseră ordin să intre în Bucureşti şi să preîntâmpine orice intervenţie anglo – americană.

În timp ce Armata Roşie se afla prin Bulgaria şi Iugoslavia sau defila prin Bucureşti, trupele române ocupaseră şi apărau toate trecătorile din Carpaţi.

O parte din unităţile de luptă din Armata 4 Română care s-au retras de pe frontul din Moldova au ocupat trecătorile din partea de sud – est ale Transilvaniei, Poiana Teiului – Tulgheş – Borsec – Topliţa – Lacul Roşu – Ghimeş – Palanca – trecătoarea Oituz şi pe Valea Prahovei – Câmpina – Sinaia – Buşteni – Predeal având misiunea să oprească ofensiva forţelor inamice din centrul podişului Transilvaniei şi să menţină libere trecătorile până la sosirea marilor unităţi ale forţelor militare române.

Câteva unităţi din Armata 1 Română care luptaseră în zona Bucureştiului au primit ordin să ocupe trecătorile din partea de sud – vest ale Transilvaniei.

Divizia 3 Munte, 6 Vânători Munte, 3 Vânători Munte, Regimentul 2 şi 3 Infanterie, Regimentul 2 Artilerie grea şi alte subunităţi au înaintat pe Valea Oltului şi au ocupat trecătoarea Turnu – Roşu spre Sibiu, alte formaţiuni de luptă au urcat pe Valea Jiului – Petroşani – Haţeg şi pe la Turnu Severin – Orşova – Caransebeş – Lugoj sau Moldova Nouă, Oraviţa, Timişoara.

Odată ocupate aceste trecători strategice de-a lungul Carpaţilor, armatele aveau cale liberă spre Transilvania. Era un moment istoric, emoţional pentru întreaga suflare românească.

În prima jumătate a secolului al XX-lea între anii 1916 – 1944, trupele române au fost nevoite să treacă Carpaţii de trei ori pentru eliberarea întregului nostru Ardeal, pământ strămoşesc vremelnic ocupat atunci ca şi acum 1 septembrie 1944 de trupele germano – horthyste prin Dictatul de la Viena din anul 1940.

La data de 31 august 1944 România cu întregul ei potenţial militar şi economic de care dispunea la acea dată se afla la „Porţile Ardealului”.

Efectivele militare angajate de România care trebuiau să participe la eliberarea Transilvaniei şi continuării luptelor până la zdrobirea forţelor naziste germane se ridicau la 540.000 de soldaţi şi ofiţeri.

Armata română avea douăzeci de divizii de infanterie echipată cam slab dar dispunând de infanterişti care cunoşteau terenul şi erau buni luptători.

Unităţile din Armatele 1 şi 4 Române au început de la 1 septembrie 1944, marşul de luptă pentru eliberarea teritoriului de nord – vest al ţării de sub ocupaţia hitleristo – horthystă.

Forţele principale ale Armatei 4 Române comandate de generalul Gheorghe Avramescu îşi desfăşurau acţiunile de luptă şi apărare în partea de sud – est a Transilvaniei pentru oprirea ofensivei trupelor germano – horthyste care acţionau din centrul podişului Transilvaniei.

Trupele din Armata 4 română au înaintat în Ardeal prin trecătorile care au fost ocupate şi păstrate conform planului strategic stabilit iniţial.

Trupele din Armata 1 Română care acopereau zona de sud – vest a Transilvaniei au pătruns spre Ardeal prin Valea Oltului – Turnu Roşu – Sibiu şi Valea Jiului – Haţeg dar şi prin culoarul Turnu – Severin Orşova – Caransebeş – Lugoj – Orşova – Moldova Nouă.

Odată cu trecerea Carpaţilor trupele din Armata 1 şi 4 română au ocupat poziţii de apărare împotriva unei invazii care venea din partea trupelor inamice.

Trupele sovietice au ajuns în Transilvania cu 3-4 zile în urma armatei române – care deja intrase în lupte directe cu trupele hitleristo-hortyste în zona Târgu Secuiesc ce venea dinspre Covasna şi trecea spre Miercurea – Ciuc. Din acel moment mareşalul Malinovski a luat sub control sovietic Armatele 1 şi 4 române şi a cerut să se acţioneze în cooperare cu forţele române şi cele sovietice.

Când Armata 27 sovietică a făcut joncţiunea cu Armata 1 Română care operau în regiunea Crişana – Banat, câteva unităţi s-au deplasat la nord în sprijinul garnizoanelor româneşti, care rezistau cu greu în Ardeal şi Timişoara, la graniţa cu Ungaria.

Trupele române din Armata 4 care ocupaseră poziţii de apărare dincolo de Carpaţi în sud – est de Transilvania, şi aveau sub control întreaga zonă, începând de la Borsec – Gheorghieni, Izvorul Mureşului – Breţcu – Tg. Secuiesc până la Întorsura Buzăului spre Valea Prahovei, au trecut la ofensivă cu efortul principal pe direcţia oraşului Sf. Gheorghe, Odorhei , Târgu Mureş.

În această acţiune de amploare care avea ca scop nimicirea forţelor adverse din zona de est a Transilvaniei, au intrat în luptă: Corpul de Munte român – cu Diviziile 1 Munte şi 3 Infanterie – instrucţie şi Corpul sovietic 24 – 33 cu Diviziile 103 – 202 Infanterie, Divizia română „Tudor Vladimirescu” la care s-au alăturat Detaşamentul blindat şi Regimentul 7 Artilerie grea română.

La 6 septembrie 1944 forţele române de pe prima direcţie au declanşat o puternică ofensivă executată cu flancurile interioare ale celor două Corpuri 2 şi 6 Armata Română unde acţionau tot forţe române, Divizia 1 munte şi Divizia „Tudor Vladimirescu”, Regimentele 2 – 3 Infanterie pe direcţia Mihoileni – Reghin.

„Lupte deosebit de grele s-au dat în zona localităţii Ilieni, unde trupele ungare din Grupul 67 Vânători – frontieră au opus o mare rezistenţă”.

Poziţia ungară a fost ruptă şi trupele române au pătruns adânc în dispozitivul de apărare, producând pierderi importante în rândul armatei ungare.

„În ziua de 7 septembrie 1944 unităţile române au fost contraatacate de tancuri germane care au intrat în dispozitivul român de apărare, creând o situaţie critică pentru întregul dispozitiv al formaţiunilor noastre de luptă”.

„În ziua de 8 septembrie atacul tancurilor germane au fost reluate cu şi mai mare înverşunare, inamicul fiind alungat pas cu pas de către unităţile române de artilerie antitanc producând pierderi însemnate inamicului în oameni şi tancuri.

Regimentul 2 Infanterie, Divizia „Tudor Vladimirescu” au pătruns în oraşul Sf. Gheorghe. Era primul oraş român eliberat din Transilvania după trecerea Carpaţilor.

Eliberarea oraşului Sf. Gheorghe a creat premisele necesare continuării ofensivei şi realizarea joncţiunii pe cursul râului Mureş cu forţele principale ale Armatei 4 Române.

Începând cu data de 9 septembrie 1944 Corpul 2 de Vânători de Munte şi-a continuat singur ofensiva spre Odorhei – Corpul 33 armata sovietică fiind regrupat şi trimis pe o altă direcţie.

La nord de oraşul Sf. Gheorghe din direcţia Baraolt trupele germano – hortyste opuneau o mare rezistenţă pentru menţinerea înălţimilor ce domina întreaga zonă.

Continuând înaintarea Corpul 2 Vânători de Munte, cu Regimentul 2 din Divizia „Tudor Vladimirescu” Batalionul 3 Vânători de Munte, pe valea superioară a Oltului au silit inamicul să se retragă spre Târgu Mureş şi să lase cale liberă armatei române.

După luptele grele desfăşurate pentru eliberarea oraşului Sf. Gheorghe şi a localităţilor din împrejurimi, Divizia 21 Infanterie din Corpul 2 Armată, Divizia 1 Munte, Divizia „Tudor Vladimirescu”, Diviziile 3 – 18 Infanterie din Corpul 6 Armată, Regimentul 90 Infanterie Ferdinand I, Regimentul 7 Artilerie grea, au continuat urmărirea trupelor germano – hortyste prin Sighişoara spre Târgu Mureş şi au declanşat o

mare ofensivă pentru eliberarea oraşului Târgu Mureş care au durat două săptămâni.

Eliberarea oraşului Târgu Mureş s-a făcut prin atacarea din mai multe direcţii, una era de-a lungul şoselei naţionale ce leagă oraşul Sighişoara de Târgu Mureş şi alta din direcţia Reghin. După ocuparea oraşului, inamicul se menţinea acum pe localităţile de la vest şi nord – vest de Târgu Mureş, oprind trupele noastre pe acest aliniament. Regimentul 2 Artilerie şi Regimentul 7 Artilerie grea au executat permanent trageri pentru distrugerea şi neutralizarea artileriei hortyste sprijinind ofensiva trupelor noastre, acţiune care a durat aproape o săptămână în zona Târnăveni.

După ocuparea acestor localităţi am susţinut în continuare cu focul acestor tunuri, înaintarea trupelor din Corpul Vânători pentru forţarea înălţimilor de peste Mureş în zona Sân – Paul de Mediaş.

La Oarba de Mureş pe 29 septembrie 1944 a avut loc cel mai mare măcel de pe tot frontul din Ardeal. Luptele care s-au dat în această zonă au reprezentat un moment de răscruce pentru eliberarea Transilvaniei unde armata română primise ordin să ocupe o nouă bază de atac pe dealurile Oarbei de Mureş la cota 494.

„În cea mai mare grabă am ocupat poziţiile deţinute doar cu câteva minute înainte de inamic şi am trecut la organizarea apărării noastre cu faţa către sat". Artileria inamică a început să bombardeze poziţiile de unde au pornit la atac. Până către miezul nopţii inamicul a organizat vreo zece atacuri asupra poziţiilor ocupate de noi, dar în zadar. Noi am rezistat. Nemţii stăpâneau poziţia pe care o controlau cu foc toată coasta până la Mureş".

„Ulterior prin numeroase contraatacuri am reuşit să eliberăm tot platoul ocupat de inamic precum şi localitatea Oarba de Mureş".

Pentru menţinerea Dealului Sângeorgiu, ofiţerii, subofiţerii şi trupa detaşamentului motorizat au luptat cu o bravură până la sacrificiul vieţii lor.

„Se crease o asemenea situaţie încât soldaţii încercau sentimentul că oricine se va îndrepta spre acest ultim asalt al frontului de pe Mureş, se logodeşte cu moartea".

„Acolo pe Oarba de Mureş când s-au năpustit în atac au fost seceraţi de armata hitleristă. Au fost acolo secerate 11.500 de vieţi".

„După ce ne-am regrupat forţele, am declanşat o nouă contraofensivă pe o ploaie torenţială când nemţii stăteau în tranşee protejându-se cu foile de cort. Acţiunea noastră a fost atât de rapidă încât nici măcar n-au avut timp să-şi scoată armele şi să acţioneze retrăgându-se în debandadă iar alţii au fost luaţi prizonieri".

„Am continuat să înaintăm într-un marş greu de imaginat. Cadavre neridicate, deoarece nemţii continuau cu foc zi şi noapte, pe o ploaie rece şi densă, călcam peste camarazii noştri de armă zdrobiţi şi măcelăriţi, amestecaţi cu pământ şi mocirlă”.

„Aşa a fost la Oarba de Mureş” avea să scrie mai târziu în memoriile sale generalul – maior (r) Traian Rotaru.

În timp ce Armata Română condusă de generalul Gheorghe Avramescu se îndrepta spre Podişul Târnavelor, trupele din Armata 1 Română care au acţionat pe Valea Prahovei pentru dezarmarea garnizoanelor germane din Sinaia, Predeal şi Buşteni până la 6 septembrie 1944 după care Divizia 1 Munte s-a angajat în aprige încleştări în zona Braşov ducând lupte grele pentru respingerea atacurilor hitleriso – hortyste.

După eliberarea oraşului Braşov a continuat urmărirea inamicului spre Făgăraş până la Sibiu unde a făcut joncţiunea cu trupele care au urcat pe Valea Oltului, prin Turnu – Roşu şi au înaintat în direcţia Alba – Iulia, Sebeş – Alba, Abrud – Câmpeni.

Trupele care au înaintat pe Valea Jiului, Haţeg Deva – Brad şi cele din zona Timişoara au făcut joncţiunea în zona: Sânicolau – Mare, Nădlac, Arad – Lipova, Sebeş în direcţia Curtici, Chişinău – Criş, Ineu – Hăşmaş – Gurahonţ pe plaiurile bihorene. Cuvântul de ordine era „înainte spre Oradea!”

Marşul eroic al Armatei Române presărat cu mii şi mii de jertfe pentru dezrobirea Transilvaniei, ajunsese dincolo de Podişul Târnavelor.

Spre mijlocul lunii septembrie 1944 apar condiţii favorabile declanşării unei ofensive pe direcţia Clujului.

Începea o nouă luptă, cea a eliberării părţii de nord a Ardealului ocupate de Ungaria – hortistă în urma unui dictat nedrept şi ucigaş pentru fiinţa naţională.

După data de 10 septembrie 1944, odată cu sosirea celorlalte unităţi româneşti din interiorul ţării au început marile bătălii pentru recuperarea terenului părăsit în perioada 1 – 10 septembrie 1944 când trupele maghiaro – germane au dezlănţuit atacul în partea de sud – est a oraşului Cluj.

Bătălia pentru eliberarea Clujului a fost una din cele mai grele lupte la care au luat parte, toate genurile de arme începând cu Grupul 3 – 6 Vânători de Munte, trupe de infanterie, Brigăzi de artilerie, Divizia 1 blindate, Grupul 5 bombardamente din Aviaţia română – escadrila 78 şi 79, precum şi alte unităţi de specialitate comunicaţii – logistic.

Era o toamnă ploioasă şi râurile de munte începuseră să crească. Totuşi după 15 septembrie 1944 vremea a început să se

îmbunătăţească şi trupele terestre române au început ofensiva spre nord în direcţia Luduş – Câmpia Turzii – Turda, Sărmaşu unde a trebuit ca noaptea să trecem înot râul Arieş sub un puternic baraj de foc al inamicului. Aici au căzut mulţi ostaşi români sub bombardamentul artileriei sau înecându-se în apele repezi ale Arieşului.

La sud de Turda, dăm peste unităţi germane, tancuri şi tunuri aşezate în poziţie cu direcţia sud, unde noi continuam să înaintăm.

Întreaga zonă de la sud şi sud – est de Turda era ocupată de trupele germano – hortyste.

Trupele sovietice înaintau dinspre vest, Aiud, Mirăslău spre Cheile Turzii. Dacă nemţii nu se retrag repede, spre nord riscă să fie tocaţi pe la spate.

În prima parte a lunii septembrie, Grupa 5 Bombardament – Escadrila 78 şi 79 au executat fără răgaz misiuni pe tot frontul de vest şi sud – est sprijinind lupta trupelor terestre pentru eliberarea Clujului.

Începând cu 18 septembrie 1944 formaţiuni de câte 7 avioane au bombardat gara şi triajul Dezmin – Apahida, punct important în dispozitivul inamic pentru concentrarea trupelor, a tehnicii de luptă şi combustibil.

La 25 septembrie 1944 pe şoseaua Turda – Cluj se dau lupte grele pe Dealul Feleacului, Someşeni, Apahida, Juncu de Sus, Bonţidu de sud – est de Cluj.

La vest de Cluj trupele sovietice continuă înaintarea dinspre Făget, Floreşti, Gilău, Mănăştur pe Someşul Mic şi ajung la Grădina Botanică.

Situaţia de pe frontul de est de la Cluj este foarte gravă nu se mai ştie nimic de trupele de pe linia întâi. Liniile care se tot schimbă când la nemţi când pe frontul românesc şi rusesc dau mare bătaie de cap Aviaţiei Române care nu poate acţiona operativ.

A treia misiune a Grupului 5 în ziua de 10 octombrie 1944 a fost efectuată de 5 avioane JU 88 alei ESC 79, care au bombardat gara Apahida, incendiind două trenuri şi întrerupând circulaţia trenurilor spre Cluj care încă mai era ocupat de trupele germane.

În zilele de 11-12-13 octombrie 1944 se bombardează gara şi triajul de la Cluj însă obiectivul erau trenurile cu trupe şi tehnică de luptă ale inamicului.

După lupte grele şi cu mari pierderi reuşim să rupem frontul la est de Cluj şi am continuat înaintarea spre comuna Juncul de Sus, aici suntem iarăşi primiţi cu foc de arme de toate calibrele, trase de inamic. „În zorii zilei de 16 octombrie 1944 trecem Someşul cu compania prin vad şi sub barajul puternic al artileriei inamice care era plasată cu

compania pe dealul Prodail reuşim să ne apropiem de Cluj”. În dimineaţa de 18 octombrie 1944 împreună cu mai mulţi ofiţeri şi un detaşament de 1000 de soldaţi înaintăm spre centrul oraşului: „Ieri seară a căzut Clujul”.

Se pare că frontul mergea bine în sensul că nemţii se retrag în mare grabă spre nord.

Luptele pe care le-au dus trupele române sprijinite de unităţile armatei sovietice pentru eliberarea Clujului au fost pline de jertfe şi triumf, consfiţând tradiţiile glorioase ale armatei noastre, dragostea fierbinte de ţară, măreţele fapte de eroism ale sutelor de mii de luptători. Lăsăm în urmă Cetatea Ardealului cu dealurile Feleacului şi pădurile Mănăşturului şi continuăm lupta spre Nordul Ardealului.

După eliberarea oraşului Cluj comandantul Armatei 4 Române Gheorghe Avramescu a făcut o analiză a situaţiei creată în urma luptelor desfăşurate de trupele române la vest de Munţii Apuseni şi a hotărât să-şi îndrepte efortul cu prioritate în flancul stâng al armatei, să elibereze oraşul Oradea şi să deschidă frontul spre Câmpia Careilor, iar cu o parte din forţe să participe la eliberarea oraşului Satu Mare.

Trupele române care au luptat la Turda, pe Valea Arieşului şi pe Valea Someşului, pe dealurile Feleacului au continuat urmărirea trupelor germano – hortyste – (care se aflau în retragere după înfrângerile suferite la Cluj) pe două direcţii principale: - o parte din trupe să înainteze în direcţia nord – vest – Huedin – defileul Ciucea, Lugojul de Jos – Zalău, Şimleul – Silvaniei şi o altă parte a armatei să înainteze în direcţia Nord, Gherla, Dej, Baia Mare, Satu Mare.

TRAVERSAREA MUNŢILOR APUSENI ÎN ŢARA CRIŞURILOR

Generalul de Corp de armată (r) maiorul Marin Badea care a făcut parte din Divizia „Tudor Vladimirescu” a relatat după război: „După luptele de la Sfântu Gheorghe, Valea Nirajului Leordeni – Ungheni, sud de Târgu Mureş, Divizia „Tudor Vladimirescu” s-a îndreptat spre Oradea într-un marş rămas memorabil prin lungimea itinerarului şi în condiţiile în care s-a executat. Deplasarea a început pe 17 septembrie 1944 prin traversarea Munţilor Apuseni pe direcţia generală Aiudul de Sus, Câmpeni, Vidra de Sus, Abrud, Gorneşti, Roşia Montană, peste Culmea Bihorului, Poiana Stâna de Vale, coborând apoi pe Valea Crişului Negru, la Vaşcău şi mai departe la Beiuş. Traversarea munţilor a decurs greu, neavând mijloace adecvate pentru o asemenea acţiune.

Astfel, am fost nevoiţi să purtăm pe oameni piesele grele – ale armamentului de munte – placa de bază de 22 kg, iar ţeava şi afetul de

20 kg, muniţia, cartuşe, alimente, au trebuit să fie transportate cu schimbul de ofiţeri şi servanţi în condiţii meteorologice extrem de dificile. Ploaia ne udase până la piele, frigul ne pătrundea până la oase, iar ceaţa împiedica vizibilitatea noastră.

Acest lucru a dus la extenuarea oamenilor, situaţie care ne-a creat momente grele, căci imediat cum am ajuns în zonă a trebuit să şi intrăm în luptă.

„La 25 septembrie 1944 după 8 zile de marş, am ajuns la Beiuş, la poalele vestice ale Munţilor Apuseni după un marş greu şi obositor. Nu era însă timp de odihnă fiindcă pe data de 27 septembrie a trebuit să intrăm în luptă. La 28 septembrie inamicul a executat un violent contraatac, însoţit de tancuri şi sprijinit de aviaţie, lovind şi respingând unităţi din Armata 1 Română şi Divizia 337 sovietică aflată în apropiere de noi. Atunci am fost puşi într-o situaţie periculoasă, luptele ce au urmat de o aprigă încleştare, soldându-se cu pierderi grele pentru Divizia „Tudor Vladimirescu” care se găsea în curs de ocupare a dispozitivului de apărare.

După ieşirea din situaţia grea în care ne-am aflat, Divizia a trecut în apărare pe o linie mai înapoi, marcată de localităţile Seş, Chişirid, Nojorid, Băile Felix, Sărmartin, aproape de Crişul Repede.

Divizia „Tudor Vladimirescu” avea o mare încărcătură istorică. Reprezenta un îndemn adresat ostaşilor români spre îmbărbătare la luptele din ultimele zile ce ne despărţeau pentru eliberarea oraşului de la Crişu Repede.

Şi din comuna Răuceşti au fost mulţi ostaşi care au făcut parte din Divizia „Tudor Vladimirescu” şi au luptat pentru eliberarea Ardealului şi pentru alungarea trupelor vrăjmaşe de pe ultima brazdă de pământ românesc.

Nr. crt.	Gradul	Numele si prenumele	Nr. crt.	Gradul	Numele si prenumele
1.	Locotenent	Zetu N.Vasile	7.	Sold.erou	Iftimie Gheorghe
2.	Plutonier	Odae T.Vasile	8.	Sold.erou	Ichim Gh.Ioan
3.	Sergent	Manolache Gh.Vasile	9.	Sold.erou	Cristescu I.Ghe.
4.	Sergent	Agafiţei T. Gheorghe	10.	Sold.erou	Apostoae V.Gheorghe
5.	Sergent	Cozma Gh. Vasile	11.	Sold.erou	Filip D.Vasile
6.	Sergent	Cucoş Il.Toader	12.	Sold.erou	Rusaru Gh.Ioan

„După o săptămână de linişte în sectorul nostru se arăta între altele în „Foaia volantă”, Pandurii se avântau în atacul hotărâtor pentru Oradea. Drumurile de retragere ale germanilor şi maghiarilor sunt tăiate dinspre sud – vest şi sud – est de Oradea”.

Atacul a început la 11 octombrie 1944, când forţele grupării mobile a frontului românesc au ajuns în raionul Bihor, în măsură să acţioneze spre Oradea. Atacul diviziei s-a lovit, de la început, de puternice rezistenţe inamice la sud de gara Seş, la cota 112 şi pe marginea satului Pait.

Către seară, Regimentul 13/24 Artileria Antitanc a primit ordin să se deplaseze în fâşia de ofensivă a Diviziei „Tudor Vladimirescu”.

În cursul nopţii de 11-12 octombrie, Diviziile „Tudor Vladimirescu” şi 3 Munte au primit următorul Ordin de la Corpul de armată: „Gruparea mobilă a Frontului 2 Ucrainean, a ajuns la nord, la marginea oraşului Oradea Mare şi în cooperare cu tancurile duce lupte pentru cucerirea oraşului. Ordon să treceţi la ofensiva hotărâtă pentru cucerirea oraşului Oradea Mare”.

A doua zi, Divizia „Tudor Vladimirescu” a reluat atacul cu Regimentele 1 şi 3 Infanterie. Regimentul 2 Infanterie a rămas în eşalonul doi, pentru a lichida rezistenţa inamică din satul Seş.

În seara zilei, dreapta Corpului 33 Armată a stabilit joncţiunea la nord de Oradea cu unităţile Corpului 4 Cavalerie de Gardă din gruparea mobilă a frontului. Astfel, manevra concepută de comandamentul frontului pentru încercuirea forţelor inamice de la vest de Oradea a fost terminată cu succes.

În noaptea de 12/13 octombrie, trupele sovietice şi române de pe frontul de vest Oradea au trecut la lichidarea inamicului încercuit. Diviziile „Tudor Vladimirescu” şi 3 Munte au primit ordin să-şi schimbe direcţia de înaintare către vest, spre Trăean, să forţeze Crişul repede şi să continue ofensiva spre Girişul de Criş, Berek Baszormeng, pentru a strânge dinspre est, cercul în jurul grupării inamice.

Divizia „Tudor Vladimirescu” a reluat atacul şi în dimineaţa zilei de 12 octombrie am pătruns în Oradea angajând lupte grele de stradă cu inamicul, soldate cu pierderi mari şi de o parte şi de alta.

„Cu emoţie îmi amintesc când comandantul Companiei 7 locotenentul Petre Dragă, cu o trupă de pistolari a înălţat drapelul tricolor pe Primăria oraşului Oradea Mare în ziua de 12 octombrie 1944”.

Pentru faptele de eroism ale companiei, locotenentul Petre Draga din Divizia „Tudor Vladimirescu” a fost înaintat la gradul de

căpitan şi decorat cu Ordinul „Mihai Viteazul” clasa a 3 a.

Luptele din zona Oradea Mare de la 27 septembrie la 12 octombrie 1944 ne-au costat scump, mulţi soldaţi, gradaţi, subofiţeri sau ofiţeri au căzut la datorie şi se odihnesc în cimitirul eroilor din Municipiul Oradea.

În dimineaţa zilei de 13 octombrie 1944, ostaşii români trăiau clipe înălţătoare şi de profundă emoţie după eliberarea oraşului Oradea Mare, fiind hotărâţi să elibereze în cât mai scurt timp ultima brazdă din pământul sfânt al Transilvaniei.

În scopul înfrângerii rezistenţei inamicului din Câmpia Careilor în scurt timp, comandantul Armatei a IV a Gheorghe Avrămescu a ordonat Corpului 6 Armata Română, comandat de general de corp Emanoil Loveanu, să treacă la ofensivă executând o amplă manevră cu dublă învăluire cu forţele a 4 divizii române, având ca obiectiv încercuirea forţelor adverse şi curăţirii oraşului Carei de rezistenţele inamicului. Concomitent Corpul 2 Armată, comandat de generalul de corp de armată Nicolae Dăscălescu a primit misiunea să dezvolte ofensiva spre oraşul Satu Mare.

În vederea îndeplinirii misiunii primite, comandantul Corpului 6 Armata a hotărât, în seara zilei de 21 octombrie, când forţele sale ajunseseră în apropierea oraşului Carei, să atace de front forţele inamice, care se apărau în oraş cu o grupare compusă din 3-4 batalioane şi cu forţele principale să execute o manevră dublu învăluitoare astfel: pe la estul localităţii cu Diviziile 21 şi 9 Infanterie şi pe la vestul acesteia cu Diviziile 18 şi 3 Infanterie.

Astfel, în cea de a treia etapă a operaţiei ofensive pentru eliberarea părţii de nord a Transilvaniei (21 – 25 octombrie) a fost realizată eliberarea completă a teritoriului naţional. Atacul pentru eliberarea oraşului Carei a fost declanşat în a doua jumătate a nopţii de 24 spre 25 octombrie printr-o manevră dublă învăluitoare: frontul cu Divizia 9 Infanterie, iar pe la sud cu Divizia 3 Munte „Tudor Vladimirescu” Grupa 3 Vânători de Munte şi pe la nord Divizia 21 Infanterie din Moldova din Corpul 2 Armată. Concomitent, Divizia 11 Infanterie din Corpul 2 Armată a manevrat pe la sud de rezistenţele inamicului care se afla în oraşul Satu Mare, în cooperare cu Divizia 133 Infanterie din Armata 40 sovietică.

La data de 25 octombrie 1944 ultima brazdă de pământ românesc a fost eliberată, şi tricolorul avea să fluture falnic la Carei, vestind ţării eliberarea ultimei brazde din pământul Transilvaniei, în vechile hotare avea să se reaşeze borna românească.

„În zorii zilei de 25 octombrie trupele române s-au apropiat de

frontiera de stat româno – maghiară. Primele subunităţi din Corpul 2 Armată au ieşit către orele 9

OSTAŞI ROMÂNI DIN COMUNA RĂUCEŞTI CARE AU LUPTAT PENTRU ELIBERAREA PĂRŢII DE NORD A TRANSILVANIEI

Erou Serg. Petreanu P.Ion Contig. 45, Regimentul 15 infanterie P.Neamţ A luptat pentru eliberarea părţii de nord a Ardealului şi a căzut erou la Carei în luptele din zilele 22-25 oct. 1944 înjunghiat cu baionetele

Serg. Major Apostol Ilie Regimentul artilerie antiaeriană Sibiu. A luptat pentru eliberarea Ardealului în toamna anului 1944 şi în Ungaria

Serg. Stan Grig.Nicolae
Regimentul Artilerie Antiaeriană
A luptat pentru apărarea instalaţiilor
petroliere în anii 1943-1944-1945

Serg.Ghiba T.Toadre
Contig.45, Regimentul 15 infanterie
P.Neamţ. A luptat pentru eliberarea
Transilvaniei-Ungariei-Cehoslovaiei
în Câmpia de Vest 1944-1945

După eliberarea ultimei palme de pământ românesc armata română s-a angajat în noi lupte pentru eliberarea Ungariei de sub ocupaţia hitleristă.

Angajarea trupelor române dincolo de hotarele patriei a fost determinată de respectarea angajamentelor prin semnarea la 12 septembrie 1944 (la Moscova) a Armistiţiului cu cele Trei Puteri: SUA, Anglia şi Rusia – coaliţia antihitleristă.

În lucrările care analizează participarea României la cel de-al

doilea război mondial, se menţionează că ţara noastră a participat în luptele pentru eliberarea Ungariei cu Armata 1 Română care avea în componenţă: Corpurile 4 şi 7 Armată şi un corp de Cavalerie, Armata a 4 a Română care avea în componenţa Corpului 2 şi 6 Armată trupele care au luptat în cadrul unor comandamente de pontonieri, 5 batalioane construcţii drumuri, 1 Corp Aerian, unităţi navale de marină fluvială. Efectivul total s-a ridicat la 210.000 militari.

Luptele desfăşurate de armata română pentru eliberarea Ungariei, începute la 24 octombrie 1944, când primele unităţi ale Corpului de Cavalerie au depăşit frontiera româno – ungară au durat până la 15 ianuarie 1945, când Corpul 7 armată a ajuns în centrul Budapestei, eliberând gara feroviară Kelety,hipodromul şi o mare parte a zonei de est a capitalei Ungariei.

Continuarea operaţiunilor Armatei române pe teritoriul Ungariei împotriva forţelor fascisto – hortyste începute la Mehkerek şi până la Rakosliget unde au acţionat Corpul 7 armata română pentru eliberarea Budapestei, arată zona de înaintare a trupelor terestre şi demonstrează cu prisosinţă efortul armatei române şi direcţiile operative pe care marile unităţi din componenţa Armatelor 1 şi 4 au acţionat în cadrul mai multor operaţiuni ofensive.

Astfel, pe direcţia Arad – Szolnok au dus acţiuni de luptă ofensive unităţi şi mari unităţi din componenţa Armatei 1 în localităţile Szeged, Oroshaza, Mehkerek, Sentes şi Fuzesyyarmat.

O altă direcţie principală: Oradea – Debrecen – Kyregyhaza au acţionat unităţi ale Armatei 4 Română cu Diviziile din componenţa Corpului 2 şi Corpului 6 Armată, misiunea fiind eliberarea acestor localităţi de pe această direcţie şi ajungerea pe cursul de apă Tisa. Luptele s-au desfăşurat într-un ritm alert, zi şi noapte împotriva unui duşman care a opus o dârză rezistenţă.

Lupte îndârjite au fost duse de Diviziile din Armata 1 şi 4 Română la care a luat parte şi Divizia „Tudor Vladimirescu” cu un regiment de pontonieri pentru trecerea Tisei şi realizarea unor capete de pod la vest de acest curs de apă pentru continuarea ofensivei generale în scopul eliberării întregii zone răsăritene a Ungariei; Tiszados, Tiszalok, Tiszakecske şi Cerkeszsölö.

După trecerea Tisei, armata română a continuat operaţiunile ofensive pe direcţia Szolnok, Budapesta, Cegled, Tapioszecsö, Sülysap şi în zona oraşului Györ.

Acţiuni militare intense au fost duse şi în partea de nord a Ungariei, în zona frontierei cu Cehoslovacia, localităţile Szécsény, Litke şi Ludànyhalàszi unde au căzut mulţi ostaşi români, unde străjuiesc

monumentele ridicate ca un omagiu adus jertfelor pentru eliberarea Ungariei.

În ziua de 15 decembrie 1944 unităţile Armatei 4 Române au declanşat o puternică ofensivă pe direcţia Tiszadob – Miskole spre frontiera nord – estică a Ungariei cu Cehoslovacia unde se află oraşul capitală de judeţ Miskole.

În toată perioada de la declanşarea operaţiunilor militare ale Armatei Române, pentru eliberarea Ungariei, forţele hortyste alături de cele ale Germaniei fasciste au opus o rezistenţă dârză, luptând cu înverşunarea fiarei încolţite fără speranţă de salvare.

Efortul militar prin numeroasele jertfe de sânge date de Armata Română pentru cauza zdrobirii fascismului, a dus la pierderile de vieţi omeneşti pe teritoriul Ungariei care s-au ridicat la 42.702 de ostaşi români. Printre aceşti eroi s-au numărat şi soldaţi din localitatea noastră care şi-au dat jertfa de sânge pentru eliberarea Ungariei de sub teroarea hortyst – fascistă.

După eliberarea Ungariei de sub ocupaţia fascistă Armata Română s-a angajat cu toate forţele pentru eliberarea statului cehoslovac. Astfel, la 18 decembrie 1944 Armata 4 Română a angajat lupte la frontiera ungaro – cehoslovacă. În acelaşi timp Armata 1 Română încă, continua luptele pentru eliberarea capitalei Ungariei – Budapesta, în care s-a distins în mod deosebit Corpul 7 Armată (care luptase şi în zona Târgului Neamţ în vara anului 1944). Corpul 4 Armată Română devenea astfel disponibil pentru a se alătura trupelor armatei române care începuseră eliberarea Cehoslovaciei.

Pentru aceasta, la 26 decembrie 1944 comanda Armatei 1 Română a luat hotărârea să-şi angajeze forţele Corpului 4 Armată la frontiera ungaro – cehoslovacă, iar Corpul 7 Armată să fie regrupat pentru a-şi organiza forţele în vederea primirii de noi misiuni în zona slovacă.

După jumătatea lunii decembrie 1944, trupele române au depăşit graniţa de vest a Ungariei, pătrunzând pe teritoriul Cehoslovaciei pentru a urmări în continuare armatele hitleriste care se retrăgeau înspăimântate şi cu rândurile rărite.

În urma unei documentări temeinice pe teren efectuată de cercetaşii români comandantul armatei aprecia că masivul muntos Javarino din zona unde urma să înceapă luptele reprezintă un mare obstacol în sistemul de apărare al inamicului din sud – estul Cehoslovaciei.

De asemenea s-a ţinut seama şi de faptul că terenul în care urma să se ducă luptele era frământat, muntos şi în cea mai mare parte

împădurit.

La toate acestea, starea atmosferică era potrivnică şi ninsori multe şi nămeţi de 2 – 3 m.

În acelaşi timp, trupele celor două armate române au constatat că în zona frontierei ungaro – cehoslovace existau angajate puternice lucrări de apărare, cazemate, buncăre construite pe o largă zonă fortificată.

Angajat în luptă Corpul 4 Armata Română la 26 decembrie 1944 şi după lupte reuşite la 31 decembrie 1944, cu diviziile 3 şi 2 Vânători de Munte, a reuşit să ajungă pe aliniamentul râului Ipel – între localităţile Kalonda şi Trencü – cu misiunea ca la 1 ianuarie 1945 să ocupe un alt aliniament pentru a întoarce pe la vest sistemul de apărare al inamicului din zona oraşului Lučenec.

Ajunse în apropierea acestuia, trupele Corpului 1 Armată Română au ocupat un nou aliniament de pe care, la 12 ianuarie 1945, a pornit la ofensivă după o puternică pregătire de artilerie.

Luptele au durat câteva zile continuu, atât ziua cât şi noaptea. În aceste lupte, trupele române au rupt dispozitivul de apărare al inamicului, au pătruns cu mari greutăţi şi cu pierderi enorme în rândul bravilor luptători români.

Aici la Lučenec, oraş ce se află la 12 km de frontiera cu Ungaria, au căzut eroic peste 280 de infanterişti şi 892 vânători de munte din Corpul 4 Armată română al bravi ostaşi ai diviziilor 3 şi 2 Vânători de Munte.

„La începutul lunii februarie 1945, trupele Corpului 7 Armată (diviziile 10, 19 infanterie, 9 cavalerie) au fost oprite de rezistenţe inamice pe aliniamentul localităţilor Hor, Tisovnic, Turic, Pole, Oremov, Laz, Senohrad, din sudul Slovaciei”.

„Ofensiva trupelor Corpului de Armată a fost reluată în dimineaţa zilei de 10 februarie, pe direcţia Oremov Laz, Dobraniva, pentru a ajunge pe cursul mijlociu al râului Hron. La lovitura principală se afla Divizia 10 Infanterie, căreia Regimentul 6 Artilerie Călăreaţă îi fusese dat ca întărire. După o pregătire de artilerie de 30 de minute, regimentele diviziei au trecut la atac. Timp de două zile ele au dus lupte crâncene pentru cucerirea sistemului de apărare din zona Oremov Laz, puternic întărit cu lucrări din beton, construite înainte de război. Rezistenţele inamice s-au intensificat în cursul zilei de 11 februarie 1945, fiind însoţite de contraatacuri sprijinite cu focul artileriei”.

Un punct de sprijin important în apărarea inamicului era organizat pe înălţimea la cota 795. Sprijinul cu foc de artilerie era afectat din cauza ceţii şi zăpezii spulberate de vânt. Cu mari eforturi

bateriile de artilerie au ocupat un nou dispozitiv de tragere mai aproape de inamic pentru a scurta distanţa de observare şi a asigura precizia necesară executării tragerilor de artilerie direct pe obiectivul inamicului.

„Focul bateriilor divizionului de artilerie au executat baraje de foc lovind puternic în dispozitivul ocupat de trupele germane. Într-un ultim asalt bravii infanterişti şi vânători de munte din Corpul 7 Armata Română care luptaseră şi la „Borta Dracului” nord – vest de Băile Oglinzi – au cucerit înălţimea cu cota 795, uşurând căderea apărării inamicului din jurul localităţii Oremov Loz”.

(Din consemnările generalului de divizie (r) Ghe. Ioniţă)

Trupele române din Armata 1 care aveau în componenţă Corpurile 4 şi 7 Armată şi un corp de cavalerie şi Armata 4 română, Divizia 9 Infanterie, Divizia 3 Munte „Tudor Vladimirescu” Grupul 6 Vânători Munte, Divizia 21 Infanterie Moldova, Divizia 11 Infanterie Ploieşti, Diviziile 8 – 3 infanterie au continuat luptele pe teritoriul Cehoslovaciei şi au participat la operaţiunile militare în localităţile Sena – Turna, Roznava, Zvolen – Banska, Bystrica, unde artileriştii Regimentului 18 Artilerie, fiind de fiecare dată remarcaţi. În ultimele zile ale lunii martie şi în prima decadă a lunii aprilie 1945, ostaşii Diviziei 9 Infanterie , Divizia „Tudor Vladimirescu”, Divizia 21 Infanterie din Moldova, Grupul 3 Vânători de Munte, Corpul 7 Armată Română care au luptat în cadrul unor comandamente sovietice s-au angajat în cele mai crâncene lupte cu trupele fasciste care opuneau o rezistenţă puternică pe linia masivilor muntoşi în condiţii climaterice potrivnice.

Înfruntând gerul iernii şi greutăţile tot mai mari care se iveau în calea aprovizionării trupelor române cu alimente, îmbrăcăminte, muniţii şi echipament de război, bravii ostaşi români au dus lupte înverşunate, reuşind să străbată Munţii Javarina, Tatra Mică, Metalicii Slovaci şi alte masive împădurite şi accidentale.

Ostaşii români din Grupurile 3 şi 6 Vânători de Munte, Divizia 3 Munte, Divizia „Tudor Vladimirescu”, Bateriile de Artilerie din Regimentul 18 Artilerie de Munte, o companie din Batalionul 13 Vânători de Munte din Târgu Neamţ, Regimentul 15 Piatra Neamţ s-au comportat eroic în luptele duse în Munţii Tatra Mare şi Tatra Mică reuşind să respingă trupele germane de pe culmea munţilor şi să contribuie la eliberarea Cehoslovaciei ocupată de hitlerişti.

Efectivele angajate pe teritoriul Cehoslovaciei de Armata Română în perioada 18 decembrie 1944 – 9 mai 1945 s-au ridicat la 248.430 de soldaţi din toate armele.

Trupele române au dus acţiuni de luptă pe un front activ 130-150 kilometri, pătrunzând în adâncimea apărării inamice circa 400 kilometri.

Cele mai importante acţiuni ofensive au fost executate de Armata 4 în Operaţia „Roznava”(nouă divizii din care una sovietică) şi în Operaţia „Zooler Banska Bystrica”(zece divizii din care trei sovietice) precum şi de Armata 1 în Operaţia dusă între râurile Hron şi Morava.

Pierderile trupelor române s-au cifrat la 66.500 militari(morţi, răniţi, dispăruţi).

Pe teritoriul Austriei(la nord-est de Viena) au acţionat un regiment de luptă(13 autoblindate şi 66 tancuri şi autotunuri) şi subunităţile de cai ferate.

Armata română, obosită şi copleşită de atâta război cu soldaţi din ce în ce mai puţini duceau ultimele lupte în munţii din Slovacia şi Cehia, când în noapte de 8 spre 9 mai 1945 au aflat că războiul se va sfârşi şi au trăit bucuria zilei victoriei - 9 mai 1945, când au tras de fapt ultimele proiectile, de această data nu în duşman ci aiurea, aşa de bucurie că războui s-a terminat.

Aşa au ajuns să trăiască şi „ultima zi de război şi prima zi de pace”. Au aşteptat cu înfrigurare, cu speranţă şi credinţă că Bunul Dumnezeu îi va ocroti: „În noaptea de vis, undeva la 12 kilometri de Praga, sub un cer luminat de rachete şi artificii ţâşnite din miile de proiectile trase de trupele de toare armele, s-au bucurat ca nişte copii că au apucat sa vadă cu ochii lor sfârşitul războiului.

Uitaseră de toate greutaţile, de toate durerile războiului.”

Mulţi dintre soldaţii care au ajuns să trăiască prima zi de pace plecase de pe meleagurile noastre cu mulţi ani în urmă. Mai întâi la armată în anul 1937, trebuia să fie lăsaţi la vatră în toamna anului 1939, iar din noaptea de 21/22 iunie 1941 au trecut Prutul şi au intrat în război pentru recuperarea teritoriilor ocupate de ruşi(Basarabia şi Bucovina) şi au mers mai departe până la Stalingrad – Cotul Donului şi de aici înapoi a începul drumul cel lung cu arma în mână, încălţăţi cu bocanci cu moletiere, lopată, bidonul de apă, gamela agăţătă de centura de la brâu şi cu raniţa în spate au trecut Carpaţii pentru eliberarea nordului Transilvaniei şi au înaintat până în Cehoslovacia în Munţii Tatra şi Podişul(Boloniei) Boemiei.

Aşa a fost soarta soldatului român, plecat cu 8 ani în urmă şi după mii şi mii de kilometri de mers pe jos acum trebuie să se întoarcă înapoi la ai lui cu sufletul zdruncinat, cu mantaua ruptă, bocancii cu tălpi de lemn şi din nou tot pe jos din Munţii Tatra până la Budapesta şi de aici au fost îmbarcaţi în trenuri de marfă şi au pornit spre ţară. Ajunşi în ţară au fost încolonaţi şi duşi în cazărmile de unde plecaseră de 5, 6 sau chiar 8 ani. “*Pe drum cum mergeau aşa cu capul aplecat, cu hainele ponosite, zdrenţuite şi încălţările sparte în talpă pe unde se*

vedeau degetele de la picioare însângerate, obosiţi şi dezorientaţi, păşeau ca o armată care pierduse războiul şi acum se îndreptau spre lagărele de concentrare”.

“După ce am ajuns în cazarmă, soldaţii mai în varstă, care împliniseră 45 de ani au fost lăsaţi la vatră iar ceilalţi au rămas în refacere”.

Ajunşi acasă s-au întâlnit cu urmările catastrofale lăsate de război: casele arse sau distruse, oamenii traumatizaţi sufleteşte, foamete şi mizerie, întuneric şi lipsuri de tot felul, oameni loviţi de soartă, copii şi femei cuprinşi de boli şi istoviţi de atâtea suferinţe.

“Atunci am văzut cu ochii mei impactul pe care l-a avut războiul asupra noastră şi mi-am amintit de acele cuvinte mari spuse de un om învăţat: *Războiul este crud şi dur şi ne-a lovit pe toţi deopotrivă… războiul nu cunoaşte milă şi nu ajută la nimica*”. Pentru aceasta supravieţuitorii l-au denumit “ Război Blestemat”.

OSTAŞI ROMÂNI DIN COMUNA RĂUCEŞTI CARE AU LUPTAT PE FRONTUL DE VEST PENTRU ELIBERAREA UNGARIEI ŞI CEHOSOLVACIEI 26 oct.1944-12 mai 1945

Erou serg. Obreja T.Toader
Căzut în Munţii Tatra – Cehoslovacia
(Răuceşti de sus)

Erou locotenent major Zetu N.Vasile
A căzut în Munţii Tatra-Cehoslovacia
A luptat cu Divizia 3 “T
. Vladimirescu”

Căpitan Avarvarei Dumitru
A luptat până în Podişul Boemiei-Austria
frontul de vest cu Divizia 3 T.Vladimirescu

Plutonier major (veteran)
Aniculăesei Toader A luptat pe

Plutonier major Ioniţă I. Gheorghe. A luptat pentru eliberarea Ardealului Ungariei şi Cehoslovaciei până în podişul Boemiei – Austria unde a căzut prizonier (foto primul din stânga)

Sgt. TROFIN GHE.DUMITRU
Voluntar în armata română
pentru eliberarea Ardealului,
Ungariei şi Cehoslovaciei
1944 -1945

Cap.GHIBA T.TOADRE
Voluntar în armata română
pentru eliberarea Ardealului
Ungariei şi Cehoslovaciei
1944 -1945

Sergent CUCOŞ NECULAI
Voluntar în armata română
pentru eliberarea Ardealului,
Ungariei şi Cehoslovaciei
1944 -1945

Serg.Baston Gheorghe, Conting. 45
Artilerie Sibiu. A luptat pe frontul de vest
1944-1945

Plutonier major Pavel V.Ilie
Batalionul 13 V.M. Tg.Neamţ
A luptat pe frontul de est si pe frontul de vest 1944-1945

Sergent Predoaia T.Vasile, Cap.Apostol Vasile,Cap. Melinte Constantin(Oglinzi), Regimentul 13 V.M. Tg.Neamţ, contingentul 45. Au luptat pe frontul de vest 1944-1945

Serg.Manolache Vasile
Divizia 3 „Tudor Vladimirescu"
A luptat pentru eliberarea Ardealului, Ungariei şi Cehoslovaciei 1944-1945

DGM

Plutonier Agafiţei Gheorghe
Contingentul 43
Regimentul 16 Infenterie Fălticeni

Capitan Tricolici N.Constantin
Contingentul 45
Batalionul 17 V.M. Tg.Jiu

Scurte concluzii privind participarea armatei române în cele două campanii(din Est şi Vest) în cel de-al doilea război mondial

Operaţiunile militare angajate de armata română în cel de-al doilea război mondial s-au desfăşurat în două Campanii militare distincte(din Est şi respectiv din Vest) succesive în timp şi pe direcţii opuse.

Scopul acestora a fost identic: redobândirea teritoriilor româneşti răpite prin forţă şi dictate în anul 1940.

În Campania din Est a fost determinată pentru redobândirea teritoriului răpit de Uniunea Sovietică ca urmare a pactului Ribbentrop-Molotov, cedat de România la data de 26-28 iunie 1940 – Basarabia, Bucovina de Nord şi Ţinutul Herţa.

În Campania din Vest a fost determinată să continuie războiul alături de Naţiunile Unite pentru redobândirea părţii de Nord a Transilvaniei care a fost cedată Ungariei prin Dictatul de la Viena 30 august 1940.

În Campania de Est trupele române s-au aflat în război 1159 de zile(aproximativ trei ani şi două luni între 22 iunie 1941 şi 23 august 1945).

În Campania de Vest trupele române s-au aflat în război 262 de zile(aproximativ nouă luni între 23 august 1944 şi 12 mai 1945).

În cursul celui de-al doilea război mondial, România – prin mareşalul Ion Antonescu - a chemat sub arme 27 de contingente – de la contingentul 19(născuţi în anul 1897) până la contingentul 45(născuţi în anul 1923) cu un efectiv aproximativ de 1.700.000 de ostaşi din care:

- 20 de contingente pentru trupele combatante = aproape 1.500.000 ostaşi.
- 7 contingente pentru trupe necombatante = aproape 200.000 de ostaşi.

Pierderile totale suferite de armata română în cele două campanii – Est şi Vest – se cifrează la 794.562 ostaşi din care:

- Pe frontul de Est; în Basarabia, Odessa, Dalnic, Cotul Donului, Stepa Kalmukă - morţi, răniţi, daţi dispăruţi = 177.000 ostaşi.
- Căzuţi prizonieri la Cotul Donului, Stepa Kalmukă, Stalingrad, Crimeea, Basarabia = 288.360 ostaşi.
- Pentru eliberarea Ardealului = 70.000 ostaşi.
- Pentru eliberarea Ungariei = 42.702 ostaşi.
- Pentru eliberarea Cehoslovaciei = 66.500 ostaşi.

- Soldaţi români luaţi prizonieri pe teritoriul României în zilele 23-30 august 1944 de către armata sovietică la Târgu Neamţ, Almoş, Roznov, Adjud, Focşani, Valea Călugărească se ridică la 150.000 ostaşi.

România a pierdut în cele două campanii 52% din trupele combatante.

După unele calcule considerate ca fiind cel mai aproape de adevăr privind cele mai mari pierderi de vieţi omeneşti din rândul ostaşilor, România se află pe locul 7 între naţiunile care au fost angajate în cel de-al doilea război mondial.

În cel de-al doilea război mondial, din Comuna Răuceşti au fost mobilizate 32 de contingente cu un efectiv total de 884 de soldaţi şi premilitari din care:

- 20 de contingente pentru trupele operative(de la cei născuţi în anul 1904 până la cei născuţi în anul 1923 inclusiv) = 750 ostaşi.
- 7 contingente pentru trupele de aprovizionare(de la cei născuţi în anul 1897 până la cei născuţi în anul 1903) = 150 ostaşi.
- 2 contingente (46 şi 47) concentrate pe loc de Batalionul 13 Vânători de Munte Târgu Neamţ(născuţi între anii 1924 şi 1925) = 60 premilitari.
- 3 contingente, luaţi în evidenţă specială ca rezervă de război, născuţi în 1926, 1927, 1928(contingentele 48, 49, 50)=70 premilitari.

Comuna Răuceşti a dat sacrificii mari de sânge prin fii săi chemaţi la război.

În cele doua Campanii din Est şi Vest 1941-1945 pierderile celor căzuţi pe câmpul de luptă din comuna Răuceşti se ridicau la cifra de 211 de eroi din care pe sate:

- Din satul Oglinzi soldaţi căzuţi = 84 de eroi.
- Din satul Răuceşti de sus soldaţi căzuţi = 46 de eroi.
- Soldaţi căzuţi din satul Răuceşti de jos = 35 de eroi.
- Soldaţi căzuţi din satul Săveşti = 22 eroi.
- Soldaţi căzuţi din satul Sârbi = 12 eroi.
- Soldaţi căzuţi din satul Ungheni = 12 eroi.

Pierderile de soldaţi din comuna Răuceşti căzuţi eroi în cel de-al doilea război mondial se ridică la 211, ceea ce reprezintă 28,1% din trupele combatante - 750 ostaşi plecaţi din Răuceşti la război.

Veteranii din comuna Răuceşti supravieţuitori ai celui de-al doilea război mondial care au luptat pe frontul – de Est şi Vest - sau au fost luaţi prizonieri de război se ridicau la 532 de persoane.(în cifra de 532 de veterani de război au fost incluşi şi premilitarii din contingentele 46,

47, 48 şi 49).

Mulţi dintre aceşti supravieţuitori ai războiului, ostaşii de ieri şi veteranii de astăzi(care mai sunt în viaţă), oameni cu chip şi inimă de soldat care au făcut parte din armata română şi au slujit Patria cu credinţă, au trecut în lumea umbrelor şi au început să devină legende.

Atât eroii căzuţi în marile bătălii pentru reîntregirea teritoriilor româneşti(răpite prin tratare şi dictate) cât şi veteranii de război merită să le aducem omagiul şi respectul cuvenit pentru că au şi ei un singur drept: "Dreptul la neuitare".

După încheierea celui de-al doilea război mondial România a fost abandonată sovieticilor întrucât America şi Anglia au pierdut iniţiativa în Europa de Est şi în Balcani.

La sfârşitul lunii ianuarie 1944 s-a deschis la Cairo Conferinţa Celor Trei Puteri: S.U.A., Anglia şi Rusia unde urmau să negocieze condiţiile de armistiţiu la care lua parte şi o delegaţie din România.

În cursul negocierilor desfăşurate la Cairo care au continuat până la 17 martie 1944 s-a ajuns totuşi la o înţelegere privitor la condiţiile de armistiţiu pentru ţara noastră.

României i se deschideau 3 căi:

a. Putea continua lupta până când va fi ocupată.
b. Putea capitula în faţa ruşilor şi să suporte consecinţele.
c. Putea întoarce armele împotriva Germaniei şi să culeagă roadele la conferinţa de pace.

Mareşalul Ion Antonescu a respins toate ofertele şi a reproşat:Nu putem capitula "fără garanţii serioase privind viitorul României".

La 2 aprilie 1944 negocierile de la Cairo au intrat în impas şi conducătorul delegaţiei U.R.S.S., Novikov, a propus să fie mutate negocierile la Moscova.

La 8 aprilie 1944, Novikov a prezentat pe neaşteptate Naţiunilor Unite Aliate de la Moscova condiţiile sovietice de armistiţiu:

1. Basarabia şi nordul Bucovinei urmau să revină Rusiei.
2. România va plăti reparaţii de război.
3. Cu toate că ţara nu va fi ocupată, trupele sovietice vor trebui să aibă libertate de mişcare nelimitată.
4. Guvernul sovietic va desfăşura operaţiuni împreună cu România în scopul de a reda României întreaga Transilvanie sau cea mai mare parte a acesteia.

Convorbirile de Moscova a celor Trei Puteri s-au mutat la Stockholm şi la data de 12 aprilie 1944 au continuat negocierile privind armistiţiul. A doua zi, ambasada sovietică i-a transmis delegatului României condiţiile de armistiţiu care difereau de cele trimise de la

Cairo şi de la Moscova.

Lipsea clauza anglo-americană privitor la reglementările de pace.

Delegaţia Rusiei a adăugat şi alte puncte în armistiţiu fără acordul aliaţilor, puncte neacceptate de guvernul României.

Exemplu punctul f: “Comisiei sovietice de aplicare a armistiţiului i se va oferi un control nelimitat asupra vieţii economice din românia şi o influenţă considerabilă în treburile politice.”

Termenii prevăzuţi în armistiţiu au fost stabiliţi de ruşi şi nu de către toţi cei trei aliaţi.

“Condiţiile erau inacceptabile pentru că punerea liniilor de comunicaţie la dispoziţia armatei sovietice erau echivalente cu ocuparea României; iar reparaţiile de război pretinse României de către ruşi sunt înrobitoare”

“Aceasta însemna capitularea necondiţionată în faţa ruşilor”

De fapt problema viitorului României era pecetluit încă din octombrie 1943 când la Conferinţa de la Moscova a miniştrilor de externe a celor trei aliaţi, Marea Britanie a afirmat că: “a pierdut orice teren de manevră politică în România”, iar o lună mai târziu la Conferinţa la nivel înalt de la Teheran din luna noiembrie 1943 unde s-au întâlnit pentru prima data şefii de stat ai celor trei mari puteri :

- Roosevelt - preşedintele Americii(care încercase ani de-a rândul să-l întâlnească pe Stalin)
- Curchill – primul ministru al Marii Britanii
- Mareşalul U.S.Stalin – şeful statului U.R.S.S.,

unde din discuţii a reieşit că s-a exclus orice perspectivă a debarcări aliaţilor în Balcani – inclusiv în România – şi a fost abandonată.

Preşedintele Roosevelt “nu vedea nici un avantaj politic în implicarea americanilor în Europa răsăriteană” (această declaraţie era egală cu o trădare a balticilor, inclusiv România).

“Singura cale deschisă României era capitularea necondiţionată în faţa Armatei Roşii”.

În timp ce Armata sovietică ocupa România, cu Transilvania cu tot şi Bulgaria până jos la graniţa cu Grecia, la 9 octombrie 1944 Churchill s-a întâlnit cu Stalin la Kremlin. Primul ministru al Angliei a ridicat problema de a-şi armoniza interesele reciproce în Balcani. El a considerat că este un moment propice pentru “învoieli” aşa că i-a zis lui Stalin “Hai să rezolvăm afacerile noastre în Balcani” – să nu ajungem să ne confruntăm.

“Armatele dumneavoastră sunt în România şi în Bulgaria, ce-aţi zice dacă aţi beneficia de o preponderenţă de nouăzeci la sută în România iar noi să avem un cuvânt de spus de nouăzeci la sută în

Grecia? “. Iată cum a decurs “Marea Învoială”.

În ce priveşte România :

- Rusia să deţină 90%
- Marea Britanie şi America 10%

În ce priveşte Grecia :

- Rusia să deţină doar 10%
- Marea Britanie şi SUA 90%

În Iugoslavia : 50-50%

În Ungaria : 50-50%

In Bulgaria : Rusia să deţină 75% iar ceilalţi 25%

În urma acestei învoieli Uniunea Sovietică şi-a asumat dreptul de a interveni în toate domeniile vieţii din România şi anume în plan politic, economic, militar şi extern.

Practic Marea Britanie şi America urmau să rămână în România doar ca un simplu instrument de legătură mai mult simbolic. Guvernul american şi cel britanic nu vor mai putea exercita decat intervenţii diplomatice.

Bucureştiul a considerat o asemenea învoială de “împărţirea în sfere de infuenţă” drept “o trădare” de către puterile occidentale.

La Conferinţa de la Ialta din Crimeea din 4÷11 februarie 1945 Puterile Aliate s-au angajat să permită popoarelor europene să distrugă ultimile rămăşiţe ale nazismului şi ale fascismului şi să-şi creeze instituţiile democratice pe care şi le doresc.

Rezultatul strădaniilor de la Ialta n-a fost favorabil pentru România.

Ruşii au impus cu forţa democraţia lor în toată Europa răsăriteană şi au pus în aplicare planul lui Stalin în teritoriile ocupate.

Nu a mai fost nici un fel de dubiu în acest sens din momentul în care a devenit clar că nu va mai fi nici o prezenţă militară occidentală în România.

În ziua de 11 decembrie 1944 Curchill a afirmat : “nu este cazul să ne amestecăm prea mult în România”. “Amintiţi-vă procentajele pe care le-am pus pe hârtie”.

Guvernul britanic dorea ca România să-şi lege soarta de a Rusiei, mai curând decât de aceea a puterilor anglo-saxone.

Primul ministru al ţării noastre Iuliu Maniu a rugat stăruitor să i se spună adevărul – a fost sau nu România vândută sferei de influenţă ruseşti? Aliaţii occidentali au negat acest lucru. După ani, mai târziu, reprezentantul Angliei care a fost prezent la Conferinţa de la Ialta avea să recunoască că “unul dintre cele mai neplăcute lucruri care i s-a cerut

să facă a fost sa mintă un om de talia lui Maniu”.

Mulţi români au crezut, poate cu naivitate, că vor fi trataţi la Conferinţa de la Ialta ca aliaţi datorită contribuţiei militară, economică şi politică alături de Armata Roşie la înfrângerea celui de-al treilea Reich.

Iată câteva consecinţe mai importante:

1. Actul de la 23 august 1944 când România s-a alăturat Cualiţiei Naţiunilor Unite a avut loc cu 200 de zile mai devreme decât era prevăzut, ceea ce a făcut în mod evident ca victoria să se apropie.
2. Lovitura de stat şi arestarea lui Ion Antonescu a fost considerată decisivă pentru înfrângerea finală a lui Hitler.
3. Poate şi mai important a fost când armata română, după ce a reuşit să cureţe Bucureştiul de trupele germane, a ocupat toate trecătorile din Carpaţi şi le-au apărat până la sosirea Armatei Roşii, 5 septembrie 1944.
4. Lovitura de stat de la 23 august 1944 a făcut ca Hitler să nu mai aibă nici timpul şi nici materialele necesare să lanseze producţia de serie de armament perfecţionat, lucru care ar fi putut schimba soarta războiului sau durata acestuia.
5. Armata română a deschis calea prin “Porţile Focşanilor” şi trecătorile din Carpaţi spre Europa Centrală şi Europei de sud-est spre Peninsula Balcanică.
6. Armata română a continuat lupta alături de Armata Roşie în Câmpia de Vest, mai întâi pe teritoriul naţional pentru eliberarea Ardealului de Nord, apoi dincolo de graniţele României pe teritoriul Ungariei şi Cehoslovaciei până în Austria(la nord-est de Viena) pentru distrugerea nazismului.
7. România prin contribuţia ei în toate planurile a condus “la scurtarea războilui cu minim 6 luni”.
8. Efectivele angajate de România în ultima fază a războilui(în Câmpia de vest, 23 august 1944-12 mai 1945) s-au ridicat la 540.000 de ostaşi din care pe teritoriul Ungariei 210.000 militari iar pe teritoriul Cehoslovaciei 248.000 militari.
9. România a ocupat locul patru în rândul Naţiunilor Unite în raport cu efectivele de militari angajaţi în luptă (dupa Uniunea Sovietică, Statele Unite ale Americii şi Marea Britanie) . Ţara noatră a pierdut aproape 170.000 de militari în Câmpia de Vest reprezentând 31,4% din trupele combatante.
10. Cu toate acestea, României nu i s-a acordat statutul de cobeligerantă, ceea ce a constituit o gravă injustiţie cu adânci repercusiuni asupra poporului român.

Dacă românii nu ar fi pregătit lovitura de stat împotriva nemţilor cu luni de zile înaintea ofensivei sovietice şi daca nu ar fi stabilit-o pentru luna august 1944 aceasta ar fi eşuat probabil, iar în acest caz înaintarea Armatei Roşii ar fi fost mult mai puţin spectaculoasă.

Ofensiva sovietică, urmată de lovitura de stat română i-a dat lui Stalin o superioritate indicutabilă în Balcani inclusiv în România.

Nici lovitura de stat şi nici chiar faptul că România participase cu toate forţele alături de Naţiunile Unite n-au fost luate în consideraţie la Conferinţa la nivel înalt de la Ialta (Crimeea) din 4-11 februarie 1945.

Mult discutatul armistiţiu, ce cuprindea condiţiile oferite României de către cele "Trei Puteri", fusese semnat la Moscova la data de 12 septembrie 1944 când ţara noastră era deja ocupată de armata sovietică. "Semnătura pusă pe armistiţiu de către delegaţia României a fost făcută sub presiunea armelor".

Delegaţiile SUA şi a Marii Britanii se conformaseră dorinţei Uniunii Sovietice de a avea mână liberă în redactarea condiţiilor de armistiţiu, cât şi în privinţa "tratamentului aplicat" în consecinţă României.

Dorinţa lui Iuliu Maniu, primul ministru, era să afle adevărul despre viitorul României şi insista stăruitor; fusese sau nu România vândută sferei de influenţă ruseţti? Da România a fost abandonată de Anglia şi Statele Unite ale Americii şi vândută sferei de influenţă a Uniunii Sovietice şi aceasta ne va costa foarte scump în plan apropiat şi pe termen lung.

Ca urmare, România a fost nevoită să semneze Tratatul de Pace din 10 februarie 1947, ca ţară învinsă, cu grave consecinţe pentru poporul român.

La împlinirea a 65 de ani de când comuna Răuceşti s-a aflat între "foc şi sabie" 8 aprilie-24 august 1944 – lăsăm amintire această carte, ce va lumina veşnic conştiinţa generaţiilor ce vor veni după noi, cu exemplele ostaşilor şi ale oamenilor de pe aceste meleaguri care au suportat cu mari sacrificii ultima conflagraţie mondială din care răzbate cu putere iubirea de ţară şi credinţa în Dumnezeu.

CAPITOLUL XII

„ AM PLECAT SĂ APĂR GLIA, SĂ FAC MARE ROMÂNIA!”

EROII ŞI VETERANII DE RĂZBOI CU CHIP ŞI SUFLET DE SOLDAT CARE AU SLUJIT CU CREDINŢĂ PATRIA ŞI AU FĂCUT ISTORIE,
AU DEVENIT LEGENDĂ.

ONOARE, DEMNITATE, CREDINŢĂ ŞI SPIRIT DE SACRIFICIU, TRĂSĂTURI DEFINITORII CE CARACTERIZEAZĂ EROII ŞI VETERANII DIN COMUNA RĂUCEŞTI CARE AU LUPTAT ÎN CEL DE-AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL 22 IUNIE 1941 – 12 MAI 1945

„ ADUCEM UN BINE MERITAT OMAGIU, RECUNOŞTINŢĂ ŞI PREŢUIRE TUTUROR EROILOR ŞI VETERANILOR DE RĂZBOI DIN LOCALITATEA NOASTRĂ PENTRU SACRIFICIILE FĂCUTE ÎN SLUJBA PATRIEI, APĂRAREA FIINŢEI NAŢIONALE A POPORULUI ROMÂN ŞI A CREDINŢEI STRĂMOŞEŞTI”

„ FAPTELE DE VITEJIE ŞI EROISM NU TREBUIE SĂ SE RISIPEASCĂ ÎN NEGURA UITĂRII”

PRIMARUL COMUNEI RĂUCEŞTI
PROFESOR, APOSTOAE ILIE

ARMATA ROMÂNĂ SUB FALDURILE TRICOLORE ALE ŢĂRII ÎN CEL DE-AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL

DE LA VITEJIE ŞI EROISM, CUNUNI DE LAURI ŞI SPERANŢE, LA UMILINŢĂ ŞI UITARE

În noaptea de 21/22 iunie 1941 când se schimba anotimpul la solstiţiul de vară, armata română se afla desfăşurată în dispozitivul de luptă pe malul drept al râului Prut, aştepta cu înfrigurare dar şi cu sfânta datorie ostăşească, un ordin de la conducătorul Statului Român, generalul Ion Antonescu, care trebuia să rupă tăcerea acelor clipe grele ce păreau că nu se mai termină şi deodată s-a auzit prin staţiile radio o voce:

„ Ostaşi, vă ordon: treceţi Prutul!..... Reîmpliniţi în trupul ţării glia străbună a Basarabiei şi Codrii voievodali ai Bucovinei, ogoarele şi plaiurile voastre....”

În zorii zilei ostaşii români au trecut Prutul pentru recuperarea hotarului de răsărit al ţării ciuntit prin forţă cu un an în urmă, la 28 iunie 1940, când Uniunea Sovietică ne-a luat Basarabia, Bucovina de Nord şi Ţinutul Herţa, pământ sfânt românesc ce îl stăpâneam de peste 400 de ani.

Ordinul a fost clar, nu pentru cotropire sau răzbunare a intrat în război armata română pe Frontul de Est, ci pentru apărarea destinului României care suferise importante mutilări teritoriale, cedate prin pacte şi dictate, o suprafaţă de circa 100 000 KmDupă prăbuşirea Frontului de Est când armata română a fost azvârlită peste Nistru pe Frontul din Moldova şi apoi „ ieşirea României din Axă şi alăturarea la coaliţia Naţiunilor Unite şi întoarcerea armelor împotriva Germaniei naziste, odată cu ruperea frontului la sud şi nord – vest de Iaşi şi căderea aliniamentului fortificat Focşani-Nămoloasa, Brăila şi Dunărea maritimă, s-a deschis calea spre Transilvania şi Centrul Europei.

Atunci armata română a făcut un salt peste Carpaţi spre Sfântul Gheorghe şi Târgu Mureş, Oarba de Mureş şi Păuliş, Oradea, Satul Mare şi Carei refăcând astfel graniţa de nord-vest a ţării în conturul ei firesc.

Acţiunile de luptă pentru eliberarea ultimei brazde din glia străbună a părţilor de nord-vest a României aflată sub ocupaţia trupelor germano-hortyste, se înscriu în parte finală a operaţiei ofensive duse de armata a IV-a română, comandată de generalul de corp de armată Gheorghe Avrămescu.

La 26 octombrie 1944 armata română a continuat drumul lung de lupte grele pentru eliberarea Ungariei şi Cehoslovaciei până în Podişul Boiemiei. Aproape 6 000 de kilometri au parcurs bravii ostaşi români, prin lupta aprigă şi jertfă în cele 1 421 de zile (aproape patru ani) . Când

a ajuns aproape de Praga ostaşi români, mulţi camarazi de arme trecuseră în eternitate, devenind eroi ai neamului românesc! În campania din vest Armata Română a pierdut 169 822 de militari din care :

21 035 morţi, (859 ofiţeri, 776 subofiţeri, 19400 trupă) 90344 răniţi(3289 ofiţeri, 3084 subofiţeri, 56389 trupă). Istorici şi analişti militari care se ocupă de evoluţia operaţiunilor armatelor angajate în marele bătălii din cel de-al doilea Război Mondial, împart acţiunile de luptă în două campanii militare distincte: din Est şi din Vest, succesiv şi pe direcţii strategice opuse.

a) Campania din Est din perioada 22 iunie 1941 – 23 august 1944 care a durat 1 159 de zile (3 ani şi 2 luni).

b) Campania din Vest 23 august 1944 – la 12 mai 1945.

După Revoluţia Română din 1989 au apărut unele lucrări ale veteranilor de război din Comisia Memorialistică şi Istoriografie, care au studiat şi au sintetizat un bogat material documentar şi au publicat în diferite lucrări deosebite unde au reuşit să facă o analiză mai în detaliu a unor operaţii de amploare în care au fost angajate trupe române, stabilind un număr aproximativ de 30 de acţiuni având cele mai diverse forme de luptă şi apărare.

Una dintre cele mai ample şi mai dramatice operaţiuni de apărare de pe teritoriul naţional din primăvara – vara anului 1944 a fost :

„ BĂTĂLIA MOLDOVEI”

18 martie – 23 august 1944

Unii istoricii şi analişti militari care s-au grăbit şi au publicat despre participarea armatei române, în Războiul de răsărit au scos din analiză (voit sau nevoit din lipsă de date) măsurile concrete luate de Marele Stat Major român de apărare a teritoriului naţional în condiţiile când frontul de la Cotul Donului – Stalingrad – Caucaz s-a prăbuşit şi trupele române urmau să fie retrase la Nistru sau pe râul Prut.

„ Bătălia pentru apărarea Moldovei” s-au desfăşurat în trei perioade distincte: (în care trupele sovietice au declanşat ofensive puternice după un an de întrerupere)

a) Marea ofensivă de primăvară declanşată de Mareşalul Jucov care a preluat comanda Frontului 1. Ucraina. – 18 martie – 17 aprilie 1944. La 21 martie au trecut Nistru în sectorul Moghilev, iar la 26 ale lunii au atins Prutul . În şase săptămâni ruşii au recucerit Transnistria şi nordul Moldovei.
b) Perioada 17 aprilie – 19 august 1944 când Frontul din Moldova s-a stabilizat pe aliniamentul Gura – Putnei, Gura

Humorului, Fălticeni, Baia, Tg. Neamţ, sud de Paşcani, nord de Tg. Frumos, nord de Iaşi, nord de Corneşti, Orhei, cursul inferior al fluviului Nistru, până la Marea Neagră.

În această perioadă pe frontul de la Târgu Neamţ, în partea d sud-est şi nord-vest au avut loc multe acţiunii militare unde armata română din Corpul 7 Armată au opus o rezistenţă puternică împotriva trupelor sovietice care au rupt frontul pe „ Vale Culeşa"(Borta Dracului) la nord-vest de Băile Oglinzi unde s-au stins 14 000 de vieţi omeneşti.

c) O altă perioadă, ce-a mai dramatică, s-a desfăşurat în zilele de 19-24 august 1944 când armata sovietică a reuşit să rupă frontul de la sud de Iaşi şi a fost străpuns de către puternicele unităţi de tancuri sovietice. La sud –vest de Tighina se duceau lupte grele iar la vest de Iaşi - Tg. Frumos, Paşcani, Tg. Neamţ frontul se prăbuşea.

Armata română făcea eforturi mari să poată rezista „ Tăvălugului de foc şi oţel" dar a fost copleşită de ofensiva Armatei Roşii. Pe tot frontul din Moldova se duceau lupte crâncene unde se înregistrau pierderi grele. Numai între 19 şi 24 august 1944, armatele 3 şi 4 române au pierdut 187 177 militari (8 305 morţi, 24 989 răniţi şi 153 883 dispăruţi) din totalul efectivelor angajate în luptă care apărau Moldova pe aliniamentul fortificat Gura Humorului, Tg. Neamţ, Roman, Bacău, pe linia Carpaţilor Orientali şi de Curbură şi „ Poarta Focşanilor" , Nămoloasa – Brăila şi Dunărea maritimă.

După lovitura de stat de la 23 august 1944 şi Proclamaţia dată de Regele Mihai prin care s-a stabilit că armata română se alătura Coaliţiei Naţiunilor Unite şi îndrepta armele împotriva Germaniei, trupele române din Moldova s-au aflat într-o situaţie extrem de dificilă, găsindu-se în lupta cu trupele germane (fostul aliat) în timp ce trupele sovietice încă ne trata ca pe inamici în dezacord cu Decretul semnat de Rege.

În perioada 23 – 28 august 1944 Comandamentul sovietic a ordonat dezarmarea în centrul Moldovei la Târgu Neamţ, Roznov, Bacău până la Valea – Călugărească a unui mare număr de unităţi române ale căror efective sunt apreciate în documentele de arhivă la 130 000 de militari, luând măsuri pentru dezarmare şi internarea lor în lagărele morţii de pe teritoriul Uniuni Sovietice.

Asemenea situaţie dramatică s-a întâmplat în vara anului 1944 când „Armata Roşie" după ce a recuperat Basarabia şi nordul Bucovinei inclusiv Ţinutul Herţa, unde a făcut zeci de mii de prizonieri de război din rândul soldaţilor moldoveni care au făcut parte din armata română.

În oraşul Bălţi au fost adunaţi (după relatările presei de dincolo

de Prut) circa 50 00 de prizonieri militari moldoveni, dintre aceştia marea majoritate (80%) erau români. Majoritatea prizonierilor care au fost duşi în lagărele de la Bălţi, Făleşti, au fost împuşcaţi în ceafă de K.G.B. şi aruncaţi in gropi comune din lunca Răuţului, peste drum de lagăr.

Cei ajunşi la disperare încercau să evadeze şi erau seceraţi de mitralierele instalate la posturile de pază ale lagărului. Din declaraţiile celor câţiva prizonieri care au reuşit ca prin minune să scape, evadând prin ploaia de gloanţe, rezultă clar tendinţa de suprimare fizică a prizonierilor prin orice mijloace. Relatările sunt de-a dreptul zguduitoare.

Date în vileag de martori oculari, au fost publicate în „ Curierul de Nord" din oraşul Bălţi, săptămânal al Basarabiei de nord, au dus la efectuarea unor sondaje executate în mlaştina din Lunca Răuţului. Rezultatele au fost cutremurătoare. Nici hârleţele, nici lopeţile, nu mai puteau fi utile din cauza multitudine de schelete, cranii găurite, precum şi a osemintelor răspândite în aceste mlaştini.

Inimile îndurerate ale bunilor români, ale evlavioşilor creştini şi ale celor de la „ Curierul de Nord" (din Basarabia) au adunat cu grijă osemintele ostaşilor români făcând o mare piramidă pe un loc mai uscat, peste care s-au aşternut cantităţi mari de pământ bătătorit formându-se o movilă cu trepte iar deasupra a fost ridicată ulterior, o troiţă din lemn sculptat, dăruită de credincioşii creştini din Raionul Râşcani din apropierea oraşului Bălţi.

Această troiţă a fost sfinţită de către Î.P.S. Petru de Bălţi, cu un sobor de preoţi şi monahi, la ceremonial participând mii de credincioşi români şi autorităţi ostăşeşti.

Cu această ocazie s-a stabilit ca pe aceste locuri să fie construită o biserică care să poarte numele de „Biserica Oaselor" unde trebuia să-şi aducă contribuţia financiară şi materială români de pe ambele maluri ale Prutului. Acest complex monumental, un mausoleu şi un cimitir se va înălţa pe locul unde-şi dorm somnul de veci peste 40 000 de eroii români din cel de-al doilea război mondial, ucişi mişeleşte de către KGB.

DATELE CUTREMURĂTOARE AU FOST EXTRASE DIN „CURIERUL DE NORD" CE APARE ÎN BASARABIA DE NORD CU AJUTORUL COLONELULUI(r) DUMITRU STRATANOV.

Au trecut aproape 65 de ani de la încheierea celui de-al doilea război mondial şi istoricii, cercetătorii, analiştii şi unii veterani de război au scris numeroase lucrări despre vitejia şi sacrificiile Armatei române, care au luptat pe diferite fronturi.

Toate lucrările publicate aduc un bine meritat omagiu de

recunoştinţă şi preţuire tuturor ostaşilor români de la soldat la general, pentru sacrificiile făcute în slujba patriei, apărarea fiinţei naţionale, a poporului român şi a credinţei strămoşeşti. Totuşi în ultima perioadă au apărut unele controverse cu privire la participarea armatei române la executarea operaţiunilor militare în cele două campanii distincte (din est şi respectiv din vest) succesive în timp şi pe direcţii opuse.

Poate şi pentru faptul că istoricii nu au exprimat o opinie unanimă, se impune să se facă o analiză obiectivă asupra acţiunilor desfăşurate de trupele române în cel de-al doilea război mondial pe teritoriul naţional şi dincolo de graniţele României în est şi în vest, deoarece contravine adevărului istoric şi a produs deja multe confuzii şi nedreptăţi eroilor şi veteranilor de război care au fost lipsiţi de unele drepturi morale şi materiale, cuvenite urmaşilor şi celor rămaşi în viaţă(veterani) pentru perioada cât au participat în război sau ca prizonieri în lagărele de pe teritoriul Uniuni Sovietice.

Armata română nu a fost mobilizată să meargă în aşa zisa „Campanie din Est”, nici vorbă de aşa ceva la aceea dată. Soldatul român n-a lăsat plugul în brazdă cu boii înjugaţi la tânjala, femeia şi copii plângând în prag, să pună mâna pe armă şi să plece în Campania din est.

El a executat un ordin şi a respectat un jurământ de credinţă faţă de patrie care era limpede şi aveau un îndemn patriotic şi respectau interesul fundamental al ţării, acela de redobândire a teritoriilor româneşti de la răsărit, răpite României ca urmare a ultimat-urilor sovietice din 26-28 iunie 1940 când s-a cedat Basarabia, Bucovina de nord şi Ţinutul Herţa, fără a trage nici un foc de armă.

Era una din cele mai umilitoare şi mai dureroase suferinţe suportate de naţiunea română în întreaga ei existenţă. A menţine şi a perpetua cu această analiză privitoare la participarea trupelor române alături de cele două coaliţii militare şi a plasa toate operaţiunile militare în cele două Campanii din est şi vest, fără a ţine cont de teritoriile naţionale unde au avut loc acţiuni de amploare de apărare şi de eliberare distincte (în Moldova şi Transilvania) a fost şi este dăunătoare pentru istoria României şi pentru eroii ei (care n-au fost lăsaţi să-şi doarmă somnul lor în pace) şi pentru Armata Română de la soldat la general care au fost umiliţi, dezonoraţi deportaţi(români de peste Prut) sau au murit prin închisorile comuniste.

Operaţiunile militare de pe teritoriul naţional al României au avut scopul şi interesul fundamental al ţării şi sau desfăşurat pe etape şi perioade bine definite în spaţiu şi timp, care diferă de acţiunile duse de cele două coaliţii militare(din care a făcut parte şi România):

a) În campania din Est (4 august 1941 – 18 martie 1944) care s-a desfăşurat pe teritoriul Uniuni Sovietice pentru învingerea bolşevismului şi cucerirea câmpurilor petroliere din Caucaz (după planul lui Hitler).
b) În campania din vest (26 octombrie 1944 – 12 mai 1945) care s-a desfăşurat pe teritoriile Ungariei, Cehoslovaciei şi Austriei până în podişul Boemiei pentru învingerea Germaniei hitleriste.

Aceste două Campanii de est şi vest nu au avut nici o legătură cu interesele naţionale ale
României(doar conjunctural).

Iată principalele operaţiuni militare la care au participat trupele române pe teritoriul naţional:

- perioada 22 iunie – 4 august 1944 care a avut ca scop redobândirea teritoriilor româneşti dintre Prut şi Nistru (eliberarea Basarabiei, Bucovinei de Nord şi Ţinutul Herţa). La această acţiune România a angajat în luptă 473 103 militari şi a pierdut 24 394 soldaţi (morţi, răniţi şi dispăruţi)
- perioada 18 martie 1944 – 31 august 1944 Armata Română s-a angajat în ce-a mai amplă şi mai dramatică operaţiune de apărare „ Bătălia pentru Moldova"

Efectivele totale folosite în lupte s-au ridicat la 431 800 militari iar pierderile de ostaşi români
s-au soldat la 187 177 persoane (morţi, răniţi şi prizonieri de război)

- perioada 1 septembrie – 25 octombrie 1944

Trupele române s-au angajat în lupte crâncene pentru eliberarea Ardealului de sub ocupaţia hitleristo-hortistă.

Efectivele folosite în bătălia pentru Ardealul sfânt s-au ridicat la 525 000 de militari, iar
pierderile s-au cifrat la 68 372 de militari.

În cel de-al doilea război mondial armata romana a desfăşurat operaţiuni militare pe
teritoriul naţional timp de 264 de zile din care 98 de zile s-a aflat în ofensivă şi 166 de zile în apărare.

În luptele duse pe teritoriul naţional Armata Română a pierdut în medie câte 1 060 ostaşi zilnic (morţi, răniţi, dispăruţi şi luaţi prizonieri). Dacă adăugăm şi ostaşii moldoveni de peste Prut care au fost duşi în lagărul de la Bălţi, Lunca Răuţului, unde au fost împuşcaţi de KGB-ul sovietic în jur de
40 000 de soldaţi, pe motiv că au luptat alături de armata română fiind consideraţi cu pecetea de

„ trădători de ţară” ajungându-se la cifra de 319 945 de militari (279 945 pe teritoriul României,

40 000 pe teritoriul Moldovei) căzuţi pentru o ”cauză sfântă” reintegrarea hotarelor patriei şi a neamului românesc.

Vreme de patru ani, din 1941 până în 1945 timp de 1421 de zile (aproape 4 ani) de război, curajoşii ostaşi români s-au târât prin noroi şi zăpadă sub ploaia de gloanţe şi schije. Pe coate şi în genunchi s-au apropiat de tranşeele duşmane ziua şi noaptea. Au asaltat cazemate şi clădiri din care s-au revărsau rafale ucigaşe. Au trecut râuri şi munţi prin baraje de artilerie şi aviaţie. Le-a fost mereu viaţa în pericol .

Deseori i-au chinuit foamea şi setea, dar le-au suportat cu răbdare, s-au învelit cu pătura stelelor sau cu plapuma norilor, aşternutul le-a fost nu odată zăpada, pământul umed sau stânca rece.

Victoria de la 9 mai 1945 i-a găsit pe ostaşii români, supravieţuitori ai conflagraţie mondiale, departe de ţară. Pe feţele lor înflorea satisfacţia de fi rămas în viaţă după crâncenele încleştări care au durat prea mult timp.

Întoarcerea de pe front a trupelor române victorioase a prilejuit ample şi entuziaste manifestări de recunoştinţă şi preţuire. Cununile de lauri ale învingătorilor străluceau pe fruntea lor cu cea mai mare intensitate. Treptat însă, explozia iniţială de euforie se destramă.

Apoi veterani de război au pornit spre casă, pe care nu o mai văzuse de un amar de vreme. Aveau inima încărcată de mulţumire, de speranţă, dar şi de durere pentru camarazii săi, ale căror trupuri neînsufleţite rămăseseră pentru totdeauna sub lespedea mormintelor.

Starea de bucurie din sufletul ostaşilor români abia întorşi de pe front nu a durat mult. Erau răni adânci care mai sângerau încă. Ei şi toţi camarazii lor de arme nu reuşiseră să întregească complet hotarele ţării, lăsând o povară grea pe umerii generaţiilor viitoare. Aveau senzaţie că au sperat mai mult decât au îngăduit împrejurările istorice.

Vii erau încă în amintirea lor unele manifestări de neîncredere, de umilinţă şi nedreptate a unor comandamente aliate a armatei sovietice pe drumul aspru al războiului. În lagărele de detenţie din URSS se aflau zeci şi sute de mii de prizonieri români unii de după 23 august 1944, când România se alăturase la coaliţia Naţiunilor Unite. Erau nedumeriţi de faptul că ţării noastre nu i se acordase statul de cobeligerantă, cu toate sacrificiile şi jertfele menţionate de delegaţia română la tratativele de pace. Ca urmare România a fost nevoită să semneze Tratatul de Pace din 10 februarie 1947, ca ţară învinsă cu grave consecinţe pentru poporul român.

Cununile de lauri ale învingătorilor au început să nu mai

strălucească pe fruntea lor. Onorurile de la întoarcerea de pe front îşi pierduseră treptat strălucirea.

Da !....”Începuse epurările şi umilinţele pentru Armata Română”

Ca urmare a unor măsuri discriminatorii, mii de cadre de valoare au fost scoase din rândurile oştirii, fără să se ţină seama de lupta lor dusă sub faldurile tricolore ale ţării. Mulţii dintre generalii şi ofiţerii superiori cu o mare experienţă militară luptase în „războiul întregirii naţionale” 1916 – 1919 iar în cel de-al doilea război mondial au comandat armate şi corpuri de armată şi au condus bătălii pentru eliberarea Basarabiei, Bucovinei de Nord şi Ţinutul Herţa, apoi alături de Coaliţia Naţiunilor Unite a luptat pentru eliberarea Transilvaniei, Ungariei şi Cehoslovaciei au fost scoşi din Armata Română şi aruncaţi în închisori unde şi-au găsit sfârşitul.

Principala vină ce li s-a adus chiar dacă nu se menţiona expres în actele de acuzare, a
constituit-o participarea lor la Campania din Est sau aşa zisa „ atitudine ostilă” faţă de regimul instaurat după 23 august 1944.

A urmat o lungă perioadă, când numele a mii de eroi români căzuţi pe meleagurile Uniuni Sovietice trebuiau adânc zăvorâte şi uitate în memoria şi inima poporului român. În comuna Răuceşti au fost luate măsuri speciale pentru a opri din timp orice iniţiative dedicate tuturor eroilor inclusiv pentru cei căzuţi pe Frontul de Est. Iniţiativa colonelului Odaie, a căpitanului Avarvarei Dumitru şi a actualului preşedinte al „Cultului Eroilor” din comuna Răuceşti Stan Dumitru, a fost stopată pe motiv că nu trebuie să apară eroii care au luptat si au căzut în Campania de Est inclusiv cei de pe Frontul din Moldova.

În satul Oglinzi prima troiţă (monument) a fost ridicată în anul 1984 din iniţiativa familiei Apostoae I. Vasile, după multe insistenţe pe la toate organele puterii de atunci. Suferinţele foştilor combatanţi s-au amplificat în viaţa civilă. Meritele luptei pentru ţară, pe care a iubit-o cu patimă, au fost uitate. Valorile pentru care sângeraseră pe front erau considerate uneori perimate.

Drepturile veteranilor de război? Care drepturi? Pentru care merite? Cine îndrăznea să le pronunţe şi să le susţină? Nimeni nu s-a ridicat să apere drepturile veteranilor de război şi ale eroilor care au fost lăsaţi în uitare şi au suferit o dramă nemeritată.

In această tragedie comandanţii din marile unităţi ale oştirii române au fost incriminaţi şi stigmatizaţi ca şi „ criminali de război”, fiind condamnaţi la ani grei de detenţie iar unii au murit în închisori.

Comisia Aliată de Control Sovietică care a funcţionat pe teritoriul României până în anul 1964 (timp de 20 de ani) conform Armistiţiului

necondiţionat impus de Uniunea Sovietică şi semnat de România sub presiunea armelor la 12 septembrie 1944.

<u>Cea mai uimitoare nedreptate constă în acordarea calităţii de „Veteran de război” doar ostaşilor care luptaseră în Campania din vest.</u>

Această nedreptate care întunecă adevărata istorie a participării oştirii române în cel de-al doilea război mondial 1941-1945 a fost impusă net de Comisia Aliată de Control Sovietică prin împărţirea războiului în două Campanii: cea din Est (22 iunie 1941 – 23 august 1944) şi cea din Vest (23 august 1944 – 12 mai 1945) şi noi români am acceptat-o aşa şi continuăm să defilăm cu ea şi suntem gata să o lăsăm ca moştenire generaţiilor viitoare.

Teritoriul României, oştirea română , eroi, veterani de război, operaţiile militare care au avut loc pe teritoriul naţional, de la Nistru până la Carei, pentru restabilirea hotarului de la răsărit şi hotarului de la vest, pentru a reface „ România Mare” în vechile hotare care au fost strămutate prin forţă şi dictat, nu pot fi rupte în două in est şi în vest.

Armata română a intrat în război şi au dat sacrificii mari de sânge pentru o cauză „ dreaptă şi sfântă”, ce reprezenta interesul fundamental şi legitim al României.

Faptul că trupele române au ajuns în războiul din răsărit până în ţinuturile îndepărtate

(pe Volga – Caucaz – Munţii Urali) în spaţiul Uniunii Sovietice şi în Războiul din Vest până în Munţii Tatra şi Podişul Boemiei, s-a datorat conjuncturii în care s-a aflat România alăturându-se celor două coaliţii militare, având ca scop şi o dorinţă a poporului român pentru a recupera teritoriile pierdute în vara anului 1940(28 iunie -7 septembrie) când teritoriul României a fost redus cu aproape o treime. Acele trei luni (iunie şi septembrie 1940) a fost dintre cele mai grele din întreaga istorie frământată a ţării noastre.

Generaţiile ce vor urma trebuie să ştie adevărul că armata Română nu a intrat în război pentru cotropire sau răzbunare şi n-am avut interese, în Campania de Est şi Campania de Vast n-a fost antrenată în război decât pentru apărarea patriei şi a neamului românesc.

Eroii şi veteranii de război au scris cu sângele lor istoria participării oştirii române în cel

de-al doilea război mondial. De aceea ei nu pot fi culpabilizaţi nemeritat pentru participarea alături de o coaliţie militară s-au alta, şi nici că au luptat într-o campanie aşa zis de Est sau de Vest şi să poarte daune morale sau materiale din acest motiv.

Un asemenea mod de a judeca evenimentele (după dorinţa Uniuni Sovietice) poate duce la concluzii eronate, cu influenţe dăunătoare îndeosebi asupra generaţiei tinere care nu cunoaşte realităţile epocii, fiindcă nu le-a trăit.

Veteranii şi eroi care au luptat şi au căzut în Campania de est nu-i putem rupe de eroii şi veteranii care au participat în Campania din vest. **Eroii şi veteranii ţării sunt eroii şi veteranii ţării şi nu-i putem împărţi în două.** Istoricii, cercetătorii, analiştii militari împreună cu Comisia Istoriografie şi Memorialistică a Asociaţiei Veteranilor de război, trebuie să facă lumină privind participarea Armatei Române în cele două Campanii militare care au dus la împărţirea eroilor şi veteranilor în două categorii:

- eroi şi veterani – numiţi de ruşi – invadatori şi trădători;
- eroi şi veterani din vest recunoscuţi şi etichetaţi ca ar fi adus comunismul în ţară odată cu alipirea la Armata Roşie şi Diviziei Tudor Vladimirescu care au instalat un guvern pro-sovietic.

Generaţiile viitoare trebuie să cunoască adevărul.

La hotarul dintre cele două campanii militare se află teritoriul naţional al României unde au acţionat trupele române în trei perioade:

a) 22 iunie 1941 – 4 august 1941 - pentru eliberarea teritoriului românesc dintre Prut şi Nistru;
b) 18 martie – 31 august 1944 - „ Bătălia pentru apărarea Moldovei” şi actul de la 23 august 1944;
c) 1 septembrie 1944 – 25 octombrie 1944 – „ bătălia pentru eliberarea Ardealului”

România nu trebuia să mai fie împărţită între cele două campanii militare din est şi vest. Iată de ce laurii care au strălucit pe frunţile ostaşilor români în război s-au ofilit treptat, fiind înlocuiţi cu spinii Nedreptăţii şi Durerii.

Rândurile veteranilor de război supravieţuitori a celei de-a doua conflagraţii mondiale din ultimul secol, se răresc neîncetat. Ei se sting treptat din viaţă ca stelele de pe cer în faptul dimineţii.

Dincolo ......se îngroşă rândurile camarazilor de arme, ale căror trupuri neînsufleţite rămăseseră
pentru totdeauna sub lespedea mormintelor de pe câmpurile de luptă. Cei puţini care mai trăiesc cu chip şi suflet de soldat, ca veritabili eroi vii se apropie şi ei de clipele „Nopţii Eterne”. Sunt mândri că au făcut parte din generaţia, care a executat ordinul patriei şi a dat jertfă pe altarul României, aproape 800 000 de militari (morţi, răniţi şi dispăruţi) .

„ Această generaţie de sacrificiu nu are nimic să-şi reproşeze în faţa judecăţii morale a posterităţii”. Ei ne îndeamnă să nu-i uităm:

„ Războiul a adus totdeauna moarte, jale şi durere!”

COLONEL (R) OBREJA T. VASILE A LUPTAT ÎN COMPANIA DIN EST ŞI DIN VEST ÎN CEL DE-AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL

S-a născut la 15 octombrie 1914 în comuna Răuceşti, satul Răuceşti de Sus, judeţul Neamţ, întro familie de oameni înstăriţi, cu mult pământ.

Primele clase primare le-a urmat în satul natal, iar gimnaziul în oraşul Tg.Neamţ.

Urmează cursurile Liceului Comercial Piatra Neamţ, pe care îl absolveşte în anul 1931 apreciat ca un elev de excepţie.

În perioada 1931-1932 este incorporat în armată unde urmează şcoala de ofiţeri de rezervă pe care o termină cu gradul de sublocotenent.

În anul 1933 se înscrie la Academia de Înalte Studii Comerciale şi Industriale din Bucureşti şi obţine Diploma de expert cu înalte studii economice, promoţia 1937-1938.

Şcoala Superioară de război Bacău 1939 (foto al treilea de la stânga la dreapta)

La terminarea Academiei este reactivat în armata română şi trimis la Şcoala Superioară de război din Bacău. Dovedind calităţi deosebite în pregătirea de luptă, la absolvirea şcolii de război a fost avansat în grad la excepţional de la sublocotenent la gradul de locotenent major.

La data de 1 septembrie 1939 este repartizat la Regimentul 10 Vânători de Câmp din Tighina – Basarabia.

În calitate de comandant de companie la Regimentul din Tighina s-a preocupat de perfecţionarea procedeelor de luptă ale ostaşilor din subordinea sa până la data de 28 august 1940 când, ca urmare aplicării odiosului pact „Ribbentrop – Molotov" prin care România era somată ca în termen de 4 zile să evacueze teritoriul Basarabiei şi Bucovinei de Nord, de trupele româneşti, aflate între Prut şi Nistru.

Fără să mai respecte termenul de evacuare de patru zile, armata sovietică a obligat armata română să se retragă din Basarabia şi Bucovina de Nord.

Regimentul 10 Vânători de Câmp Tighina cu întreaga trupă vine la Regimentul 27 şi 28 Infanterie din Bacău şi începe programul de instrucţie.

La data de 4 februarie 1941, Regimentele 27 şi 28 Infanterie Bacău primeşte ordin să se deplaseze pe malul drept al Prutului, în zona Manoleasa-Ştefăneşti şi încep pregătirile de intrare în război.

În noaptea de 21/22 1941 armata română primeşte ordin: „Ostaşi! Pentru eliberarea Basarabiei şi Bucovinei de Nord vă ordon: Treceţi Prutul!"

În zorii zilei Regimentul 27 Bacău din care făcea parte şi căpitanul Obreja Vasile, comandant de companie, forţează Prutul în punctul de la Ştefăneşti şi începe luptele cu trupele sovietice care opuneau o puternică rezistenţă.

Aşa avea să înceapă drumul cel lung al războiului care urma să-l parcurgă pe jos tânărul căpitan Obreja Vasile, mai întâi pentru eliberarea Bucovinei de Nord şi Basarabiei şi apoi a trecut Nistru şi s-a angajat în marea bătălie de la Odessa şi la Dalnic, unde printr-o manevră tactică reuşeşte să iasă din încercuire şi să ajute Regimentul 28 din Bacău să se reprieze (retragă) pe o altă poziţie mai favorabilă, lovind inamicul din spate, creând un culoar, o breşă în dispozitivul de atac al armatei ruse, făcând posibil ca multe unităţi române să scape din blocajul în care intrase - 12-28 octombrie 1941 - .

Pentru faptele sale de arme a fost distins cu Ordinul „Mihai Viteazul" clasa a III a şi se menţionează ca s-a acordat această

decoraţie: „Pentru eroismul de care a dat dovadă în sângeroasele lupte de la Dalnic – Tatarca unde o parte din Armata 3 Română a fost încercuită de inamic”.

Începând din luna iunie-iulie 1942, trupele române din Armata 3 Română, care fusese în refacere printre care şi Regimentele 27 şi 28 Bacău şi Regimentul 10 Vânători Tighina, s-au întors pe frontul de Est şi a început ofensiva pe Nipru, Zaparojic, Peninsula Crimeea, Sevastopol port la Marea de Azov.

Aici la Sevastopol căpitanul Obreja Vasile a fost rănit de explozia unui proiectil. A fost transportat la Spitalul 4 de Companie unde a fost operat de 13 schije, dar unele fragmente au rămas în corpul lui, pe care le-a purtat tot restul vieţii.

După operaţie şi refacere a fost trimis din nou pe front şi şi-a găsit Regimentul 10 Vânători Tighina în zona Caucaz-Cuban, aproape de Munţii Urali, - punctul cel mai îndepărtat atins de armata română în Campania din Est.

Odată cu prăbuşirea frontului din „Ţinuturile îndepărtate” ale Rusiei, a început retragerea trupelor române şi a ajuns în luna martie 1944 pe frontul din Moldova unde a ocupat dispozitivul de apărare în partea de Nord Vest de Iaşi-Tg.Frumos-Cosmeşti-Ruginoasa-Paşcani.

La 23 august 1944 când România a trecut de partea Aliaţilor şi a declarat război Germaniei, căpitanul Obreja T.Vasile, comandant de companie din Regimentul 27 Infanterie Bacău, trece Munţii Carpaţi pe Valea Trotuşi Ghimiş-Palanca, Sovata, Sfântu Gheorghe, unde alături de Armata a-4-a Română condusă de generalul Gheorghe Avrămescu participă în luptele pentru eliberarea părţii de nord-vest a României de sub ocupaţia Ungariei hortyste.

Căpitanul Obreja T.Vasile s-a distins în mod deosebit în luptele pentru eliberarea oraşului Oradea şi a satelor din împrejurimi fiind în fruntea companiei sale, a respins inamicul care opunea rezistenţă şi a ajuns în ziua de 21 octombrie 1944 la prima bornă de hotar din zona oraşului Oradea.

În ziua de 26 octombrie 1944 a depăşit graniţa de nord româno-ungară şi a înaintat pe teritoriul Ungariei, purtând numeroase atacuri împotriva trupelor hortysto-germane pentru eliberarea de sub ocupaţia fascistă, care s-a încheiat la data de 15 ianuarie 1945.

După eliberarea Ungariei căpitanul Obreja T.Vasile din Regimentul 24 Bacău, s-a angajat în luptele pentru eliberarea Cehoslovaciei şi a ajuns în Munţii Tatra Mică. Aici află că fratele lui, sergentul Obreja T.Toader, despre care nu ştia nimic căzuse erou în Munţii Tatra. La 9 mai 1945 războiul s-a încheiat şi după 1416 zile de

război unde a parcurs mii de km pe jos, la începutul lunii iunie 1945 a pornit afluerea spre ţară şi din nou a pornit pe jos până la Budapesta şi de aici au fost îmbarcaţi în trenuri de marfă până la Bucureşti.

La data de 14 iunie este avansat la gradul de maior. Pentru faptele sale de arme pe frontul antihitlerist, a fost decorat cu ordinele „Coroana României” clasa a V a cu spada şi „Serviciul Credincios cu spada clasa a III a” . În toamna anului 1945 pleacă din cadrele active ale armatei române şi se întoarce la munca lui de expert contabil şi inspector financiar pentru care se pregătise înainte de război.

Ajuns la o vârstă venerabilă, după revoluţie se întoarce în satul natal, la casa părintească şi este ales preşedintele Asociaţiei Naţionale a Veteranilor de război din comună. Este avansat succesiv până la gradul de colonel (r) se bucură de respectul oamenilor din comună şi autorităţilor locale acordându-i titlul de „Cetăţean de Onoare”.

Se împacă cu sine şi cu destinul, care i-a fost hărăzit. Pleacă în lumea umbrelor la 3 ianuarie 2005, iar urmaşii i-au ridicat o statuie în cimitirul de la Biserica din satul Răuceşti de Sus.

Aşa se încheie viaţa bravului soldat care a slujit Patria cu credinţă.

Colonel (r) Odaie V. Ioan, aviator Comandor Escadrilă a Flotila 2 – informaţie şi Observator Aerian din Aviaţia Română decorat cu ”Virtutea Aeronautică” în cel de-al doilea război mondial

S-a născut la data de 25 mai 1906, în comuna Răuceşti, satul Răuceşti de Jos, judeţul Neamţ.

După terminarea gimnaziului se înscrie la Liceul Teoretic din Fălticeni pe care îl absolveşte în anul 1928.

În perioada 1928-1930 urmează Şcoala de Ofiţeri activi de Infanterie din Alba-Iulia şi este avansat la gradul de sublocotenent.

Urmează apoi în perioada 1930-1933 Şcoala specială de Infanterie din Sibiu pe care o termină cu gradul de locotenent şi este repartizat la Regimentul 92 Sibiu.

Timp de doi ani urmează şcoala de observatori Aeronautică de la Blaj 1933-1935, unde dovedeşte calităţi deosebite, devenind pilot de categoria a–I–a şi este avansat la excepţional la gradul de căpitan.

În perioada 1936-1938 este instructor la Şcoala de Informaţii – Observator Aerian de la Blaj, unde îl cunoaşte pe viitorul Rege al României Mihai şi devin buni prieteni.

În anul 1939-1940 este numit Comandor de Escadrilă Flotila 2 Informaţie Aeriană.

România intră în război împotriva Uniunii Sovietice la data de 21/22 iunie 1941 unde colonelul îndeplineşte cu succes numeroase misiuni de recunoaştere, informaţii şi observare în spaţiul aerian în timpul luptelor pentru eliberarea Basarabiei şi Bucovinei de Nord.

Depăşeşte linia aeriană dincolo de Nistru şi zboară deasupra oraşului Odessa şi Dalnic în perioada 12-28 octombrie 1941 şi dă informaţii despre blocajul armatei române în zona TATARCA unde au căzut 90.000 de de ostaşi români şi a prezentat un plan de respingerea armatei ruse dincolo de Bugul de Sus spre Zaporajie.

În luna decembrie 1941 Flotila 2 a fost retrasă în ţară, iar în toamna anului 1943 a venit în zona de la Tg. Neamţ cu punctul de comandă la Văratic-Agapia.

În primăvara anului 1944 când frontul s-a retras în Moldova şi comuna Răuceşti trebuia să fie evacuată din zona de conflict, în zilele de 9 şi 10 aprilie 1944 a zburat deasupra comunei şi a fotografiat coloanele de refugiaţi ce părăseau satele noastre pe şoseaua de la Oglinzi şi la Dumbrava spre Tg.Neamţ.

De asemenea a survolat zona în zilele de 17 şi 18 aprilie 1944 când armata rusă a incendiat satele Răuceşti de Sus, Borcileni şi Obrijeni, Răuceşti de Jos, Trofineşti, Muntenii şi Vasileşti şi satul Oglinzi, Rugina, Macu Sarata Faţa Băilor.

A vizitat locurile unde se găseau refugiaţii, oamenii din comuna Răuceşti de la Dobreni, Agapia, Branişte, Gura-Secului-Pipirig şi a dat dispoziţie ca să fie ajutate familiile cu mulţi copii de către unităţile militare prin distribuirea de mese calde de la bucătăriile armatei.

După ruperea frontului din Moldova a plecat cu Escadrila Flotila 2 la Boteni şi ulterior a trecut în Transilvania pentru eliberarea părţii de Nord a Ardealului, pe axul FELEAC-CLUJ-DEJ-TURDA apoi a trecut

munţii Apuseni spre Oradea Mare şi a continuat pe teritoriul Ungariei şi Cehoslovaciei.

La activul său s-au înscris acţiuni îndrăzneţe, zburând deasupra inamicului pentru a culege informaţii şi a face observaţii despre mişcarea de trupe ale germanilor, aviaţia aflată la sol, hangare şi comunica cu mare precizie aviaţiei române locul unde se aflau obiectivele strategice ale trupelor hortysto-germane.

Pentru faptele de arme şi meritele sale incontestabile a fost decorat cu Ordinele “Virtutea Aeronautică” clasa a-II-a, “Coroana României” clasa a-V-a în grad de cavaler cu spadă şi pamblică, “Crucea de aur”, “Steaua României” cu spadă şi pamblică – Medalia “Eliberarea Ardealului”.

La data de 14 iunie 1945 este avansat la gradul de maior.

După încheierea celui de-al doilea război mondial, în perioada 1945-1946 rămâne în continuare comandor de Escadrilă, Informaţii, Observator în aviaţia Română.

La data de 25 iulie 1947 este avansat la gradul de locotenent colonel.

În toamna anului 1947 este trecut în cadrul disponibil al Aviaţiei Române.

În anul 1974 a fost înaintat la gradul de colonel (r) şi se stabileşte în oraşul Sibiu.

Colonelul ODAE V.Ioan a iubit foarte mult satul în care s-a născut şi oamenii acestor locuri.

În anul 1971 a venit în sat şi a reconstituit toate datele existente despre eroii căzuţi în cele trei războaie 1877-1878, 1914-1919 şi 1939-1945 şi a dorit să înalţe un monument în memoria acestor eroi. Acest monument urma să fie construit din piatră cioplită pe cheltuiala lui, urmând să fie adus pe tren de la Sibiu până în gara Paşcani.

Autorităţile de atunci au fost de acord în principiu, dar să nu fie trecuţi eroii care au căzut pe frontul de est, împotriva ruşilor, inclusiv cei din Basarabia şi Bucovina.

Acţiunea a fost oprită în mod abuziv invocându-se că nu trebuie să apară însemnele şi simbolurile armatei române.

A murit trist că nu şi-a putut realiza o dorinţă a lui, de a vedea cu ochii lui încrustate în piatră de granit numele eroilor căzuţi pe câmpurile de luptă din satul unde a văzut lumina zilei Colonelul ODAE V. IOAN .

ADUCEM MULŢUMIRI ŞI RECUNOŞTINŢĂ FIICEI COLONELULUI, DOAMNA CRISTINA DE LA SIBIU PENTRU COLABORAREA CU ASOCIAŢIA NAŢIONALĂ “CULTUL EROILOR” FILIALA RĂUCEŞTI.

LOCOTENENT MAJOR (ÎNVĂŢĂTOR) ENEA I. IOAN VETERAN DIN CEL DE-AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL 1939-1945

S-a născut la 12 februarie 1914 în comuna Răuceşti, judeţul Neamţ, satul Răuceşti de Jos, pe deal la Munteni, întro familie de ţărani gospodari cu mult pământ.

Clasele primare le învaţă în satul natal din Răuceşti de Jos, urmează gimnaziul „Regina Maria” din oraşul Tg.Neamţ.

În baza rezultatelor foarte bune la învăţătură în noul 1927 părinţii îl înscriu la Şcoala Normală de învăţători Sendriceni, judeţul Dorohoi pe care a absolvit-o în anul 1933 cu nota 10 (zece) promoţia 1933.

În perioada 1933-1934 urmează Şcoala de Ofiţeri de rezervă din Ploieşti iar la absolvire a fost avansat la gradul de sublocotenent.

La data de 1 octombrie 1934 a fost repartizat ca învăţător la Şcoala Primară Oglinzi unde funcţionează trei ani. La data de 15 septembrie 1937 este încadrat la Şcoala Primară Răuceşti de Sus ca învăţător şi director, timp de doi ani.

La 1 septembrie 1939 se declanşează cel de-al doilea război mondial şi România decretează mobilizarea generală a tuturor rezerviştilor. Având gradul de sublocotenent în rezervă, învăţătorul Enea Ioan primeşte ordin şi se prezintă la Regimentul 15 Infanterie Piatra Neamţ unde urmează un stadiul de pregătire specială de un an (şcoala de război) iar la terminare este avansat la gradul de locotenent şi este numit comandantul Companiei 11 Infanterie.

În toamna anului 1940 revine în comună, preia funcţia de învăţător la Şcoala Răuceşti de Sus şi comandantul centrului de pregătire premilitară a contingentelor ce urmau să fie incorporate.

În luna ianuarie 1941 este concentrat din nou şi se prezintă la Regimentul 15 Infanterie Piatra Neamţ unde preia din nou comanda companiei 11.

La sfârşitul lunii martie 1941 se deplasează cu Regimentul 15 la Săveni – Dorohoi, la 4 km de râul Prut şi începe pregătirea de luptă cu militarii din compania 11.

În noaptea de 21/22 iunie 1941 primeşte ordinul transmis prin staţiile de radio a generalului Ion Antonescu, de intrarea în război „Soldaţi! Din acest moment războiul a început. Pentru eliberarea Basarabiei, Bucovinei de Nord şi Ţinutul Herţa vă ordon: Treceţi Prutul!".

În zorii zilei de 22 iunie 1941, armata română forţează trecerea Prutului cu bărcile şi-au intrat în luptă în partea de Nord a Bucovinei.

La data de 14 iulie 1941, Basarabia şi Bucovina de Nord au fost eliberate şi au început pregătirile pentru trecerea Nistrului şi înaintarea pe teritoriul Uniunii Sovietice.

A urmat marea bătălie de la Odessa şi apoi încercuirea şi măcelul de la Dalnic-Tatarca.

Locotenentul Enea Ioan, comandantul companiei a 11 a Infanterie, având calităţi intelectuale şi fizice deosebite, a condus compania cu multă pricepere şi curaj, dovedind eroism şi mari sacrificii.

În luptele de la Tatarca, pentru a scăpa din încercuire unde era copleşit de forţele armatei ruse care atacau fără întrerupere compania 11 a suferit mari pierderi din efectiv, iar locotenentul Enea Ioan a fost grav rănit în zilele de 9-10 otombrie 1941.

A fost transportat la Spitalul 4 Companie unde a fost operat, apoi în ziua de 16 octombrie a ajuns la spitalul din Tighina şi de aici a fost transportat la spitalul din Iaşi.

La data de 22 ianuarie 1942 a fost lăsat la vatră. A fost distins cu Ordinul „Mihai Viteazu" clasa a III a. Se întoarce în comună şi preia conducerea şcolii de la directorul Cozma Gheorghe care este trimis pe

front şi ia comanda contingentelor de premilitari, pentru instruire.

În anul 1943 se căsătoreşte cu învăţătoarea Cozma Maria, sora eroului căpitan Cozma Gheorghe. După ce războiul trece, peste comuna Răuceşti, în toamna anului 1944 se întoarce din refugiu şi găseşte toate şcolile distruse.

Pentru reluarea cursurilor de învăţământ a elevilor era nevoie de spaţii corespunzătoare, care nu existau.

Directorul Enea găseşte spaţii, pentru a începe învăţământul, prin case la oameni care scăpaseră de la incendiile din timpul războiului.

Pentru Directorul Enea Ioan începe o muncă foarte grea în condiţiile când ţara era distrusă de război, iar autorităţile de atunci nu puteau da bani să ridice noi şcoli mai ales în zonele afectate de război.

În primăvara anului 1946 cu ajutorul oamenilor din satele Răuceşti de Sus şi de Jos Directorul Enea demolează şcoala cea mare de la Răuceşti de Jos din care construieşte două şcoli noi în cele două sate.

În noul an de învăţământ din toamna anului 1947, copiii intră în săli noi de clasă.

Prin munca lui neobosită pentru a crea condiţii tot mai bune în toate şcolile, în special la Răuceşti de Sus, în anul 1953 înfiinţează primul gimnaziu din comună unde el, ca director, predă şi matematica obţinând rezultate foarte bune cu elevii.

În anul 1957 este chemat „la cadre” de la Inspectoratul şcolar al raionului Tg.Neamţ unde i se pune în vedere să aleagă: să accepte să fie transferat la altă şcoală învăţător la marginea raionului ori pleacă definitiv din învăţământ.

Învăţătorul Enea Ioan se simţea hăituit, nedreptăţit şi a cerut explicaţii. Răspunsul a fost scurt: „din motive social-politice” şi „participarea la războiul de Est împotriva Uniunii Sovietice”.

Pentru locotenentul major (r) şi învăţătorul Enea Ioan totul era limpede: „începuse prigoana şi umilinţa”. Acceptă mutarea la o altă şcoală din raion şi la 15 septembrie 1958 se prezintă împreună cu soţia la şcoala din Grumăzeşti, iar în anul 1959 ajunge ca învăţător la şcoala din Rugina – Oglinzi.

În anul 1960 revine la şcoala nr.1 Răuceşti ca director de şcoală şi director coordonator pe comună, funcţie ce o va deţine până în anul 1975, când se pensionează.

Timp de peste 40 de ani învăţământul din comuna Răuceşti (1933-1975) este legat de numele şi munca neobosită a directorului Enea Ioan, un dascăl model, un bun administrator şi organizator, stimat

şi respectat de toţi cei care l-au cunoscut şi a muncit alături de el, o personalitate emblematică pentru învăţătorul din comuna Răuceşti.

Povestea locotenentului major Enea Ioan pare să se încheie aici dar se pune o întrebare:

Se va mai găsi oare un alt suflet de om dintre foştii elevi ai lui care au ajuns oameni mari, sau care au avut privilegiul să-l cunoască în timpul vieţii lui să-i facă o biografie mai cuprinzătoare, cu valoare documentară sau va trebui să ne mulţumim doar cu ce am reuşit să adun şi să scriu în această carte?

Totuşi pentru meritele lui deosebite atât ca ostaş credincios în armata română dar şi ca director coordonator pe comuna Răuceşti, din iniţiativa profesorului Ioniţă Ioan, coleg de generaţie cu Enea Ioan, din contribuţie proprie i-a fost ridicată o statuie(bust) amplasat în faţa Şcolii nr. 1 Răuceşti, iar la muzeul comunei se găseşte expus la loc de cinste numele lui sub genericul „A trecut pe aici un om şi a lăsat ceva în urma lui”.

„EROUL LOCOTENENT ZETU N.VASILE CĂZUT ÎN CEL DE-AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL

Născut în satul Răuceşti de jos, comuna Răuceşti, judeţul Neamţ în anul 1912, într-o familie de ţărani înstăriţi cu mult pământ.

În anul 1919 merge la şcoala din satul Rauceşti de sus care funcţiona in casele Preotului Răzmeriţă.

După absolvirea a 7 clase în anul 1927 se încrie la Seminarul Teologic din Iaşi, unde urmează cursurile la secţia Cântăreţ(Dascăl) învaţător cu durată de 5 ani.

La terminarea cursurilor, în anul 1932, este repartizat la şcoala din satul natal, Răuceşti de jos, care funcţiona în localul nou, să predea Religie şi ca dascăl-cântăreţ la biserică.

În anul 1933-1934 urmează Şcoala de Ofiţeri de rezervă la regimentul de artilerie Vânători de Munte Braşov, la absolvire a fost avansat la gradul de sublocotenent. Revine la şcoala din satul Răuceşti de jos unde predă religia la clasele 1-7 şi ca dascăl-cântăreţ la biserică.

În anul 1937 se căsătoreşte cu fiica preotului Dumitru Stamate, Maria, şi rămâne în casele preotului şi are 3 copii: două fete Velicia,Vetuţa şi băiat pe Ion.

La 1 septembrie 1939 se declanşează cel de-al doilea război mondial şi România decretează mobilizarea rezerviştilor.

Sublocotenentul Zetu N. Vasile se prezintă la regimentul 3 Vânători de Munte, artilerie-Braşov şi pleacă pe graniţă la Strojineski, Bucovina de Nord, unde rămâne până la 28 ianuarie 1940 când armata română dislocata în Basarabia şi Bucovina a fost alungată de pe străvechiul pământ românesc ca urmare a pactului Ribbentrop-Molotov. Revine acasă pentru o perioadă scurtă de câteva luni unde funcţionează ca învăţător la şcoală dar este concentrat din nou în ianuarie 1941 şi se prezintă la Batalionul 3 Artilerie Vânători de Munte din Braşov.

La 12 februarie 1941 pleacă pe graniţă cu divizia 1 Munte din Corpul de Vânători de Munte şi ajunge în luna martie în zona Putna-Rădăuţi-Prut unde începe pregătirea pentru război.

În noaptea de 21-22 iunie 1941 ora 3 dimineaţa Corpul de Vânători de Munte care era dispus în formaţiuni de atac la vest de râul Prut, pe malul drept, a primit ordin de la generalul Ion Antonescu să treacă Prutul.

Aşa avea să înceapă drumul cel lung al războiului în Campania din Est şi cea din Vest care va dura 1421 de zile.

După forţarea Prutului, în mai multe puncte de pontonieri a înaintat spre Cernauţi unde au dus lupte grele pentru a fi eliberaţi de

armata rusă care s-au încheiat la sfârşitul lui iulie 1941. Apoi s-au îndreptat spre podul de la Moghilev de peste Nistru şi au trecut pe teritoriul Ucrainei.

Armata 3 Română, condusă de generalul Petre Dumitrescu, având în compunere Corpul de Munte din care făcea parte Regimentul 3 Vânători de Munte din Braşov a înaintat şi a reuşit să străpungă aliniamentul fortificat „Stalin” şi apoi a continuat înaintarea spre Bug-Nipru şi a pătruns adânc în dispozitivul inamicului către nordul Mării de Azov, aproape de Peninsula Crimeea aflată în flancul sudic al frontului. Operaţiunea pentru cucerirea Crimeei a început pe 24 septembrie 1941 până la 4 iulie 1943, când Armata Română a reuşit să ocupe Crimeea.

A urmat bătălia pentru asediul Sevastopolului, care s-a încheiat pe 4 iulie 1942, când a capitulat.

După bătăliile din Crimeea si Sevastopol, la care a participat şi locotenentul Zetu N, Vasile cu Regimentul 3 Vânători de Munte Braşov, a continuat înainte spre Caucaz-Stalingrad-Cotul Donului, unde a avut loc cea mai mare bătălie de la începutul războiului, încheindu-se cu pierderi foarte mari pentru armata română.

La Cotul Donului a căzut prizonier locotenentul Zetu N. Vasile, la 19 decembrie 1942 alături de întreg regimentul de artilerie 3 Vânători de Munte Braşov.

În iarna anului 1943, Armata Sovietică a recrutat din rândul prizonierilor români aflaţi în lagărele din Rusia ostaşi pentru formarea Diviziei „Tudor Vladimirescu” care urma să participe alături de Armata Roşie la eliberarea României de sub ocupaţia germano-hortyste .

Aşa a reuşit locotenentul Zetu N. Vasile să scape din lagărele sovietice.

După ruperea frontului din Moldova, la 10 august 1944, în zona Iaşi-Târgul Frumos, Divizia „Tudor Vladimirescu” a pătruns pe teritoriul României şi la 30 august 1944 au defilat prin Bucureşti alături de Armata Sovietică care fusese eliberată de trupele române.

La 1 septembrie 1944 Armata Românа a început lupta pentru eliberarea Ardealului.

Divizia „Tudor Vladimirescu” cu regimentele 2 şi 3 Vânători de Munte din Braşov, din care făcea parte şi locotenenetul Zetu N. Vasile, au început luptele în zona oraşului Sfântul Gheorghe pe care l-a eliberat la 8 septembrie 1944, apoi a continuat acţiunile pe Valea Nirujului(15-16 septembrie) pentru urmărirea trupelor hortyste, prin Sighişoara, către Târgul Mureş şi Reghin, la sud de Leordeni-Ungheni.

Din acest loc, Divizia „Tudor Vladimirescu” s-a îndreptat spre Oradea, într-un marş rămas memorabil. A traversat Munţii Apuseni de la

17 septembrie 1944, pe direcţia generală Vicolul de sus, Câmpeni, Vidra de sus, Abrud, Gorneşti, Roşia Montană, Muntele Bihor, Poiana, Stâna de Vale şi mai departe Beiuş.

Escaladarea munţilor s-a făcut în condiţii meteorologice extrem de dificile: ploaie, frig, ceaţă şi transportul pieselor de tun pe umeri a dus la extenuarea ostaşilor.

„Ajunşi in zona la 27 septembrie 1944, ne-am angajat direct in lupte grele pe direcţia Beiuş, Salonta, Felix, Oradea. Luptele din zona Oradea Mare, de la 27 septembrie la 12 octombrie 1944 ne-au costat scump, mulţi soldaţi, gradaţi, subofiţeri şi ofiţeri au căzut la datorie”.

„Între timp s-a pregătit ofensiva trupelor din Divizia „Tudor Vladimirescu” , Divizia 3 Munte, Grupul 6 Vânători Munte, pentru eliberarea completa a nord-vestului Transilvaniei de sub ocupaţia trupelor germano-hortyste”.

„În noaptea de 24 spre 25 octombrie 1944 s-a declanşat atacul pentru cucerirea oraşului Carei şi au luat cu asalt poziţiile inamice. În zorii zilei de 25 octombrie trupele române s-au apropiat de frontiera de stat româno-maghiară şi pe la orele 9.30 au depăşit graniţa şi au început operaţiunile pe teritoriul Ungariei”.

-Din povestirile segentului Manolache Vasie si plutonier Odaie T. Vasile, camarazi de arme cu locotenentul Zetu N. Vasile-

Divizia „Tudor Vladimirescu” a continuat luptele alături de trupele române din Armata 4 Română condusă de General de corp de armată GHEORGHE AVRĂMESCU s-au angajat în lupte grele pentru elibereareа Ungariei de sub ocupaţia germano-hortystă care a început la 6 octombrie 1944 şi s-a încheiat la 15 ianuarie 1945.

A urmat Campania pe teritoriul Cehoslovaciei care a început pe 18 decembrie 1944 şi a continuat acţiunile ofensive până in Munţii Tatra.

Aici a căzut eroul locotenent Zetu N. Vasile când mai erau doar 2-3 zile până la încheierea războiului. Se afla în mijlocul bateriei de artilerie de munte unde dirija tragerile asupra inamicului când un proiectil tras de inamic a căzut în apropierea lui şi i-a sfârtecat trupul care a fost îngropat de camarazii lui acolo sus în masivul muntos din Munţii Tatra.

Pentru faptele lui de arme a fost avansat la gradul de locotenent major(post-mortem) şi decorat cu medalia „Virtutea Militară de Război clasa I-a”.

După 1421 de zile de război locotenentul major Zetu N. Vasile,

plecat de aici de pe plaiurile Nemţene la chemarea Patriei, pentru eliberarea Basarabiei, Bucovinei de Nord si Ardealului Sfânt a căzut erou la graniţa Cehoslovacă-Austriacă la 9 mai 1945.

Numele eroului locotenent major a fost scris pe troiţa de la biserică din satul Răuceşti de jos unde a fost dascăl.

Locotenentul erou
la nunta sa cu Maria Stamate,
fiica preotului Dumitru Stamate,
anul 1937

Locotenentul erou Zetu N. Vasile,
soţia Maria şi fiicele Velica şi Vetuţa
Ultima fotografie în familie înainte
de război, anul 1940

Eroul Căpitan-învăţător Cosmescu(Cozma) Gheorghe(Jorj) căzut în cel de-al doilea război mondial

Născut în anul 1905 în Comuna Răuceşti, Judeţul Neamţ, într-o familie de oameni înstăriţi cu mult pământ-Dascălul Cozmescu.

A urmat cursurile primare în satul Răuceşti de sus(1912-1916) care funcţiona în casa preotului Răsmeriţă având ca învăţător pe Vasile Goian.

În anul 1916 se înscrie la Şcoala Normală „Gheorghe Asachi" din Piatra Neamţ pe care o absolveşte în anul 1924 şi este numit învăţător la şcoala din Răuceşti de sus care funcţiona in casele dascălului Stamate şi rămâne până în anul 1926 când pleaca la Şcoala Militară de Ofiţeri de Rezervă din Bacău, obţinand gradul de locotenent.

După absolvire revine la şcoala din Răuceşti de sus ca învăţător.

În anul 1930 o întâlneşte pe învăţătoarea Enăşescu, se căsătorec şi se stabilesc în Răuceşti.

În perioada 1935-1938 învăţătorul Cozma Gheorghe(Jorj) este numit director la şcoala din Răuceşti de sus.

La 1 septembrie 1939 se declanşează cel de-al doilea război mondial şi România decretează mobilizarea generală a rezerviştilor iar

locotenentul Cozmescu Gheorghe este trimis pe graniţă, la Cernăuţi, unde primeşte misiunea de comandant de pichet.

Urmare a pactului sovieto-german Ribbentrop-Molotov armata rusă a pătruns cu forţa în ziua de 28 iunie 1940 pe teritoriul Bucovinei de Nord şi a obligat armata română să părăsească teritoriul românesc dintre Prut şi Nistru.

În aceste condiţii Regimentul 3 Grăniceri din Cernăuţi se retrage de pe graniţă şi locotenentul major Cozma Gheorghe se întoarce în sat, preia funcţia de director de şcoală şi este numit comandant al detaşamenului de premilitari, din comuna Răuceşti pentru contingentele 42, 43, 44 şi 45 care urmau să plece în armată.

În toamna anului 1941, locotenentul major este chemat cu ordin de mobilizare la Regimentul 15 Dorobanţi Piatra Neamţ şi după o scurtă pregătire de război este numit comandant la Compania nr. 9 infanterie.

Pleacă pe front în luna ianuarie 1942 cu întreaga companie şi ajunge la Armata a 3-a Română condusă de generalul de brigadă Petre Dumitrescu care se afla în atac dincolo de Nipru pe Podişul Doneţ. Intră direct în luptă şi continuă înaintare peste râul Donetk în Stepa Kalmukă.

La începutul lunii noiembrie 1942, Armata a 3-a Română este încercuită de trupele sovietice la Cotul Donului şi Stalingrad(Volgograd). În această mare încercuire a căzut şi Compania 9 infanterie din Regimentul 15 Piatra Neamţ, comandată de căpitanul Cozma(Cozmescu) Gheorghe.

În noaptea de 20 decembrie 1942, pe un ger cumplit, de-ţi îngheţa rasuflarea şi dupa 30 de zile de rezistenţă, comandantul Companiei 9 infanterie, căpitan Cozma Gheorghe a reuşit să iese din încercuire, dar în timp ce traversa „Valea Zariza” , împreună cu o parte din subordonaţi au fost surprinşi de un atac frontal de tancuri şi infanterie sovietică care au deschiş focuri de mitralieră asupra lor, nimicindu-i pe toţi.

În luna ianuarie 1943 doama învăţătoare Cozma Elisabeta, soţia eroului, a primit extrasul de moarte şi lada de compania acoperită cu steagul tricolor ce i-a fost înmânată de o gardă de onoare în curtea şcolii în faţa elevilor adunaţi în careu la şcoala unde a funcţionat învăţătorul căpitan Cozma(Cozmescu) Gheorghe căzut erou în „ Războiul Sfânt al Reîntregirii” pentru eliberarea Basarabiei, Bucovinei de Nord şi Ţinutul Herţa.

Numele eroului Căpitan Învăţător şi director Cozma(Cozmescu) Gehorghe(Jorj) a fost încrustat pe troiţa ce se aflǎ în curtea bisericii din satul Răuceşti de sus.

Aici se încheie scurta biografie a eroului nostru, bravului căpitan

Cozma Gheorghe din Armata a 3-a Română, care a slujit Patria cu credinţă.

A consemnat Stan Dumitru, preşedintele
Asociaţiei Naţionale „Cultul Eroilor”-Răuceşti.

Căpitanul Cozma Gheorghe pe frontul de Căpitanul Cozma Gheorghe pe graniţa de

Est în iarna anului 1942. la Cernăuţi în iarna anului 1940.

Pe graniţă la Cernăuţi în iarna anului 1940 Pe graniţă la Cernăuţi în anul 1940-soţia Soţia căpitanului Lizuca în faţa pichetului căpitanului Cozma, Elizia, in vizită la pichetul de grăniceri . de grăniceri.

CĂPITAN ÎNVĂŢĂTOR DIRECTOR DE ŞCOALĂ AVARVAREI T. DUMITRU VETERAN ÎN CEL DE-AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL 1941-1945

S-a născut la 26 octombrie 1904 în comuna Răuceşti satul Răuceşti de Jos, judeţul Neamţ, într-o familie de ţărani înstăriţi cu mult pământ, gospodari de frunte Toader Avarvarei care a luptat în războiul 1911-1914 din Balcani

În familia lui Toader Avarvarei s-an născut 12 copii. Primul din fraţi a fost Mihai Avarvarei născut în anul 1893, învăţător de profesie şi locotenent care a luptat în primul război mondial şi a căzut erou la Turtucaia -1916 -.

Căpitanul Dumitru Avarvarei s-a născut al şaselea copil din familie şi a urmat primele clase în satul natal, care funcţionau în casa preotului Bănescu şi a avut ca învăţător pe fratele său Mihai Avarvarei, Ion Bănescu şi preotul Grigore Rezmeriţă.

În anul 1917 a fost înscris la Şcoala Normală „Gheorghe Asache” din Piatra Neamţ pe care a absolvit-o în anul 1924 obţinând diploma de învăţător cu 10, calificativ excepţional.

În anul 1925-1926, urmează Şcoala de Ofiţeri de rezervă la Regimentul 21 Infanterie Bucureşti iar la absolvire a fost avansat la gradul de sublocotenent.

Din toamna anului 1926 este numit ca învăţător la şcoala din satul Răuceşti de Jos.

Se căsătoreşte în anul 1926 cu învăţătoarea Cozma Maria din Drăgăneşti, un cadru didactic de excepţie, şefă de promiţie la Şcoala Normală.

Au avut împreună trei copii. Constanţa moare de tânără iar cei doi băieţi; Andrian ajunge profesor şi Traian ajunge inginer în sivicultură, Şef de Ocol.

Foto la terminarea Şcolii de Ofiţeri în rezervă(1926)

La 1 septembrie 1939 se declanşează cel de-al doilea război mondial şi România decretează mobilizarea generală a tuturor rezerviştilor.

Locotenetul Dumitru Avarvarei director de şcoală din satul Răuceşti de Jos se prezintă la Regimentul 21 Infanterie Bucureşti unde urmează o şcoală superioară de război şi la terminare este numit comandant de companie la Regimentul 86 Infanterie Ilfov şi avansat la gradul de locotenent.

La data de 24 septembrie 1939 când a fost asasinat primul ministru al României ARMAD CĂLINESCU de către legionari, face parte din garda de onoare la catafalcul celui care fusese şeful guvernului la acea dată.

În luna martie 1941 Regimentul 86 Infanterie Ilfov din care face parte şi comandantul de companie Avarvarei Dumitru au făcut deplasarea pe graniţa de Est pe cursul inferior al râului Prut la Fălcui – Oancea Galaţi şi odată ajunşi pe malul drept al Prutului au început pregătirile de război cu militari din subordine.

La jumătatea lunii iunie 1941 a primit ordin ca toate unităţile şi marile corpuri de armată care făceau parte din Armata a 4 a Română comandată de generalul de brigadă Nicolaie Ciupercă să intre în dispozitivul de luptă desfăşurat în flancul drept de la sud-est de Iaşi până la Giurgiuleşti-Galaţi.

În noaptea de 21/22 iunie 1941 Armata Română a primit ordin de la generalul Ion Antonescu ca toate trupele de uscat, să treacă Prutul şi să înceapă operaţiunile militare pentru eliberarea Basarabiei, Bucovinei de Nord şi Ţinutul Herţa.

„Ostaşi, vă ordon.Treceţi Prutul!"

Aşa avea să înceapă drumul cel lung al războiului din est. Corpul 5 armată din care făcea parte şi Regimentul 86 Infanterie Ilfov a forţtat trecerea Prutului în dreptul localităţii Fălcui şi pe data de 23 iunie 1941 Compania a 3 a comandată de locotenetul Avarvarei Dumitru au intrat în luptă cu armata rusă la Ţiganca pe malul stâng al Prutului şi-au continuat înaintarea spre Tighina, Căuşeni iar la data de 28 iulie 1941 au trecut Nistru.

A urmat cea mai amplă şi mai complexă operaţiune, ofensiva pentru cucerirea Odessei unde armata a 4 a română s-a angajat în lupte grele soldându-se cu pierderi grele de oameni şi materiale de luptă.

În această luptă s-a aflat şi compania comandată de locotenentul Avarvarei Dumitru.

Armata a 4 a Română a înaintat în Podişul Doneţk şi s-a angajat în marea bătălie pentru ocuparea Stalingradului (Volgograd) şi în Stepa Kamucă, până la poalele munţilor Caucaz – Piscul Ebrus (5633 m înălţime).

Aici avea să fie cea mai mare catastrofă pentru armata română care a pierdut 50% din efectivele angajate în luptă.

Numai în bătălia de la Stalingrad (Volgograd) trupele române au pierdut aproape 150.000 de ostaşi.

Trupele române din armata a 4 a Română, Corpurile 6 şi 7 Armata, Corpul 5 Grăniceri, Divizia Cavalerie şi alte mari unităţi de luptă comandate de generalul Gheorghe Avramescu, alături de Armatele 17 germane au organizat operaţiunea de apărare „Capul de pod Kuban" un veritabil „scut" care au asigurat retragerea trupelor române din Caucaz spre Peninsula Taman în Crimeea.

Operaţiunea a durat de la 12 februarie la 9 octombrie 1943, timp în care trupele române şi germane au opus o dârză rezistenţă trupelor sovietice ce înaintau dinspre nord-est şi nord-vest, din Stepa Kalmucă.

La această operaţiune a luat parte si Compania de infanterie

comandată de locotenentul Avarvarei Dumitru care avea să povestească mai târziu despre armata română care a luptat pe frontul de Est.

De la 18 martie – 23 august 1944, Regimentul 86 Ilfov din care făcea parte locotenentul Avarvarei Dumitru a luptat pentru apărarea Moldovei pe linia de apărare Focşani – Nămoloasa – Galaţi pentru a opri pătrunderea forţelor sovietice prin „Poarta Focşanilor" către capitala României în zona petroliferă Pleşti – Câmpina.

La 23 august 1944 după difuzarea proclamaţiei Regelui Mihai prin care s-a comunicat ieşirea României din alianţa cu puterile Axei şi alăturarea cu Forţele Naţiunilor Unite împotriva ocupaţiei străine pentru eliberarea Transilvaniei, Armata a 4 a Română s-a retras de pe frontul din Moldova şi a trecut Carpaţi în Ardeal.

Locotenentul Avarvarei Dumitru comandant de companie alături de Armata a 4 a Română s-a angajat în lupte grele împotriva trupelor hortysto – hitleriste pentru eliberarea teritoriului de nord – vest al Transilvaniei.

Primele lupte cu Divizia 3 Infanterie le-a dus pe Olt şi Mureş, la Sf.Gheorghe, Tg.Mureş, Cluj şi Oradea apoi în Câmpia de Vest, la Carei şi Satu Mare. În zorii zilei de 25 octombrie 1944 după eliberarea oraşului Carei, ultima brazdă din Ardealul Sfânt al României, a depăşit frontiera de stat româno-maghiară.

Locotenentul Avarvarei Dumitru cu Regimentul Infanterie ilfov din Armata a 4 a Corpul 2, Divizia 3 Infanterie din Muntenia a luptat pentru eliberarea Ungariei şi Cehoslovaciei până în Munţii Tatra.

Aşa avea să încheie locotenentul Avarvarei Dumitru drumul cel lung de 1420 de zile de război începute în noaptea de 21/22 iunie 1941 de pe malul drept al râului Prut, unde a intrat în lupte grele pentru eliberarea Basarabiei şi Bucovinei de Nord şi a mers mai departe până în Ţinuturile Îndepărtate ale Rusiei, apoi când frontul de Est s-a prăbuşit s-a retras pe frontul din Moldova şi de la „Poarta Focşanilor" a plecat pe Frontul de Vest, a trecut Carpaţii pentru eliberarea Ardealului Sfânt şi a ajuns în Podişul Boiemei.

Pentru faptele de vitejie pe frontul antihitlerist a fost avansat succesiv la gradul de locotenent major şi căpitan în Armata Română şi decorat cu Medalia „Virtutea Militară de Război" cl.II, „Bărbăţie şi Credinţă", „Crucea comemorativă a celui de-al doilea război mondial 1941-1945" şi alte distincţii militare.

Întors acasă în vara anului 1945 a găsit satul distrus, şcoala avariată puternic de război iar oamenii loviţi de ororile războiului ce trecuse peste ei lăsând urme adânci în sufletele lor.

A luat totul de la capăt şi împreună cu sătenii au asigurat spaţii pentru desfăşurarea învăţământului, mai întâi în casa lui şi în casa învăţătorului Ioniţă Vasile iar în anul următor 1946 a demolat şcoala distrusă de război şi a ridicat alta nouă care a fost dată în folosinţă în anul 1947. A fost director de şcoală 26 de ani şi a învăţat 42 de generaţii de elevi. A fost un cadru didactic de excepţie, un om între oameni, un mare patriot, un soldat în armata română care a slujit cu credinţă Patria.

„Dorinţa căpitanului AVARVAREI DUMITRU a fost dintotdeauna să vadă o ţară frumoasă şi liberă, o Românie mare şi puternică cu graniţele ei vechi de la Hotin la Cetatea Albă, care nu au mai putut reveni la patria mamă, Basarabia, Bucovina de Nord şi Ţinutul Herţa” .

Locotenent învăţător Mihai Avarvarei
Născut în anul 1893
Primul învăţător al fratelui său Dumitru Avarvarei
Mihai Avarvarei a căzut erou la Turtugaia -1916

Învăţătoarea Avarvarei Maria
Soţia căpitanului Dumitru Avarvarei
Născută în anul 1907
A absolvit Şcoala Normală şi a funcţionat
ca învăţătoare timp de 40 ani

VETERANI DIN COMUNA RĂUCEŞTI CARE AU LUPTAT ÎN CEL DE-AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL 1944-1945

PLUTONIER TROFIN GH. DUMITRU
REGIMENTUL 7 ARTILERIE GREA SIBIU
În vara anului 1944 a plecat ca voluntar
în armata română şi a luptat pentru eliberarea Ardealului, Ungariei şi Cehoslovaciei

Născut la 25 octombrie 1926 în comuna Răuceşti, satul Răuceşti de Jos, judeţul Neamţ.

În anul 1932 intră la şcoala primară din satul Răuceşti de Jos, unde învaţă 7 clase, iar examenul de absolvire îl susţine în vara anului 1939 la gimnaziul „Regina Maria” din oraşul Tg.Neamţ. Pe baza rezultatelor foarte bune la învăţătură, urma să se înscrie la Şcoala Normală „Gheorghe Asachi” din Piatra Neamţ, dar la 1 septembrie 1939 se declanşează cel de-al doilea război mondial şi România decretează mobilizarea generală a rezerviştilor.

Tatăl lui Trofin D. Gheorghe, născut în anul 1902, primeşte ordin de concentrare şi se prezintă la Regimentul 15 Infanterie Piatra Neamţ şi este trimis în Basarabia la Bălţi.

La sfârşitul anului 1942, fratele cel mai mare Trofin Gh. Gheorghe este incorporat în armată, la Regimentul 15 „Dorobanţi” Piatra Neamţ şi după terminarea stagiului de pregătire militară de război este trimis pe frontul din Moldova, în primăvara anului 1944.

După plecarea fratelui la armată, tânărul Trofin Gh. Dumitru care încă nu împlinise 17 ani, a trebuit să pună mâna pe coarnele plugului şi să conducă treburile gospodăreşti împreună cu mama lui – ce avea de întreţinut 4 copii într-un moment când veniseră peste ei greutăţi foarte mari.

Războiul se apropia de hotarele ţării noastre, şi în primăvara anului 1944 comuna Răuceşti trebuia să fie evacuată din zona de război.

Tatăl vine în permisie să ajute familia să se refugieze la „Gura Secului” dincolo de pădurea „Branistea”, dar după două săptămâni a trebuit să plece din nou la război la Bălţi.

Pe frontul de la Târgu Neamţ în zona împădurită la nord-vest de Băile Oglinzi, pe Valea Culeşa la „Borta Dracului” armata rusă a străpuns linia de apărare a armatei române, a depăşit Culmea „Pleşului” şi a coborât pe Valea Nemţişorului. Contraofensiva trupelor române i-a obligat pe ruşi să se retragă în Valea Culeşa, dar ruşii pregăteau din nou să atace pe coasta dealului.

În aceste zile şi nopţi de lupte crâncene, când armata rusă forţa înaintarea spre „Culmea Pleşului” au fost imobilizaţi tineri cuprinşi între 17 şi 20 de ani – ce se aflau în evidenţa batalionului 13 Vânători de munte din Tg.Neamţ – să participe efectiv alături de armată la săpatul tranşeelor, întinderea reţelelor de sârmă, tăierea arborilor şi alte lucrări de fortificaţii de-a lungul liniei de apărare de pe „Dealul Nemţişorului” din zona împădurită.

Din aceşti tineri mobilizaţi(unii dintre ei încă nu împliniseră 18 ani) – au luat contact direct cu frontul, cu războiul adevărat unde peste tot se vedea sânge şi moarte, dar nu-şi dădeau seama de pericolul imens ce-i pândea la tot pasul.

Toate aceste acţiuni militare la care a fost prezent şi tânărul TROFIN GH. DUMITRU din vara anului 1944 pe Culmea Pleşului, nu l-au putut influenţa de a nu îmbrăţişa cariera armelor şi la 1 august al aceluiaşi an se înrolează ca voluntar la Divizionul 57 Artilerie Grea, Regimentul 7 Sibiu, care se afla amplasat cu bateriile de artilerie pe frontul de la Tg.Neamţ.

Îmbracă haina militară şi pleacă la Sibiu, lăsând în urmă o mamă disperată cu lacrimi pe obraz, aflată întro colibă din cetină de brad la „Gura Secului” alături de copiii ei pe care trebuia să-i îngrijească şi să-i

păzească de război.

Situaţia din familia lui Ghiţă Trofin devenise foarte dramatică. Tatăl se afla pe frontul de la Tighina – Lăpuşana, din Basarabia, fiul cel mai mare, Gheorghe, pe frontul din Moldova, tânărul voluntar Dumitru începuse programul de instrucţie la Sibiu şi urma şi el să intre în război, iar restul familiei mama cu 4 copii se găsea în refugiu pe Valea Ozanei, sus spre Pipirig.

Era o perioadă foarte grea în condiţiile când frontul se găsea în mişcare, iar corespondenţa nu mai circula şi nimeni nu ştia unul de celălalt, unde se află sau dacă se mai sunt în viaţă. Familia se găsea împărţită în patru locuri la distanţă foarte mare.

Sold. Trofin Gheorghe pe frontul din Basarabia martie 1944(Foto mijloc)	Fruntaş Trofin Gh. Ghi pe frontul de la Paşcani Boureni-august 1944	Plutonier(r) Trofin Gh. Dumitru, aflat în războiul din Ardeal-octombrie 1944

Pe frontul din Moldova, armata sovietică forţa ruperea frontului la nord-vest de Iaşi, Tg.Frumos, Podul Iloaiei – Paşcani.

În noaptea de 22 august 1944 fiul cel mai mare, Gheorghe, cade erou la Boureni – Miroslovești sfârtecat de explozia unui proiectil tras de artileria rusă.

Familia avea să afle mult mai târziu despre moartea lui, deoarece frontul s-a retras de pe linia de apărare din acea zonă şi a pornit spre Transilvania.

După ruperea frontului din Moldova la data de 23 august 1944 şi Proclamaţia regelui Mihai prin care se comunica că România încetează ostilităţile împotriva Aliaţilor Naţiunilor Unite şi întoarce armele împotriva Germaniei, Armata Română trece Carpaţii pentru eliberarea Ardealului de Nord.

Regimentul 7 Artilerie grea din care făcea parte acum şi tânărul soldat Trofin Gh. Dumitru se alătură Armatei Române şi intră direct în

luptă pentru eliberarea părţii de nord-vest a Transilvaniei. El a făcut parte din trupele de aprovizionare a Regimentului cu muniţii şi echipament de război.

Ziua de naştere la 25 octombrie 1944 când împlinea doar 18 ani l-a găsit pe soldatul Trofin Dumitru în apropierea oraşului Carei unde se duceau lupte pentru dezrobirea ultimei brazde din glia străbună a „Ardealului sfânt” răpit prin Dictatul de la Viena din 30 august 1940.

La 26 octombrie 1944 armata română a depăşit frontiera de stat româno-maghiară, în zona localităţii Urziceni şi a pătruns pe teritoriul Ungariei pentru eliberarea de sub ocupaţia hitleristă, care a durat până la 15 ianuarie 1945.

În toate operaţiunile militare de pe teritoriul Ungariei, Regimentul 7 Artilerie Sibiu şi-a adus o contribuţie substanţială pentru a deschide drumul infanteriei române spre frontul inamicului.

La 12 ianuarie 1945 după o pregătire puternică a artileriei române care a aplicat lovituri puternice asupra dispozitivului de luptă a fasciştilor, armata română a depăşit frontiera Ungaro-Cehoslovacă şi s-a angajat cu toate forţele pentru eliberarea Cehiei şi Slovaciei.

Regimentul 7 Artilerie grea din Sibiu, care a făcut parte din Corpul 7 Armată Română, a înaintat până în munţii Tatra la 40 km de Praga.

Tânărul soldat Trofin Dumitru a fost repartizat cu alţi camarazi pe un camion de mare tonaj „Skoda” şi a transportat muniţie pentru artilerie de la Copşa Mică în urma frontului unde se afla dispozitivul de tragere pe teritoriul Ungariei şi Cehoslovaciei până în ultima zi de război.

După terminarea războiului s-a întors în ţară şi a continuat armata până la 9 decembrie 1946. Pentru contribuţia adusă la aprovizionarea frontului cu muniţii şi echipament de război, a fost decorat cu Medalia „Virtutea Militară clasa a III a” şi Medalia „Eliberarea Ardealului” de sub ocupaţia hortisto-fascistă.

Întors acasă află că fratele lui căzuse la război, iar tatăl venise şi el de pe front şi se confrunta cu greutăţile ce veniseră peste ei, seceta şi foametea din 1946-1947.

Totuşi viaţa trebuia să meargă mai departe. În scurt timp îşi ridică o casă frumoasă, se căsătoreşte şi devine un gospodar de frunte, respectat şi iubit de oamenii din comună.

Cotele, impozitele şi dările de tot felul, urmate de colectivizarea forţată îi produce derută şi confuzie. Despărţirea de pământul lui şi de bunurile din gospodărie era de neconceput dar nu s-a putut opune dictaturii şi a cedat.

Oamenii l-au ales în fruntea lor ca preşedinte al C.A.P. Răuceşti

şi împreună cu ei a muncit pământul cum trebuie şi au obţinut recolte mari de cartofi, porumb, grâu, apoi au înfiinţat livada intensivă de măr, considerată ca cea mai reuşită din întreaga Moldovă.

Pentru rezultatele deosebite obţinute în agricultură a fost decorat cu ordine şi medalii: „Ordinul Muncii clasa a II a şi a III a", „Medalia Muncii", „Meritul Agricol clasa a I a".

A condus unitatea agricolă timp de 26 de ani până când l-a doborât efortul fizic şi intelectual care a început din fragedă copilărie de la vârsta de 14 ani şi s-a acumulat în timp obligându-l să se retragă din activitate cu 4 ani înainte de Revoluţia Română din 1989.

După revoluţie şi-a luat pământul înapoi şi a sperat că va lucra ogorul aşa cum o făcea altă dată, dar nu s-a mai putut. L-au ajuns toate din urmă şi a trebuit să se împace cu realitatea chiar dacă el nu o accepta, în sinea lui.

A rămas totuşi un om activ în societate şi prezenţa lui s-a simţit în diferite organizaţii democratice, nonguvernamentale în plan local: Asociaţia Naţională „Cultul Eroilor", „Asociaţia Naţională a Veteranilor de Război" unde contribuie la cultivarea sentimentelor de adâncă recunoştinţă şi preţuire faţă de eroii neamului românesc.

În semn de preţuire pentru întreaga activitate, primăria comunei Răuceşti i-a acordat „Titlul de Cetăţean de Onoare" al comunei şi Diplomă de Recunoştinţă pentru participarea la cel de-al doilea război mondial.

Acum veteranul de război plutonier (r) Trofin Dumitru se află la o vârstă respectabilă, trecut de 82 de ani şi îşi duce viaţa în linişte la frumoasa lui gospodărie, împreună cu soţia lui, Elena, sus pe Dealul Trofineşti – de unde dimineaţa în zori se vede primul răsărit de soare, şi la terminarea zilei se lasă după Culmea Pleşului spre „Mânăstrirea Neamţului".

La zi de sărbătoare este înconjurat de cele două fiice, Tereza şi Lidia, profesoare de matematică – cadre didactice model – de ginerii şi nepoţii – lipseşte fiul lui, Nelu, plecat prematur în lumea umbrelor lăsând în urmă un gol mare care niciodată nu se va mai putea completa.

Se bucură foarte mult de venirea lor acasă şi câteodată se întorc în timp cu gândul şi se opresc la acei ani de groază şi zbucium prin care a trecut familia lui Ghiţa Trofin în cel de-al doilea război mondial, dar când îşi aduce aminte de armată tresare şi cu o oarecare euforie zice răspicat: „am fost şi eu un soldat în Armata Română şi am slujit cu credinţă Patria".

Au trecut de atunci 65 de ani, de când un tânăr care încă nu

împlinise 18 ani, în vara lui 1944 a plecat de pe Dealul Nemţişorului de pe Culmea Pleşului din Ţinutul Neamţului, înrolându-se ca voluntar în Regimentul 7 Artilerie Grea Sibiu şi-a intrat în război pentru eliberarea Ardealului de Nord de sub ocupaţia hortisto-germană şi apoi a luptat mai departe în Ungaria şi Cehoslovacia, până în Munţii Tatra.

Acest tânăr cu chip şi suflet de soldat şi-a făcut datoria de onoare faţă de ţară, iar neamul românesc în inima lui nu este o vorbă goală, ci o noţiune plină de înţelesuri mari şi sfinte.

Nepoţii lui îl privesc cu admiraţie şi zic: „suntem mândrii de bunicul nostru şi-l socotim unul dintre miii de veterani eroi, ostaşi ai Armatei Române în cel de-al doilea război mondial”.

Tânărul voluntar în Armata Română
după terminarea războiului
la Sibiu 1946.

Sergent Trofin Gh. Dumitru

Trofin Dumitru Gheorghe cu soţia, Aneta

Regimentul 7 Artilerie grea.
Sibiu
Foto furier la unitate in anul
1946.
.

şi nepoata lor. a fost în cel de-al doilea
război mondial împreună cu cei 2 fii ai săi,
Gheorghe, căzut erou pe frontul din Moldova
Şi Dumitru care a luptat în Ardeal.

.

SERGENT VETERAN APOSTOAE ILIE VASILE, A FĂCUT PARTE DIN CORPUL POMPIERILOR MILITARI CARE A ACŢIONAT PE TERITORIUL NAŢIONAL ÎN CEL DE-AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL 1941-1945

S-a născut la 11 martie 1912 în comuna Răuceşti satul Oglinzi, judeţul Neamţ, într-o familie de oameni înstăriţi, cu mult pământ, fiul pădurarului Apostoae Ilie care a luptat în primul război mondial 1916-1919. Primele clase şi gimnaziul le urmează în satul Oglinzi la şcoala care funcţiona încă din anul 1862-1864 într-o clădire de lângă Biserica Veche ce aparţinea Mânăstirii Neamţ.

În preajma primului război mondial şcoala avea ca învăţător pe Tescane din părţile Bucovinei, Sturzu Grigore şi preotul din sat, Ioan Pascal.

În anul 1915 învăţătorii Tescane şi Sturzu merg la război şi rămâne ca învăţător numai preotul Ioan Pascale. Învăţătorul Tescane cade erou pe Dealul Cireşoaia Tg.Ocna, iar învăţătorul Sturzu Grigore se întoarce la şcoală în anul 1919 şi funcţionează ca învăţător până în anul 1921 când pleacă la şcoala din Târzia-Brusturi.

În anul 1920-1921 este repartizat ca director de şcoală în Oglinzi profesorul Ilie Mihăilescu, venit din Muntenia şi odată cu el au mai fost repartizaţi Gârleanu Vasile din Tg.Neamţ şi Agăpescu Nicolae din Filioara, absolvenţi ai Şcolii Normale „Gheorghe Asache” din Piatra Neamţ.

Deci se poate spune că tânărul de atunci, Apostoae Ilie Vasile a avut norocul să înveţe carte într-o perioadă (1921-1928) când s-a pus bazele unui învăţământ bine organizat din satul Oglinzi.

După terminarea a şapte clase, în anul 1929 rămâne în sat, dar este atras foarte mult de codrii, de pădurile de stejar şi fagii unde tatăl său Apostae Ilie era pădurar pe Culmea Pleşu, Slătioara, Pârâul Lebedea până în Valea Culeşea.

Chemarea lui pentru codrii adânci de păduri seculare începe să se transforme în realitate când află că va ajunge pădurar.

În anul 1933 este incorporat în armată la Grupul de Pompieri Bucureşti, la partea activă a apărării pasive.

După doi ani de pregătire specială, unde s-a remarcat prin curajul şi devotamentul lui în diferite intervenţii deosebite în stingerea incendiilor a fost avansat în grad succesiv până la gradul de sergent.

Lăsat la vatră în anul 1935 se întoarce la vechea lui pasiune unde îl aşteptau plaiurile împădurite şi este trimis la şcoala de sivicultori din Câmpul Lung Moldovenesc şi după absolvirea şcolii este repartizat ca pădurar pe raza Ocolului Silvic Tg.Neamţ, în zona de nord-vest de Băile Oglinzi.

Se căsătoreşte şi întemeiază o gospodărie frumoasă în satul Oglinzi şi în scurt timp devine printre primii oameni înstăriţi cu 11 ha de teren agricol şi forestier.

La 1 septembrie 1939 se declanşează cel de-al doilea război mondial şi încep concentrările. În anul 1940 este mobilizat şi se prezintă la Corpul Pompierilor Militari Bucureşti.

Grupul de Pompieri, din care făcea parte a rămas în ţară în spatele frontului.

Pompierilor militari le-a revenit greaua şi dificila misiune de a limita şi stinge incendiile provocate de bombardamentele aeriene. România a obţinut tristul record de a fi bombardată de aviaţia sovietică, anglo-americană, germană şi ungară.

În registrele istorice şi alte documente de arhivă, se regăsesc numeroase fapte de arme ale pompierilor militari români care au acţionat pe tot cuprinsul patriei: de pe Valea Prahovei, Bucureşti, Braşov, Galaţi, Bacău, Buzău şi în alte localităţi.

În noaptea de 14-15 iulie 1941, Bucureştiul este bombardat de

aviaţia sovietică, unde au fost aruncate numeroase bombe incendiare de diferite calibre şi zeci de mii de oameni şi-au găsit sfârşitul în acest adevărat măcel.

La 1 august 1943 Aviaţia anglo-americană au atacat regiunea Ploieşti-zona petroliferă-Ploieşti-Câmpina, producănd distrugeri la sonde şi instalaţii petrolifere.

În noaptea de 4 aprilie 1944 a avut loc un mare bombardament anglo-american asupra capitalei. Atunci au izbucnit peste 400 de incendii de proporţii uriaşe, în parcul Filipescu, Piaţa Lupeşti, şoseaua Basarab, Calea Griviţei, şoseaua Giuleşti unde alte zeci de mii de civili şi-au pierdut viaţa.

În timpul acestor operaţiuni, unde s-a aflat şi sergentul Apostoae Ilie Vasile, grupul de pompieri militari români au dovedit o bună organizare şi o temeinică pregătire şi au acţionat cu mult curaj pentru diminuarea efectelor bombardamentelor şi a incendiilor dezlănţuite, salvând populaţia de la o catastrofă de proporţii. A fost decorat cu medalia „Bărbăţie şi credinţă” şi „Serviciul Credincios”.

După război, sergentul Apostoae Vasile se întoarce acasă unde găseşte gospodăria distrusă de război precum şi întreg satul: şcoala arsă, turla bisericii şi o parte din acoperiş au fost avariate puternic. S-a dus la Ocolul Silvic pentru a-şi relua activitatea împreună cu tatăl lui în sivicultură.

Pădurile erau pline de militari căzuţi la datorie care nu fuseseră ridicaţi. Peste tot se găsea armament abandonat, muniţii, proiectile şi bombe neexplodate, iar pământul era scormonit de amplasamente, tranşee şi de exploziile produse de obuzele căzute pe metru pătrat.

„Oamenii din sat nefiind avertizaţi intrau în pădure după lemne sau la izvorul de salină şi erau sfârtecaţi de explozia minelor şi muniţiilor neexplodate”.

„Totul era sinistru şi lumea se afla într-un haos şi derută, greu să poţi descrie ce se petrecea în sufletul acestor oameni loviţi de război”.

Pentru sergentul Apostoae Ilie Vasile, amintirile trecutului din timpul când se lupta cu limbile de foc şi fumul gros înecăcios, căldura infernală ce se degaja de incendiile provocate de bombardamente se rostogoleau peste realităţile pezentului, iar acestea din urmă îl copleşeau tot mai mult.

Dar lumea trebuia să meargă mai departe, şi să vindece rănile produse de acest război blestemat. Pădurarul Apostoae Vasile şi mai târziu brigadierul silvic al ocolului Silvic Tg.Neamţ fiind un bun organizator cu multă iniţiativă şi ascultat de oamenii din sat, după ce şi-au reparat casele şi au ridicat altele noi, au început să repare biserica,

să facă acoperişul din nou la şcoala care fusese arsă, să repare drumurile şi să intre într-o viaţă normală.

Ca brigadier silvic ia iniţiativa şi ridică cantonul de lângă Baile Oglinzi şi se ocupă de protejarea pădurilor şi refacerea prin extinderea de planaţii de brad şi molid ce fuseseră distruse de război.

În vara anului 1946 şi 1947 împreună cu tatăl său pădurarul Apostoae Ilie participă la acţiunea de a strânge osemintele ostaşilor români şi sovietici căzuţi în marea bătălie de pe Valea Culeşa, „Borta Dracului" la care au venit şi elevii de la şcoala Oglinzi, împreună cu directorul Grecu Ştefan.

Din căsătoria lui cu Maria – o soţie credincioasă, harnică şi gospodină, care a ştiut să conducă casa - s-au născut 7 copii: doi băieţi şi cinci fete.

Visul lui a fost ca primul bărbat născut în familie să ajungă inginer silvic şi acel copil, venit, pe numele său Ioan Apostoae, care a terminat Facultatea de Sivicultură din Braşov a ajuns şeful Ocolului Silvic din Pipirig. Şi familia de sivicultori a crescut mereu: un ginere şi un nepot au îmbrăcat haina verde a pădurarilor, moştenită din tată în fiu.

Cel de-al doilea fecior născut în familie a dorit să ajungă în învăţământ şi a reuşit.

Fiul lui, Apostoae Ilie, a terminat facultatea de matematică, a funcţionat ca profesor dar şi ca director al şcolii din satul Oglinzi.

Din anul 2005 profesorul, directorul Apostoae Ilie, a devenit primarul comunei Răuceşti şi acum se află la al doilea mandat pentru că este un om cu suflet mare, un bun gospodar, un om iubit şi respectat de oameni. Ceilalţi fii ai familiei au învăţat carte şi sunt oameni cu demnitate în societate, iar nepoţii lui, chiar dacă n-au urmat tradiţia din familie să devină sivicultori, au învăţat la facultăţi şi universităţi de medicină, informatică, relaţii europene şi ocupă posturi importante.

Totuşi în viaţa lui Apostoae Ilie Vasile au apărut unele nedumeriri şi decepţii în perioada „stalinistă" când a trebuit să suporte umilinţă, prigoană, harţuială şi etichetări de ordin social.

Motivul: Chiabur cu 11 ha de pământ.

Pentru aceasta a fost nevoit să plece din funcţia de brigadier silvic, o muncă de care era legat sufleteşte din copilărie.

Aşa a ajuns să lucreze la Cooperativa de Consum ca, contabil-planificator, până la ieşirea la pensie.

După ce s-a pensionat s-a dedicat unei activităţi de suflet şi de neam românesc pentru „cinstirea şi păstrarea memoriei Eroilor din satul Oglinzi căzuţi în cele trei războaie 1877-1878, 1916-1919 şi 1941-

1945”.

În anul 1984 familia Apostoae Ilie Vasile a luat iniţiativa de a ridica un monument din piatră rostuită, pe care să fie încrustate numele tuturor eroilor din satul Oglinzi, la care s-au mai adăugat şi alţi enoriaşi şi l-a sfinţit în acelaşi an în prezenţa tuturor locuitorilor.

Sergentul Apostoae Ilie Vasile a plecat dincolo de noi, ceea ce numim noi moarte, dar a lăsat în urma lui o familie puternică şi un nume de om cu chip şi suflet de soldat, care a slujit patria cu credinţă şi devotament, în cel ce-al doilea război mondial.

Poate că de acolo de sus, el ne priveşte şi vede cum arată satul Oglinzi astăzi, cum arată grupul şcolar de Arte şi Meserii, unde este directoare, nora Doamnei Apostoae Doiniţa şi se bucură pentru că noi nu l-am uitat şi nu-l vom uita niciodată.

„A trecut pe aici un om şi a lăsat ceva în urma lui”

Sergentul veteran Apostoae Ilie Vasile alături de soţia lui Maria şi copii în anul 1940 înainte de a fi mobilizat pentru a pleca la război.

Plutonier major
Ioniţă I. Gheorghe
Veteran al celui de-al doilea
Război mondial 1941-1945
(primul din stânga)

Născut în satul Răuceşti de jos la 20 iulie 1921, Comuna Răuceşti, Judeţul Neamţ, într-o familie de buni gospodari, cu tradiţii de luptători pentru Neam şi Ţară. Tatăl lui, Ioniţă Ghe. Ion a luptat în Războiul de Întregire 1916-1919 la Mărăşeşti-Oituz iar bunicul lui, Gheorghe Ioniţă în Războiul de Independenţă 1877-1878.

În anul 1928 merge la şcoală în satul natal unde urmează 7 clase, pe care le absolveşte în 1936 şi rămâne alături de părinţi la muncile agricole.

După începerea celui de-al doilea război mondial, 1 septembrie 1939, toţi tinerii născuţi între anii 1919-1923 au fost cuprinşi într-o evidenţă specială ca rezervă de război la Batalionul 13 Vânători de Munte Târgu Neamţ şi au început imediat pregătirea premilitară si obigativitatea de a participa la executarea lucrărilor de fortificaţii din

zona de sud-vest a comunei Răuceşti.

Odată cu intrarea României în război, la 21/22 iunie 1941, contingentele 42 şi 43 urmau să plece imediat la regimentele la care erau chemate.

La 20 februarie 1942 tânărul Ioniţă Gheorghe, care nu împlinise 21 de ani, aşa cum cerea Legea Contingentelor, este încorporat la Regimentul 15 Piatra Neamţ şi de aici trimis la Şcoala de Război din Bacău, unde participă la o mare aplicaţie militară numită „Bătălia din Marş” de la Bacău la Bucureşti în toamna anului 1942, în judeţul Ilfov.

După absolvirea Şcolii de Război, la 1 octombrie 1942, este repartizat la Regimentul 27 Infanterie Bacău şi de aici trimis la Vadu-Lascu în Basarabia să instruiască soldaţi la Regimentul 7 Vânători unde se găseau foarte mulţi „rusofani”.

Rămâne în Basarabia, la Vadu-Lascu până când frontul de Est cade şi începe retragerea trupelor române din Stepa Kalmukă din zona Caucazi şi se opreşte pe aliniamentul Tighina-Chişinău-Iaşi-Târgu Frumos-Târgu Neamţ. Sergentul Ioniţă Gheorghe cu regimentul din care făcea parte se retrage pe linia cazematelor Focşani-Nămoloasa-Galaţi.

În noaptea de 23/24 august 1944, după ce s-a transmis la radio „Proclamaţia Regelui” prin care se decretează alăturarea armatei române forţelor Naţiunilor Unite şi întoarce armele împotriva Germaniei, sergentul Ioniţă Gheorghe, alături de Armata Română trece Carpaţii pentru eliberarea Ardealului şi se angajează în lupte grele împotriva trupele germano-hortyste din zona Ilieni-Sfântu Gheorghe, Leordeni, pe Mureş, pe Valea Someşului, Aiud, Mirăslău, spre cheile Turzii şi au înaintat spre nord, Gherla Dej, Baia Mare, Satu Mare-Carei şi în zorii zilei de 26 octombrie 1944 au depăşit frontiera româno-ungară pentru eliberarea Ungariei de sub ocupaţia germano-hortystă, care s-a încheiat în data de 15 ianuarie 1945.

La 18 decembrie 1944 Armata 4 Română condusă de generalul Gheorghe Avrămescu care avea în compunerea sa corpurile 2 şi 6 armată la care s-a alăturat şi corpul 7 au luat hotărârea să-şi angajeze toate forţele pentru eliberarea statului Cehoslovac. La 12 ianuarie 1945, a pornit la ofensivă corpul 7 armată şi după câteva zile de luptă, au reuşit să rupă dispozitivul de luptă al inamicului, şi au pătruns cu mari greutaţi în adâncime dar cu pierderi enorme în rândul luptătorilor români.

Iată cum povesteşte Sergentul Ioniţă Gheorghe acele zile de groază din Munţii Tatra: „Era o iarna grea, cu zăpezi mari şi un ger năprasnic, de-ţi tăia răsuflarea. Primisem haine groase şi încălţări de

pâslari iar pentru a nu fi observaţi ne-am îmbrăcat cu halate de pânză albă. Grupa noastră de puşcaşi, formată din 14 ostaşi, ocupasem o poziţie strategică bună din Munţii Tatra Mică din Cehoslovacia. Comandam si dirijam focul celor 7 mitraliere din linia întâia. Trăgeam fără întrerupere până cand ţevile mitralierelor s-au înroşit. Inamicul ne-a observat de unde trăgeam şi a dirijat focul de artilerie asupra noastră.

Unul dintre proiectile a căzut fix în amplasamentul nostru. Pentru o clipă nu-mi dădeam seama ce s-a întâmplat. Când m-am uitat în jurul meu, trăgătorii de mitralieră şi puşcaşii de elită erau zdrobiţi, sfârtecaţi de schije. Zăpada se înroşise de sânge iar halatul meu era tot pătat cu stropi de sânge. Cuvintele sunt de prisos, nu pot descrie în cuvinte ceea ce am văzut şi am trăit atunci. M-am aşezat jos pe zăpadă în amplasament şi mă rugam lui Dumnezeu să mă scape din iadul în care căzusem.

Peste câteva minute, când am ridicat capul, am fost somat de un soldat inamic însoţit de alţi soldaţi germani care dădeau cu baionetele în soldaţii români ce zăceau pe zăpadă să se convingă că sunt morţi. Am ridicat mâinile în semn că mă predau. Imediat s-au apropiat de mine, m-au dezarmat şi mi-au făcut semn să merg într-o direcţie arătată de escortă. Am fost încolonaţi cu alţi camarazi care supravieţuiseră măcelului din Munţii Tatra Mică şi duşi într-un lagăr intermediar iar peste 2-3 zile mutaţi în alt lagăr întrucât se apropia frontul.

Din nou ne încolonau şi mărşăluiam prin iarna grea, flămânzi, cu hainele zdrenţuite şi încălţările sparte, iar cei care cădeau erau împuşcaţi pe loc. Până la urmă am ajuns într-un lagăr din Germania, la graniţă cu Austria unde am fost deţinuţi mai multe luni, suferind de foame, fring şi mizerie.

Lagărele erau organizate pe grupuri de naţiuni:

A. Deţinuţi din Rusia, România şi Bulgaria
B. Deţinuţi din America şi Anglia

Armata americană ne-a eliberat din lagăr la 31 mai 1945 şi ne-a cărtiruit pe la casele oamenilor din Germania unde munceam în gospodăria lor.”

După prăpădul din Munţii Tatra, unde au căzut mii de ostaşi români, părinţii sergentului din Răuceşti au primit extras de moarte în care se arăta că sergentul Ioniţă Gheorghe a căzut erou în data de 18 ianuarie în masivul muntos din Cehoslovacia.

Familia i-a făcut la biserica din sat pomenire şi cele cuvenite unui soldat mort în râzboi.

În toamna anului 1945, familia lui Ion Ioniţă a primit prin Crucea Roşie din Elveţia, o scrisoare de la sergentul Ioniţă Gheorghe, fiul lor,

cum că este în viaţă. Nu peste mult timp bravul sergent se întoarce în satul natal unde a fost întâmpinat de părinţi, fraţi, surori şi consătenii lui care l-au primit cu braţele deschise şi cu lacrimi de bucurie.

Pentru faptele sale de arme pe frontul de vest până în Munţii Tatra a fost decorat cu ordine şi medalii: „Virtutea Militară de Război clasa a III-a”, „Crucea Serviciului Credincios clasa a III-a”, „Bărbăţie şi Credinţă”, „Crucea Comemorativă de război”.

A fost avansat la gradul de plutonier major.

După întoarcerea din „ Războiul blestemat” , îşi construieşte o casă frumoasă, se căsătoreşte cu o fată de oameni gospodari din Răuceşti - Tiţa lui Nicolae Vasiliu dar nu are copii şi adoptă un nepot care ajunge învăţător în satul natal, stimat şi respectat de oameni şi la rându-i se căsătoreşte tot cu o învăţătoare – Mihaela şi au două fetiţe.

Ajuns la o vârstă venerabilă, bravul ostaş, veteran de război, este supărăt că soţia sa, a plecat în lumea umbrelor, dar se împacă cu sine şi cu destinul care i-a fost hărăzit.

Aici se încheie odiseea sergentului(plutonier major în rezervă) Ioniţă Gheorghe care a făcut parte din Armata Română în cel de-al doilea război mondial şi a slujit cu credinţă Patria.

„EROUL DE LA FĂGIŢĂL”(baladă)

DUPĂ O POVESTIRE FĂCUTĂ DE GRIGORE MARIA ÎN VÂRSTĂ DE 84 DE ANI, SOŢIA EROULUI
~ 20 IULIE 2008 ~

Sus pe deal la Trofineşti

Lângă un nuc şi-un liliac,
Este o casă cu cerdac.
Şi acolo a locuit
Doi tineri ce s-au unit.
Un fecior înalt ca bradul
Cu o fată din liceu,
Era tânără frumoasă
Şi-a dus-o la el acasă.

Trăiau aşa amândoi
Făr de griji, făr de nevoi.
Erau tare fericiţi, Pentru-că Dumnezeu le-a dat,
O fetiţă şi-un băiat
Însă ei nu bănuiau,
Că într-o bună zi
Soarta îi va despărţi.

În toamna lui treizeci şi nouă
Într-o sâmbătă seara,
A sunat mobilizarea.
„Toţi bărbaţii apţi de luptă
Să meargă fără opreală
La cazarma militară
Să plece neîntârziat
Conform ordinului dat”

După un an aproape doi
Ţara intră în război
Armata noastră trece Prutul
Pentru Basarabia,
Dar nu s-a oprit la Nistru
Tot aşa cum trebuia
A intrat în lupte grele
La Odessa şi la Dalink
Pe Nipru şi pe Donesk,
În Crimeea - Sevastopol
Şi Ţinutul Îndepărtat
În Caucazi şi Stalingrad,
Dar frontul s-a dărâmat.

De pe Don şi de pe Volga
Frontul s-a întors în Moldova
Chiar şi aici în Răuceşti,
Din pădurea Făgiţăl
Pe dealul de la Munteni,
Sus pe Vârful Steagului,
Şi pe Bâtca şi pe Bondrea,
Pe Zăneasca şi în Oglinzi
Până sus la Cărpiniş
Şi pe dealul Macului
Până-n „Borta Dracului”

Ruşii au năvălit puhoi,
Şi atuncea comandantul
A cerut tot forţe noi
Nu de aici, nici de colea,
Tocmai din Muntenia;
Unde erau soldaţi ca unul
Regimentul nouăzeci şi unul
Regimentul „Ferdinand”
A venit din Calafat

Din acesta Regiment
Făcea parte şi-un sergent
Era din sat de la noi,
Un bărbat vrednic voinic,
N-avea teamă de nimic
Şi-a ajuns la Petricani,
În pădurea Boiştea
Jos pe vale la „Dumbrava”

Comandantul Regimentului
Avea biroul în cort,
Şi sergentul nostru
Se prezintă la raport;
- Domnule! Domnule, căpitan!
De pe dealul Boiştea,
Am văzut căsuţa mea;
Daţi-mi voie o zi sau două
Să mai pot vedea odată
Pe copii şi pe nevastă.

- Măi sergente! Măi sergente!
Oamenii din Trofineşti
Şi tot satul de la voi
Au fost evacuaţi cu toţii
Chiar din zona de război

Nu e timpul de pierdut
De trei zile şi trei nopţi
În pădurea Făgiţăl,
Ruşii au făcut măcel.
Tu cunoşti pădurea toată
Şi-ai putea să faci un plan
Ca să-l opreşti pe duşman.
Ia-ţi mitraliera ta,
Şi plutonul de puşcaşi
Şi grupa de cercetaşi
Intră-n luptă dă ce poţi
Şi loveşte-i ca pe hoţi!

La asfinţitul soarelui
Sergentul şi camarazii lui
Au intrat aşa cu toţii
Tocmai în „Pădurea Morţii"
Au trecut „Poiana Durghii"
Si-au pătruns pe nesimţite
Printre trunchiuri de stejar
Când duşmanul servea masa
Chiar în bârlogul lui.
Şi-au pus armele în bătaie,
Şi cu foc încrucişat,
N-a scăpat din ei nici unul
Până când s-a înserat.

Dar în zori duşmanul apare
Mai bine organizat
Şi atacă-n disperare
Ca o haită de turbaţi,
În cumplita bătălie
Ce s-a declanşat
Chiar în toiul luptei crunte,

Mitraliera noastră deodată a-ncetat.
A încetat ca să mai bată,
Ce s-a întâmplat?
A căzut sergentul nostru!
Strigă un soldat
Trăgătorul de elită să-i ocupe locul!
Strigă căpitanul
A căzut şi el alături de comandant,
Răspunse un soldat.

Şi atunci în zăpăceala
Care s-a produs
Un ostaş mic de statură
Şi isteţ la minte,
A pus mitraliera în luptă
Şi a început să tragă.
El trăgea fără-ncetare
Ca un semn de răzbunare,
Că sergentul lui căzuse
Făr de răsuflare
El a fost lovit
De un glonţ rătăcit
Care-n inimă s-a oprit

Dar duşmanul nu renunţă
Iese la atac
Şi cu mai multă putere
Ne obligă şi pe noi
Ca să dăm în repliere
Şi-am lăsat în urmă
Pe sergentul nostru
Şi ai lui soldaţi,
Între cele două fronturi
Pentru că n-a fost posibil,
Să fie ridicaţi

Cinci luni a zăcut sergentul
În pădurea de stejar
Până când armata noastră
A trecut munţii în Ardeal
Şi atunci sătenii noştri

Ce venise din refugiu,
Au început şi ei să umble
Prin pădurea Făgiţel.
Căutau şi ei sărmanii
Prin tranşee şi bordeie
Şi-au văzut din întâmplare
Un ostaş zăcând în iarbă
Şi uitându-se la dânsul
Le-a căzut aşa deodată
Că se-aseamănă cu unul,
De la ei din sat, dar cine-i?

Unul dintre ei se uită, mai atent;
Ba la mâini, ba la picioare
Ba la brâu ba la statură,
Şi deodată strigă tare:
- Acesta e a lui Ion Costache!
- Care bre a lui Ion Costache?
Zice unul cu mirare.
- Cum care bre? Păi nu-l cunoaşteţi?
E Vasile, cel din deal la Tofineşti
Care ţine de nevastă
Pe Maria cântăreaţa.
- Al lui Sârghe zice altul

Unul ce stătea deoparte
Cu un pic de îndoială
Se bagă şi el în vorbă, zice:
- O fi el, eu nu zic ba;
Dar mai bine sa căutăm
În buzunar la tunică,
Poate dăm de-o scrisorică
Sau de-un act
Care scrie cum îl cheamă pe soldat.
Şi-au început să scotocească
Şi deodată chiar au dat
De un carnet de soldat,
Şi citindu-l la lumina zilei
Scria clar
Sergent Trofin Vasile

Mai căutând prin buzunare
Au mai dat şi de-o podoabă
Care era ruptă în două,
Un pieptene de pieptănat
Cum purtau fetele-n sat
Era un simbol, un legământ;
Jumătate o păstra el,
Cum ar fi bătut în cui,
Cealaltă jumătate o păstra
Nevasta lui.
Atunci cei de faţă au hotărât
Nu mai încape îndoială,
Trebuie să-l ridicăm de aici
Să-l ducem cu multă jale
La biserica din vale.

Şi-au împletit îndată o targă
Din nuiele de alun,
Şi l-au ridicat pe umeri
Şi-au pornit cu el pe drum.
Însă repede a mer vestea în sat
Că în pădure au găsit un soldat
Şi că ar fi chiar de la noi din sat

Şi tot satul de pe coastă
A ieşit cu mic cu mare,
Ca să vadă fiecare,
Un soldat, un oarecare.
Se întrebau unul pe altul
Oare cine este, n-aţi aflat?
Şi atunci din mulţime
Unul a strigat:
Cum nu ştiţi? Ia staţi niţel;
El este ***”Eroul nostru de la Făgiţăl”.***
Şi atunci bătrânii noştri
Îşi scot cuşma de pe cap
Şi au prezentat onorul,
Bravului soldat.
Şi la troiţa din sat
Unde este îngropat
Merg la zi de sărbătoare

Şi aprind o lumânare.

Balada „Eroului de la Făgiţăl”
este dedicată Doamnei Grigoraş Maria
la împlinirea vârstei de 84 de ani,
soţia eroului sergent Trofin I.Vasile
căzut în luptele din Pădurea Făgiţăl
în data de 24 aprilie 1944

Preşedintele Asociaţiei Naţionale
„CULTUL EROILOR” Filiala Răuceşti
Dumitru Stan
20 iulie 2008

„EROUL DE LA BONDREA”(baladă)

DUPĂ O POVESTIRE A SERGENTULUI MAJOR
VETERAN DE RĂZBOI – OBREJA N.GHEORGHE
~ 20 IULIE 2008 ~

La cârciuma lui Pantelimon
Beau haiducii vin cu cana,
Că s-a născut un fecior,
Un fecior cum altul nu-i
Nepotul haiducului.
Haiducul Pantelimon
Ce s-a făcut frate cu codrul,
Şi umblă răzleţ ca şi corbul.

Anii au trecut în zbor
Şi acum acest fecior,
Fiul lui Nicolae Pantelimon
Trebuie să plece la armată
Şi umblă prin sat hai-hui,
El şi contingentul lui
Purtând flori la pălărie
Cântând cântece de cătănie.

Eu mă duc mândro, mă duc,
La armată, nu la plug,
Eu mă duc mândro de-acasă

La armată, nu la coasă
Că mai am o săptămână
S-o petrecem împreună;
Şapte zile dintr-un an
Şi plec mândro militar.
Mai am azi şi mai am mâine
Şi plec satule din tine;
Şi mai am o zi sau două
Şi mă îmbrac în haină nouă.
Să vii mamă să mă vezi
Îmbrăcat în haine verzi;
La cazarma dintre munţi
Unde vin mii de recruţi.
I-auzi mândro, trenul vine
Şi mă ia de lângă tine;
Plânge inimioara-n mine
I-auzi mândro, trenul trece
Hai mândro, de mă petrece.
Ia uitaţi-vă cum trece
Regimentul cincisprezece
Şi-au plecat la ”Dorobanţi”
Unde-au fost încorporaţi.

După un an, aproape doi
Războiul vine peste noi,
Iar Batalionul 13 Vânători
Primeşte ordin peste noapte
Să intre imediat în cazemate.
Când a auzit Nicolae Pantelimon
Merge şi bate în poartă la Batalion.
-Domnule, Domnule comandant!
Am un fecior voinic
Şi-i întreg la minte
Şi aş vrea să ajungă
Vânător de munte.
-Te înţeleg !
Şi-ţi respect voinţa ta
Dar să ajungi
Vânător de munte
Trebuie să fi ager la minte

Să dai sacrificii multe.
Din Corpul Vânători de Munte,
Fac parte numai ostaşi de frunte.
- Feciorul meu nu-i oarecare
Şi nu vine din balamuc
Prin venele lui,
Trece Sânge de haiduc.
E sergent de „Dorobanţi”
Şi aş dori să fie adus
Aici la Batalionul
Din Târgu-Neamţ.

- Bine, bine m-ai convins;
E acesta document
Să te prezinţi cu el la Regiment
Regimentul de soldaţi
Peste deal la Piatra Neamţ,
Dar nu zăbovi de fel
Că avem nevoie
De un sergent aşa ca el.

Şi Niculae Pantelimon,
A plecat aşa pe jos
La Regimentul „Dorobanţi”
Mai în jos de Piatra Neamţ.
Şi acolo s-a prezentat
La înaltul comandant.
- Să trăiţi Domnule Maior!
Mă numesc Pantelimon
Şi am aicea un fecior.
- E sergent şi-i viteaz în felul lui,
E nepotul haiducului.
- îl cunosc chiar foarte bine,,
Dar nu înţeleg………
De ce-ai ajuns până la mine?
- Vreau ca să aprobaţi
Pe sergent să-l detaşaţi
Din Regimentul Dorobanţi
La vânători de munte

Din oraşul Târgu-Neamţ.
- Măi române, tu ştii bine
Că ţara este în război
Şi în asemenea situaţii
Nu se mai pot face mutaţii.
- Războiul se află în toi,
Iar frontul trece pe la voi
Chiar prin Răuceşti şi în Oglinzi
Până sus la Cărpiniş.
Acolo se duc lupte grele
Că duşmanul atacă cu putere.
Totuşi,…….cred că ar fi bine
Ca sergentul să ajungă
Acolo pe linie.
El cunoaşte zona
De la Răuceşti de Sus şi de Jos
Şi-ar putea să fie de mare folos.
- De aceea am aprobat
Chiar din acest moment,
Şi ordon!
Să ajungă neîntârziat
La Batalion.

Şi sergentul nostru
Pleacă in noapte far” de somn
Şi ajunge în zori la Batalion.
Peste o oră este anunţat
Să se prezinte direct la comandant;
Şi acesta îl primeşte
Şi-i spune scurt şi răspicat:
- Am auzit că eşti un sergent viteaz
Şi că ai mintea ascuţită
Şi eşti şi-un cercetaş de elită.
Îmi place că eşti un luptător
Bine legat.
- Da să trăiţi Domnule Comandant!
- Ne aflăm în zonă de război
Şi ruşii au ocupat,
Poziţii strategice noi:
Pe „Vârful Steagului”
Pe „ Bâtca” la cota 493

La „ Brădiş” şi „Dealul Crucii”
Peste tot au puncte de observare
Şi stau cu ochii pe noi
Să vadă orice mişcare.
- Cu două nopţi în urmă
Doi trădători Basarabeni
Au dezertat din Batalion
Şi au fugit
La ruşii călare,
Cu toate planurile noastre
De apărare.
- Avem informaţii
De la cercetaşi şi observatori,
Că ruşii pregătesc
Un atac prin surprindere în zori
Pe „Vale Zănească” să urce,
Spre cazematele opt şi nouă,
Şi să le scoată din luptă
Deodată pe amândouă.
Să facă o breşă
În dispozitivul nou de apărare,
Şi apoi să coboare,
Pe „Pârâul Ursului” la vale.
- Vei primi o misiune,
Dificilă şi grea:
- Preiei comanda plutonului
De observatori, cercetaşi şi înaintaşi,
Şi ocupi poziţii în avanposturi
În faţa liniei noastre de apărare
Pe aliniamentul :
Bondrea, Zăneasca până în deal,
În sus la Buburuz.
Şi plutonul de observatori-înaintaşi
Pleacă în noaptea întunecoasă
Să execute neîntârziat
Ordinul primit
De la comandant
Şi să respecte consemnul dat.

În avanposturi este o misiune grea

Şi nu te poate prinde amorţeala
Când întunericul e negru ca şi smoala,
Şi auzi cum inamicul
Pregăteşte mişcări de trupe pe vale
Şi simţi în jurul tău
Cum moartea iţi dă mereu târcoale.
Stai nemişcat şi priveşti în întuneric
Asculţi cu atenţie;
Orice zgomot, orice mişcare
Şi auzi că la Cărpiniş
Au loc schimburi de focuri,
Iar pe Valea Culeşea
Se văd explozii luminoase
De proiectile
Trase de artileria grea.
De la „Brădiş „ la Vale
Se aude un uruit
De tancuri uşoare.
Au coborât la vale
Dar in Rugină s-au oprit
Şi s-au adăpostit.
Pe „ Vârful Steagului”
Se aud focuri de mitralieră,
Iar în pădurea Făgiţăl,
Se dau lupte grele.
Aşa e noaptea în avanposturi,
Dar timpul zboară ca şi gândul
Şi sergentul nostru vine cu schimbul
Se rosteşte în şoaptă „parola”
- „Ozana”!
- „ E limpede” răspunde Cătana.
Şi sergentul pleacă mai departe
În control, la alte avanposturi.
A mai trecut o noapte grea
Şi ceasul este aproape trei,
Iar sus se aud
Cântece de ciocârlii.
La orizont, apar zorii de ziuă
Şi soarele răsare,
Şi urcă încetul pe cer
Şi sergentul nostru

Răspunde la apel;
- Să trăiţi, Domnule Comandant
În noaptea aceasta
„Furtuna de Nord”
Nu s-a declanşat
Şi se respectă în continuare,
Consemnul dat.
- Aici la noi nu mai este timp de somn
Raportează sergentul Pantelimon.
Era o dimineaţă frumoasă de mai
Şi era sărbătoare „Sfinţii Împăraţi”,
Iar peste „Culmea Pleşului”
Se auzeau clopotele
De la Mânăstirea Neamţ.
Însă ruşii au observat
Că pe frontul românesc
Ceva s-a schimbat
De când a venit
Un nou comandant.
Cercetaşii ruşi s-au interesat
Şi au aflat:
Că a venit un sergent
Şi este observator-semnalizator,
Cercetaş-înaintaş,
De la „Dorobanţi” din Piatra Neamţ,
Şi-au pus obiectivul pe el.
Sergentul nostru mergea în inspecţie
Prin tranşee şi bordeie,
Era un bun camarad
Deschis la fire şi glumeţ
Şi le spunea la soldaţi
- Măi băieţi! Să fiţi atenţi!
Şi mergea mai departe
Pe linia frontului de pe Imaş.
Şi lunetiştii ruşi l-au observat
Şi pe loc l-au executat.
Două gloanţe au trecut prin pieptul lui
Şi pe loc a decedat
N-a mai putut fi salvat.
Vânătorii camarazii lui
L-au ridicat

Şi pe braţe l-au purtat
Şi l-au dus la Batalion
Şi l-au înmormântat cu onor.

Trecuseră peste patruzeci de ani
De când eroul nostru,
A fost îngropat
La margine de cimitir
Uitat şi părăsit sub un gard.
Dar avea o mătuşă măicuţă
La mănăstire sus,
La „Agapia veche” din deal
Şi într-o zi ea s-a gândit
Să ducă osemintele nepotului ei
La biserica din satul natal.
Şi-a pornit măicuţa bătrână
Cu băţul în mână
Şi-a cerut aprobare
De la stăpânire,
Şi i-a aprobat să fie deshumat.
Apoi a mers la preotul din sat
Şi l-a rugat
Ca osemintele nepotului ei
Să fie înhumate
În cimitirul din sat.
Într-o zi cu soare,
Ziua în amiaza mare
A început să bată într-o doagă
Clopotul cel mare.
Dar nu bătea
Nici de înmormântare
Nici de sărbătoare
Sătenii din sat s-au agitat
Şi s-au adunat
La biserica din sat.
Dinspre pod cobora la vale
O căruţă trasă de un cal
Iar în căruţă, se vedea o cutie,
Din scândură de brad
Cu osemintele unui soldat
Înaintea căruţii mergea

O măicuţă bătrână
Cu o lumânare aprinsă-n mână.
La poarta bisericii
A fost întâmpinat
De preotul din sat.
Avea cu el Sfânta Evanghelie
Ce-o ţinea la piept
Ca s-o citească
La rehumarea,
Bravului sergent.
Dar oamenii tot se adunau
Şi mereu întrebau
- Ce s-a întâmplat?
- O măicuţă bătrână
A adus osemintele unui soldat.
Unul dintre cei prezenţi,
S-a supărat şi a strigat:
- Cum adică?
Un soldat? A-I nu ştiu cui?
E nepotul haiducului.
Nu aruncaţi vorbe-n vânt
El a căzut
Apărând al nostru pământ.
Nu-i soldatul de la Rodrea
El este eroul nostru
„De la Bondrea”
Atunci cu toţii
Au aprins câte-o lumânare
Şi s-au înclinat
În faţa osemintelor
Bravului soldat.
Iar numele sergentului Pantelimon
A fost gravat
Pe troiţa eroilor din sat.

Balada „Eroului de la Bondrea”
a fost scrisă la împlinirea a
60 de ani de când a căzut
sergentul Dumitroaia Ion

pe imaşul de la Bondrea
21 mai 1944
Dumitru Stan(2004)

Nicolae Pantelimon | Serg.Dumitroaie Ion | Maica Polixenia
Tatăl eroului | *„Eroul de la Bondrea”* | sora eroului

Haiducul Pantelimon
Unchiul Serg.Dumitroaie Ion
„Eroul de la Bondrea”

La Schitul Agapia Veche
Maica Polixenia şi strănepoata
Haiducului Robu Cicuţa
Nepoata eroului

Plutonier major
Cristescu Ghe. Andrei
Veteran al celui de-al doilea război mondial(1939-1945)

Născut la 30 august 1914(contingentul 36) în satul Oglinzi, comuna Răuceşti, judeţul Neamţ.

Urmează şcoala primară în satul natal şi după absolvire rămâne în familie până la vârsta de 18 ani, când pleacă să lucreze ca muncitor forestier.

În toamna anului 1935 este încorporat în armata română la Regimentul 6 grăniceri Chişinău, Basarabia.

În anul 1938 este lăsat la vatră, dar odată cu declanşarea celui de-al doilea război mondial, la 1 septembrie 1939, România decretează mobilizarea generală a rezerviştilor şi sergentul Cristescu Andrei se prezinta la Regimentul 7 Vânători Tighina unde începe pregătirea militară. La 28 iunie 1940, ca urmare a Pactului sovieto-german(Pactul Ribbentrop-Molotov), armata rusă a pătruns cu forţa în Basarabia şi a somat armata română să părăsească teritoriul românesc dintre Prut şi

Nistru.

Sergentul Cristescu Andrei, împreuna cu Regimentul 7 Vânători Tighina şi întreaga Divizie 14 Vânători, trece Prutul pe malul drept în România.

La data de 4 februarie 1941 Divizia 14 Vânători din Basarabia, Regimentul 7 Vânători se deplasează pe malul Prutului la Ştefaneşti şi se pregătesc de război.

În noaptea de 21/22 iunie 1941 România intră in război pentru eliberarea Basarabiei şi Bucovinei de nord.

Armata română trece Prutul pe la Ştefaneşti şi intră în luptă cu trupele sovietice. Sergentul Cristescu Andrei participă cu Regimentul 7 Vânători Tighina din Basarabia s-a distins în mod deosebit în luptele pentru eliberarea oraşului Chişinău.

După eliberarea Basarabiei şi Bucovinei de Nord care s-a încheiat la data de 27 iulie 1941, sergentul Cristescu Andrei afla că pe frontul din Bucovina de Nord a luptat şi fratele lui, caporal Cristescu Ilie.

La 4 august 1941 armata română forţează trecerea Nistrului şi se angajează în marile bătălii de la Odessa, Dalnic si Tatarca unde au fost încercuite o parte din trupele române.

Sergentul Cristescu Andrei a luptat alături de Regimentul 7 Vânători Tighina în zilele de 19, 20 şi 21 septembrie 1941, unde a îndeplinit misiuni foarte periculoase pentru a ieşi din încercuire pe care le-a executat cu mult curaj în dispozitivul inamicului.

În luna ianuarie 1942 o mare parte din trupele române au fost retrase de pe front şi au venit în ţară pentru refacere. S-a întors acasă sergentul Cristescu Andrei, unde a stat o periodă mai lungă.

Se căsătoreşte, îşi formează o familie iar în luna decembrie a anului 1943 este concentrat din nou şi trimis pe frontul din Bucovina de Nord şi trece Nistrul în Ucraina.

În primăvara anului 1944, Armata Sovietică declanşează Marea Ofensivă şi la sfarşitul lunii martie intră în Bucovina de Nord.

Armata Română aflată în retragere, după ce a trecut podul de la Moghilev, a fost ajunsă din urmă de trupele ruseşti şi o parte dintre ostaşii români au fost luaţi prizonieri, printre care s-a aflat si sergentul Cristescu Andrei.

Aceasta s-a întâmplat pe data de 5 aprilie 1944, când toţi soldaţii cazuţi prizonieri au fost duşi în lagărele morţii din spaţiul sovietic, de unde mulţi nu s-au mai întors.

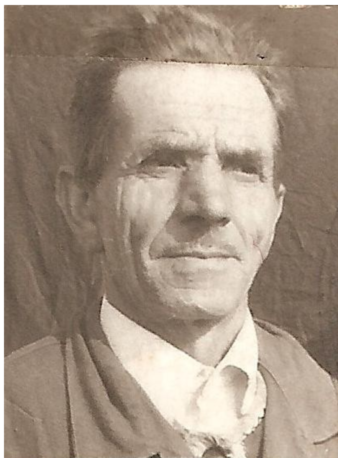
Bravul sergent Cristescu Andrei a fost eliberat din lagărele de prizonieri la data de 24 septembrie 1946. Timp de 2 ani şi jumatate a suferit de foame, frig, mizerie şi de tot felul umilinţe.

Ajuns acasă a aflat că fratele lui Caporal Cristescu Ilie căzuse erou pe frontul de la Târgul Neamţ.

Veteranul Cristescu Ghe. Andrei a fost decorat cu ordine şi medalii pentru participarea la război: „Bărbăţie şi Credinţă” şi „Crucea Comemorativă de Război” şi avansat la gradul de plutonier major.

Primăria Comunei Răuceşti i-a acordat Titlul de „Cetăţean de onoare”.

Ajuns la o vârstă venerabilă este iubit şi respectat de oamenii din sat, se bucură de copiii lui care au ajuns buni gospodari şi este mulţumit că soarta i-a oferit o şansă bună în viaţă şi a ştiut să profite din plin atunci când a avut noroc.

Sergent major
Stan V. Toader
Veteran din cel de-al doilea
Război mondial 1941-1945

S-a născut la 7 august 1915 în satul Răuceşti de jos, Comuna Răuceşti, Judeţul Neamţ, într-o familie de ţărani înstăriţi, unse s-au născut 10 copii: 4 băieţi şi 6 fete.

În anul 1922 a mers la şcoală în satul Răuceşti de sus, care funcţiona în casele lui Dascălul Cozmescu şi a învăţat 7 clase pe care le-a absolvit în anul 1929. A avut ca învăţători pe Vasile Goian, preotul Răzmeriţă şi Secară Gheorghe.

Sergentul major provine dintr-o familie de luptători ai armatei române, rămaşi în anonimat şi uitaţi definitiv. Bunicul de pe tată, Gavril Ghe. Stan, a luptat cu Batalionul 1 din Regimentul 15 Dorobanţi Piatra Neamţ în Războiul de Independentă 1877-1878 şi ajuns până la Griviţa. Întors acasă, a fost împropietărit cu 5 hectare de pământ la „Iazul Mare" la Dumbravă.

Tată, Stan GV. Vasile, născut în 1883, a luptat în războiul din Balcani 1913-1914 şi în războiul de întregire 1916-1919 unde a dus

lupte grele la Cireşoaia de lângă Târgu Ocna şi la Trecătoarea Oituz. După război a fost împroprietărit cu 2.5 hectare pa lan la Rusu şi Capul Dealului.

Unchiul de pe tată, Stan Gv. Toader, a luptat în primul răzbboi mondial 1916-1919 şi a căzut erou la Măgura Bacău(Galbini).

În anul 1937 a venit timpul ca urmaşul celor trei bravi luptători din cele două războaie – tânărul Stan V. Toader să plece la armată şi ajunge tot la Regimentul 15 Dorobanţi Piatra Neamţ unde şi rudele lui făcuseră armata şi participase la război.

Parcurge programul de instrucţie la compania specială de observatori - semnalizatori – cercetaşi şi este avansat la gradul de fruntaş.

În anul 1939 este lăsat la vatră, dar nu ajunge bine acasă, pentru că imediat se dă mobilizarea generală ca urmare a declanşării la 1 septembrie 1939 a celui de-al doilea război mondial şi se prezintă la regiment unde începe un nou program de pregătire militară.

La 4 februarie 1941 primeşte ordin ca Regimentul 15 Dorobanţi Piatra Neamţ să se deplaseze pe malul drept al Prutului în zona Dărăbani-Săveni. Ajunşi pe graniţă, unde se găseau şi alte unităţi militare de luptă, au început din nou pregătirea de război.

Primeşte scrisoare de la părinţi că şi fratele lui, Stan GV. Vasile, a fost încorporat la Regimentul de Infanterie 15 Războieni Piatra Neamţ şi este trimis şi el tot la Ştefăneşti-Manoloasa, pe malul Prutului şi va intra în război.

În noaptea de 21/22 iunie 1941, armata română primeşte ordin de începere a războiului contra Uniunii Sovietice pentru eliberarea Basarabiei, Bucovinei de Nord şi Ţinutul Herţa. „Ostaşi! Vă ordon, treceţi Prutul!”

În zorii zilei a început traversarea Prutului în apropiere de localitatea Săveni, pe bărci, dar şi pe poduri amenajate de pontonieri.

Regimentul 15 Infanterie Piatra Neamţ făcea parte din Armata a 3-a Română condusă de General de Brigadă Petre Dumitrescu, care se găsea dispusă în flancul stâng de la nord de Iaşi până sus la Rădăuţi, Strajineski, aproape de Cernăuţi şi au forţat râul Prut pe toată lungimea, reuşind ca până în seara zilei de 22 iunie să ocupe poziţii de luptă pe malul stâng al Prutului.

Aşa avea să înceapă lupta Armate a 3-a Române pentru eliberarea Bucovinei de Nord şi Ţinutul Herţa.

Lupte grele s-au dat la Târnova-Soroca-Râmniţa-Dubăsari până la Otaci.

La data de 14 iulie 1941, Bucovina de Nord şi Ţinutul Herţa-

Cernăuţi, a fost eliberată în întregime de sub ocupaţia sovietică.

În zilele de 15-16 iulie, Regimentul 15 Piatra Neamţ a trecut podul de la Moghilev de peste Nistru pe teritoriul Uniunii Sovietice şi a continuat să înainteze spre Odessa-Dalnic, unde au avut loc cele mai cumplite bătălii de la începerea războiui, în care armata română a avut pierderi grele.

Scăpată din această încleştare, Armata a 3-a Română a început drumul cel lung spre Ţinuturile Îndepărtate ale Rusiei-Stepa Kalmukă.

A trecut Bugul de Sud, Niprul, a străbătut Podişul Doneţ şi au ajuns la Cotul Donului unde au fost încercuţi la 19 noiembrie 1942.

Aici sergentul Stan V. Toader a fost luat prizonier împreună cu alte zeci şi zeci de mii, aproape 180.000 de soldaţi români şi duşi în lagărele morţii din spaţiul sovietic în zona Caucaz, Munţii Urali, la Orssk, Albula, Gorki, Celeabinsk, Mihailovo şi alte lagăre de prizonieri.

Iată cum povesteşte sergentul Stan V. Toader, supravieţuitor din „lagărele morţii".

„Lagărul funcţiona în condiţii de totală mizerie, chinurile prizonierilor erau de neînchipuit. Foamea era flagelul dominant, însoţit fiind de o totală lipsă de igienă, ceea ce genera îmbolnăviri masive, iar frigul şi umezeala producea decese fără sfârşit"

A suferit foarte mult de foame, s-a îmbolnăvit şi de la 80 de kilograme cât avea a ajuns la 37 de kilograme. A fost internat într-un fel de sanatoriu, unde a stat 11 luni şi a primit raţii de supravieţuire până la data de 20 octombrie 1943.

„Calvarul din lagăr a durat aproape 3 ani şi 6 luni când la 1 noiembrie 1945 au fost anunţaţi că vor fi eliberaţi. După 2 săptămâni de aşteptare, ne-au îmbarcat în trenuri de marfă şi am pornit spre ţară".

„Din lagăr până la graniţa României – Ungheni – Iaşi au mai trecut alte 2 săptămâni de foame şi sete, iar când am ajuns în tară ne-am lăsat în genunchi, am sărutat pământul şi-am pornit pe jos spre casă.

Trecuseră 5 ani şi 4 luni, adică 1950 de zile de concentrare, de război şi lagăr, de când plecasem din satul natal.

Ajuns acasă aveam să aflu că fratele Vasile murise militar, satul şi casa noastră erau distruse şi pârjolite iar primăvara anului 1946 prevestea seceta pustiitoare urmată de foametea din anul 1947."

„Războiul Blestemat" ce se abătuse asupra noastră ne-a adus numai suferinţe, înstrăinare, foamete, mizerie, moarte, lacrimi şi durere.

Autorităţile din România n-au vrut să-i recunoască drepturile de participare la război pe frontul de Est.

Mai târziu i-au acordat decoraţii: „Bărbăţie şi Credinţă", „Crucea

Comemorativă de război" şi a fost avansat succesiv la gradul de sergent major.

Mai târziu şi-a construit o casă, apoi s-a căsătorit şi are 3 copii. A îndeplinit anumite funcţii în comună: casier, contabil dar a lucrat şi pământul.

Acum ajuns la o vârstă venerabilă, se află singur la casa lui şi este mulţumit de ceea ce a făcut în cei peste 93 de ani.

Se bucură de copiii lui, că au ajuns bine cu toţii; băiatul Toader(Dică) s-a stabilit în America cu cei 2 copii, Maria este contabil principal la Primăria Răuceşti şi o altă fată lucrează în medicină, în Ardeal, iar soţia a plecat în lumea „celor veşnice" – Dumnezeu s-o odihnească în pace.

La vârsta lui este încă lucid, are o memorie uimitoare şi activează în Asociaţia Veteranilor de Război şi Asociaţia Naţională „Cultul Eroilor" din Răuceşti.

Este o adevărată enciclopedie de război, în special de pe frontul de est şi a contribuit mult la apariţia acestei cărţi „Război Blestemat", o lucrare documentară de excepţie, privind Comuna Răuceşti în cel de-al doilea război mondial.

Aici se încheie scurta biografie a sergentul major Stan V. Toader, veteran din cel de-al doilea război mondial. Un ostaş al Armatei Române care şi-a slujit cu credinţă Ţara şi Neamul.

Îi mulţumim şi-i dorim sănătate şi viaţă îndelungată atât cât bunul Dumnezeu î-l va lăsa printre noi.

Grupa de cercetaşi – observatori din Regimentul 15 Dorobanţi Piatra Neamţ pe frontul din Bucovina de Nord la Târnova – Iunie 1944

Sergent
Trofin D. Dumitru,
Veteran din cel de-al doilea război mondial 1941-1945

S-a născut la 23 august 1922 în satul Răuceşti de jos, Comuna Răuceşti, Judeţul Neamţ, într-o familie de ţărani înstăriţi.

Primele clase primare le urmează la şcoala din Răuceşti de jos.

După terminarea şcolii, în anul 1933, rămâne alături de familie şi lucrează pământul.

La 1 septembrie 1939 se declanşează ce de-al doilea război mondial şi toţi tinerii născuţi între anii 1920-1923 au fost cuprinşi într-o evidenţă specială la Batalionul 13 Vânători de Munte din Târgu Neamţ şi erau obligaţi ca duminica să se prezinte la pregătirea militară, iar în zilele lucrătoare să participe la executarea de fortificaţii din zona

Târgului Neamţ: acoperitul cazematelor cu pământ, reţele de sârmă ghimpată, tranşee şi adăposturi şi alte lucrări de apărare.

Tânărul Trofin D.Dumitru trebuia să participe la toate lucrările de fortificaţii şi la pregătirea premilitară.

La 21/22 iunie 1941 România intră în război pentru eliberarea Basarabiei şi Bucovinei de Nord şi din acest moment premilitarii din contingentele 42, 43, 44 şi 45 au fost concentrate pe loc în comună şi pe măsură ce împlineau 20 de ani plecau la război.

Frontul de Est s-a prăbuşit, şi la Cotul Donului, Stalingrad, Caucaz armata română a suferit pierderi mari şi a început retragerea pe Frontul din Moldova. În asemenea situaţie, Mareşalul Ion Antonescu a chemat sub arme ultimele contingente de recruţi.

La 2 aprilie 1943, tânărul Trofin D.Dumitru este chemat la armată şi se prezintă la Regimentul 5 Grăniceri din Brăila şi după un stagiu de pregătire de 3 luni îşi depune jurământul de credinţă faţă de Rege şi Patrie, apoi este trimis pe linia de frontieră.

La 15 iulie 1943 ajunge în judeţul Ismail, din Basarabia, pe graniţă la Obluciţa-Braţul-Chilia şi rămâne până când trupele ruseşti au rupt frontul la nord de Iaşi şi în zona Chişinău-Tighina.

La 23 august 1944 România încetează războiul cu Naţiunile Unite, se alătură Uniunii Sovietice şi întoarce armele împotriva Germaniei.

Armata Rusă, ajunsă în Ismail până la pichetul de grăniceri, aflat pe graniţă, fără somaţie au deschis focul asupra soldaţilor români pentru a-i avertiza să se supună, apoi îi dezarmează, îi încolonează şi începe marşul pe jos până la Odessa, unde sunt îmbarcaţi în vagoane de marfă şi după două săptămâni ajung în „lagărele morţii”, aproape de Munţii Urali.

Printre acei prizonieri s-a aflat şi tânărul Trofin D.Dumitru care a trebuit să suporte foamea, frigul, mizeria, chinurile groaznice, suprimarea fizică prin orice mijloace, îmbolnăviri masive şi moartea ce le dădea târcoale.

Timp de peste 2 ani, Trofin D.Dumitru a fost prizonier în lagărele din Uniunea Sovietică până la 4 decembrie 1946 când a fost eliberat şi s-a întors acasă în satul natal.

Se căsătoreşte şi îşi întemeiază o gospodărie frumoasă, este stimat şi respectat de oamenii din comună pentru că a ştiut întotdeauna cum să se comporte în societate.

A avut trei copii care au ajuns buni gospodari şi îi poartă mai departe numele cu cinste şi demnitate.

A îndeplinit anumite funcţii de răspundere în C.A.P. Răuceşti şi în

activitatea obştească, unde a dat dovadă de multă corectitudine.

În semn de recunoştinţă pentru suferinţele suportate în lagărele din Uniunea Sovietică şi serviciul adus Patriei ca grănicer pe frontiera din Basarabia, a fost destins cu medalia: „Bărbăţie şi Credinţă” şi „Crucea Comemorativă de război”.

A decedat la 2 ianuarie 1994 dar amintirea lui a rămas vie în sufletul celor care l-au cunoscut în timpul vieţii.

Sergentul Trofin D. Dumitru(Foto Dreapta) pe graniţă în judeţul Ismail – Basarabia în vara anului 1943.

FECIORII LUI TOADER GHIBA

Oamenii din satul Răuceşti de Jos, care au trăit acele vremuri grele în cel de-al doilea război mondial, îşi amintesc şi acum de feciorii lui Toader Ghiba (născut în anul 1891), cel de pe Baltă din Ghibeni care a avut opt copii: şase băieţi şi două fete. Dintre feciori, mai trăiesc doar doi: Toader şi Ion (pe ceilalţi Dumnezeu să-i odihnească) care aveau să povestească mai târziu.

În anul 1941, după intrarea României în război şi prăbuşirea frontului de Est, trei dintre feciorii lui urmau să plece la război.

Primul care a îmbrăcat haina sfântă a datoriei faţă de ţară a fost Vasile, cel mai mare dintre fraţi, care a sărutat mâna aspră de muncă a mamei lui, apoi l-a îmbraţişat pe cel bătrân – pe tata - şi-a strâns la piept surorile şi fraţii mai mici şi a plecat. Din poartă s-a mai uitat o dată înapoi spre casă şi s-a întors şi dus a fost spre Regimentul 15 „Dorobanţi” din Piatra Neamţ.

După o perioadă scurtă de instruire de trei luni a fost trimis pe frontul de Est cu o companie de Infanterie ca trăgător la puşca mitralieră şi a ajuns la sfârşitul anului 1942 în Ţinuturile îndepărtate ale Rusiei când frontul de pe Don – Stalingrad – Caucaz căzuse şi armata română înregistrase grave pierderi şi primise ordin de retragere.

În primăvara anului 1944 a ajuns pe frontul din Moldova, în zona Mirosloveşti – Boureni – Tupilaţi.

Cel de-al doilea fecior, Gheorghe, a fost incorporat în armată în luna aprilie 1944 tot la Regimentul 15 Infanterie din Piatra Neamţ, odată cu ultimul contingent 45 pe care îl mai putea chema sub arme Mareşalul Ion Antonescu.

Războiul a venit peste noi şi comuna Răuceşti a fost evacuată iar familia lui Ghiba Toader a ajuns la Gura-Secului-Pipirig, dincolo de pădurea Braniştea.

La sfârşitul lunii mai, trupele sovietice dislocate în zona Poiana-Groşi-Târzia au pătruns pe Valea Culeşa şi au depăşit Culmea „Pleşului” pe dealul Nemţişorului. Trupele române au ripostat şi după lupte crâncene au reuşit să respingă armata rusă spre „Borta Dracului”, dar pregăteau o nouă ofensivă de mare amploare.

Atunci au fost chemaţi tinerii cuprinşi între 17-20 de ani aflaţi în zonă să participe alături de armata română la săparea de tranşee, doborârea de arburi şi alte lucrări de fortificaţii.

Printre aceşti tineri s-a aflat şi Ghiba T. Toader care a luat contact direct cu linia frontului de apărare de pe dealul Nemţişorului.

La 1 august 1944 tânărul Ghiba Toader care încă nu împlinise vârsta de 18 ani se înrolează voluntar în armata română la Divizionul 57 artilerie grea, Regimentul 7 Sibiu, care era dislocat pe frontul de la Tg.Neamţ şi este trimis la Sibiu alături cu alţi 30 de tineri.

Din acest moment cei trei feciori a lui Toader Ghiba se aflau sub drapelul armatei române.

La 23 august 1944 după ruperea frontului la nord-vest de Iaşi când Regele Mihai dă Proclamaţia prin care România se rupe de Axă şi încetează războiul cu Naţiunile Unite şi îndrepta armele împotriva Germaniei pentru eliberarea Transilvaniei cei trei feciori intră în război cu unităţile militare din care făceau parte.

Sergentul Ghiba Vasile, care se afla pe frontul din Moldova şi se găsea în retragere spre Roznov Piatra Neamţ, este surprins de armata sovietică şi alături de alţi soldaţi români au fost dezarmaţi şi luaţi prizonieri şi duşi în lagărele din Uniunea Sovietică.

În acelaşi timp Gheorghe şi Toader se aflau în apropiere de Oradea Mare pentru eliberarea Ardealului de Nord, unde se dădeau lupte grele.

Sergentul Ghiba T. Gheorghe este rănit şi internat în spital, iar după vindecare a fost trimis din nou pe front, în Ungaria.

Sergentul Ghiba T. Toader, tânărul voluntar cu Regimentul 7 Artilerie Grea calibru 150 mm se găsea la graniţa ungară-cehoslovacă şi cu baraje puternice trase de artilerie deschidea drum pentru a putea înainta armata română.

Trecuse şase luni de când cei doi fraţi Gheorghe şi Toader, se aflau în războiul din Vest, dar nu ştiu unul de celălalt, iar despre Vasile care reuşise să evadeze în timpul când mergeau spre lagărele din Rusia nu aveau de unde să capete veşti pentru că şi corespondenţa nu mai funcţiona.

După terminarea războiului la 9 mai 1945 şi după întoarcerea în ţară la Regimentele din care făceau parte a început să meargă corespondenţa şi s-au restabilit legăturile cu cei de acasă care au fost loviţi de urmările războiului apoi seceta şi foametea din 1946-1947.

Aşa se încheie „Odiseea” celor trei feciori a lui Toader Ghiba din satul Răuceşti de Jos care au luptat în cel de-al doilea război mondial.

TREI FRAŢI ÎN CEL DE-AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL 1939-1945
– FRAŢII IFTODE DIN OGLINZI LA RĂZBOI -

Ei sunt urmaşii lui Costache Iftode care a luptat în războiul pentru reîntregirea României Mari 1916-1919 şi a trebuit să ducă mai departe dragostea de ţară şi de neam, de pământul sfânt al Basarabiei, Bucovinei de Nord şi al Ardealului răpit prin tratate şi Dictatul de la Viena 1940 şi atunci a pus mâna pe armă şi a plecat la război.

Fraţii Iftode Vasile, Neculai şi Ilie veniţi în concediu (18 mai 1941)
Peste o luna va începe războiul şi nu se vor mai întâlni.

Plutonier major IFTODE C. VASILE s-a născut la 18 martie 1918 în satul Oglinzi, comuna Răuceşti, judeţul Neamţ într-o familie de ţărani înstăriţi cu mult pământ.

Urmează şcoala din satul natal, având ca învăţător pe Grecu Ştefan şi Ioniţă Vasile. Când a împlinit vârsta de 13 ani, el şi doi fraţi mai mari, Nicolaie şi Ilie, au fost duşi de tatăl lor la Tg. Frumos, în comuna Ion Neculce pe moşia lui Buznea, unde fusese împroprietărit cu 5 ha de pământ, urmare a participării în primul război mondial. Cei trei fraţi au trebuit să rămână şi să lucreze pământul până la plecare la armată.

În anul 1939 după declanşarea celui de-al doilea război mondial, la 1 septembrie 1939, tânărul Iftode C. Vasile este încorporat în armată de către Regimentul (Batalionul) 13 Vânători de Munte din Tg.Neamţ. De aici este trimis la Regimentul 2 Braşov V.M. pentru şcoala de gradaţi plutonul 1 mitralieră Grupul 4 Munte.

În anul 1940 este trimis pe graniţă în Bucovina de Nord la Strojenţi Văscăuţi – Satul de sub Munte - unde rămâne pe frontieră până la 28 iunie 1940 când armatei române i s-a dat „Ultimatul de a părăsi teritoriul istoric al României”. Revine la Batalionul 13 V.M. din Tg.Neamţ şi în luna februarie 1941 când face deplasarea pe graniţa de Nord la Rădăuţi – Vicovu de Sus – Siret unde începe pregătirile pentru intrarea în război.

Este avansat la gradul de plutonier şi numit comandant de pluton la B.B. - teiuri mitraliere.

În noaptea de 21/22 iunie 1941 în zorii zilei, Brigada (Grupul) 4 Munte ce avea în componenţa sa Batalioanele 13 V.M. Tg.Neamţ şi 14, 17, 20 Vânători de Munte au depăşit graniţa de Nord şi înaintează în judeţul Storojineţi spre Cernăuţi unde sunt întâmpinaţi de o puternică rezistenţă din partea armatei sovietice.

După lupte grele cu pierderi de ostaşi români, oraşul Rădăuţi a

fost eliberat la data de 5 iulie 1941.

Grup 4 Munte (şi Batalionul 13 V.M.) au continuat intrarea în judeţul Hotin spre Nistru unde două companii din Batalionul 13 V.M. şi din alte batalioane au fost încercuiţi într-o pădure timp de 5 zile până când au intervenit alte formaţiuni de luptă şi au reuşit să facă o breşă în dispozitivul inamicului şi au scăpat din încercuire.

La data de 15 iulie 1941 au forţat trecerea Nistrului în zona Ojeva – Otaci pe care l-au traversat cu bărcile sub focul ucigător al artileriei ruse. Apoi pe Nipru a ajuns aproape de Crimeea, unde au fost opriţi la Perekop la 24 septembrie 1941 pe unde se putea intra pe o fâşie (ISTMURI) cu o lăţime de 78 km, care fusese minată şi puternic fortificată de armata sovietică.

Pentru cucerirea Peninsulei Crimeea s-au dus lupte grele care au durat 8 luni de zile (24 septembrie 1941 – 4 iulie 1942) unde armata română a pierdut 10.890 de soldaţi.

Plutonierul Iftode C.Vasile a fost rănit la picior în luptele de la Sudac (Crimeea). După refacere a intrat în luptele pentru cucerirea Sevastopolului (4 iulie 1942) unde a fost rănit pentru a doua oară şi a mers în concediu de 30 de zile.

Întors pe front ajunge la Batalionul 13 V.M. în zona Caucaz la Everan la graniţa cu Turcia în luna decembrie 1942.

În retragere de pe frontul de Est în apropiere de Marea de Azov a fost rănit din nou la picior de astă dată foarte grav. A fost trimis în ţară la Bucureşti, la spitalul „Regina Elisabeta” şi apoi la Sibiu timp de 7 luni. Revine la Batalionul 13 V.M. Tg.Neamţ în toamna anului 1943 şi rămâne ca instructor.

Odată cu stabilirea frontului la Tg.Neamţ intră pe linia II în zona „Pârâul Ursului” – Blebea în primăvara anului 1944.

În luna mai – iunie 1944 este trimis pe linia de pe dealul „Nemţişorului” pe culmea „Pleşului” când armata rusă a rupt frontul de pe „Valea Culeşa”.

Intră în luptă în marea bătălie de la „Borta” alături de Regimentul 9 din Aiud şi reuşeşte să respingă puhoiul ce năvălea fără întrerupere, format din „Armata Roşie”. După ruperea Frontului din Moldova în noaptea de 23/24 august 1944 s-a retras din timp spre Almaş Piatra Neamţ – Roznov, Sănduleni, Oneşti şi a scăpat de furia armatei sovietive care ajunsese din urmă trupele române, le dezarma şi le trimitea în lagărele din Uniunea Sovietică.

Odată cu regruparea armatei române la 1 septembrie 1944 a fost trimis la Batalionul 13 V.M. Tg.Neamţ şi de aici a revenit în satul Oglinzi după aproape 2000 de zile de concentrări şi război.

Pentru faptele de arme duse pe câmpurile de luptă a fost decorat cu ordinele: „Virtutea Militară cl.II”, „Serviciul Credincios cu Spada”, „Crucea comemorativă al celui de-al doilea război mondial 1941 – 1945 şi alte medalii şi diplome de recunoştinţă”.

Primăria comunei Răuceşti i-a conferit „Titlul de Cetăţean de Onoare”.

Acum după 65 de ani de când a trecut peste noi „Războiul Blestemat” plutonierul major Iftode C.Vasile ajuns la o vârstă venerabilă se bucură de respectul cuvenit şi este mulţumit că a fost un brav soldat în Armata Română şi a slujit cu credinţă Patria.

EROU SERGENT IFTODE C. ILIE CEL DE-AL DOILEA FECIOR AL LUI COSTACHE IFTODE PLECAT LA RĂZBOI

Eroul Iftode C.Ilie s-a născut în anul 1916 în satul Oglinzi, comuna Răuceşti, judeţul Neamţ. În anul 1923 merge la şcoala din satul natal unde urmează 7 clase – curs suplimentar – unde a avut ca învăţători pe IONIŢĂ VASILE, COSTICĂ LUCHIAN – pe care le-a absolvit în anul 1930.

După terminarea şcolii pleacă împreună cu fraţii lui la Tg.Frumos, în comuna Ion Neculce unde aveau pământul şi rămâne la munca câmpului până la plecarea în armată.

În toamna anului 1937 este încorporat în armată, la Regimentul 82 Infanterie Tg.Mureş, la compania de transmisiuni Plutonul de comandă.

În anul 1939 la 1 septembrie se declanşează cel de-al doilea război mondial şi contingentele 36, 37 şi 38 care urmau să fie lasate la vatră au fost concentrate pe loc conform ordinului de mobilizare

generală.

La data de 4 februarie 1941 Diviziile 1 şi 2 Infanterie din Ardeal din care făcea parte şi Regimentul 82 Infanterie Tg.Mureş a început deplasarea către frontiera de est pe malul drept al Prutului în Galaţi unde erau dispuse forţele terestre din armata 4 Română condusă de generalul Nicolae Ciupercă.

În noaptea de 21/22 iunie 1941 România intră în război pentru eliberarea Basarabiei şi Bucovinei de Nord.

Armata a 4 a Română primeşte ordin de trecerea Prutului. În zorii zilei de 22 iunie 1941 începe forţarea râului Prut în mai multe puncte de trecere.

După trecerea Prutului Regimentul 82 Infanterie din Tg.Mureş din care făcea parte şi sergentul Iftode C.Ilie, a intrat în lupte grele la Ţiganca, Tighina, Chişinău şi la 27 iulie trece Nistru, a început ofensiva în zona de sud-est faţă de Odessa spre Marea Neagră. A urmat Crimeea, Sevastopol şi a început înaintarea spre Ţinuturile Îndepărtate din stepa Kalmucă unde s-a angajat în cea mai dramatică luptă „Marea bătălie de la Stalingrad" care a durat 201 zile (de la 17 iulie 1942 până la 2 februarue 1943).

Bătălia de la Stalingrad a însemnat o catastrofă de mari proporţii pentru trupele române care au pierdut aproape 150.000 de ostaşi.

Aici a căzut şi bravul sergent Iftode C.Ilie la vârsta de numai 26 de ani.

Pentru faptele lui de arme a fost avansat (post-mortem) la gradul de sergent major şi decorat cu ordinul „Virtutea Militară cl.I".

SERGENT IFTODE C.NECULAE CEL DE-AL TREILEA FECIOR AL LUI COSTACHE IFTODE

Veteranul Iftode C. Neculae s-a născut în anul 1908, contingentul 30 în satul Oglinzi, comuna Răuceşti, judeţul Neamţ. Şcoala primară o urmează în satul natal, iar după absolvire rămâne în familie şi lucrează pământul.

După anul 1923 când tatăl lui Iftode Costache a fost împroprietărit cu 5 ha de pământ la Tg.Frumos, comuna „Ion Neculce" pentru participarea la primul război mondial, tânărul Nicolae de 16 ani este trimis cu alţi fraţi la moşia lui Buznea să lucreze pământul, să crească animale şi rămâne acolo până în anul 1929 când este încorporat în armată, la Regimentul 15 „Dorobanţi" Piatra Neamţ.

La 1 septembrie 1939 când se declanşează cel de-al doilea război mondial este mobilizat şi se prezintă la Regimentul 55 Infanterie

(rezervişti) Piatra Neamţ şi începe pregătirea pentru intrarea în război.

La data de 12 februarie 1941 pleacă cu Regimentul 55 Infanterie pe malul drept al râului Prut, în judeţul Dorohoi – Săveni, la distanţa de 4 km de frontieră.

În noaptea de 21/22 iunie 1941 România intră în război şi armata română primeşte ordin să treacă Prutul pentru eliberarea Basarabiei şi Bucovinei de Nord.

Regimentul 55 Infanterie (rezervişti) Piatra Neamţ, din care face parte şi sergentul Iftode C.Neculae, a intrat în luptă împreună cu trupele de uscat din Armata a 3-a Română condusă de generalul Petrea Dumitrescu care era dispusă în dispozitivul de atac în flancul stâng de la nord de Iaşi până sus la Strojineţk.

După ce a forţat Prutul, au dus lupte grele cu armata sovietică la Tărnova – Soroca – Râbniţa – Dubăsari până la Otaci – Moghilev şi la 18 iulie 1941 a trecut Nistru şi a continuat să înainteze spre Odessa – Dalnic. Aici Regimentul 55 Infanterie Piatra Neamţ a fost încercuit cu o mare parte din trupele terestre din Armata a 3 a Română unde a căzut aproape 90.000 de soldaţi români.

După bătălia de la Odessa – Dalnic – Tatarca – (unde sergentul Iftode C.Neculae a fost rănit) Ion Antonescu a decis să retragă de pe front o mare parte din unităţile române să revină în cazărmi pentru refacere.

Atunci s-a întors acasă şi sergentul Iftode C.Neculae şi n-a mai plecat pe front fiind clasat (inapt de război).

Pentru faptele de arme a fost decorat cu Ordinul „Virtutea Militară de Război” cl. II şi medalia „Serviciul Credincios”.

Aşa se încheie odiseea celor trei fraţi Iftode, care au luptat în cel de-al doilea război mondial 1939-1945.

Plutonier major Iftodie Vasile
Batalionul 13 V.M.-Tg.Neamţ
(primul din stânga)

SERGENT MAJOR VETERAN
TĂRĂBOANŢĂ T. TOADER
UN ROMÂN CU CHIP ŞI SUFLET
DE SOLDAT, SUPRAVIEŢUITOR
AL CELUI DE-AL DOILEA RĂZBOI
MONDIAL, DUPĂ 2352 DE ZILE PE
FRONT ŞI ÎN LAGĂRELE DIN
UNIUNEA SOVIETICĂ

A văzut lumina zieli la data de 21 septembrie 1919, în comuna Răuceşti, satul Răuceşti de sus, într-o famile de ţărani înstăriţi cu mulţi fraţi şi surori.

În anul 1926 merge la şcoală unde învaţă 7 clase pe care le absolveşte în anul 1933. A avut ca învăţători pe Vasile Goian, Secară Gheorghe şi pe preotul Răzmeriţă.

La 1 septembrie 1939 când se declaşează cel de-al doilea război mondial este luat în evidenţă specială alături de toţi tinerii care împliniseră 18 ani fiind incluşi într-un program de pregătire premilitară în comună, având ca instructori pe lt. Cozmescu Gheorghe şi lt.Enea Ioan. Programul de pregătire premilitară se executa duminica iar în zilele lucrătoare erau obligaţi să meargă şi să lucreze la cazematele din zona de fortificaţii de la Tg.Neamţ.

La data de 15 februarie 1941 este încorporat în armata română de către Regimentul 27 Infanterie Bacău, Compania de cercetaşi.

Ajuns la regiment începe programul de instrucţie de război şi la data de 25 mai 1941 depune jurământul de credinţă faţă de Majestatea Sa Regele Mihai I şi Patrie

Regimentul 27 Infanterie Bacău pleacă pe graniţă pe malul Prutului la Ştefăneşti în flancul stâng de la nord de Iaşi şi a intrat sub comanda Corpului 6 Armată care făcea parte din Armata a III-a comandată de generalul Petre Dumitrescu.

În noaptea de 21/22 iunie 1941, la ora 3 dimineaţa, la ordinul generalului Ion Antonescu, dat pentru toate trupele desfăşurate pe malul drept al Prutului, care s-a transmis prin radio; “Ostaşi! Războiul a început; Vă ordon: Treceţi Prutul!”

Aşa avea să înceapă lungul drum pentru Sergentul Tărăboanţă Toader în cel de-al doilea război mondial.

A trecut Prutul pe bărci şi a intrat în lupte grele cu armata sovietică care opunea o mare rezistenţă.

La data de 27 iulie 1941 a trecut Nistrul pe podul de la Moghilev la Otaci şi a înaintat spre Odessa unde urma marea bătălie de la dalnic şi Tatarca care s-a încheiat cu pierderi foarte mari pentru armata română. El a scăpat din acestă încleştare.

În acest măcel a căzut şi fratele lui sergent Tărăboanţă T. Gheorghe alături de alţi camarazi din Regimentul 15 Infanterie Piatra Neamţ, dar această veste avea să o afle mult mai târziu în primăvara anului 1942.

Armata a III-a, din care făcea parte şi Regimentul 15 Infanterie Bacău, a continuat luptele în Podişul Donetk între râul Nipru şi Marea de Azov şi a ajuns la Cotul Donului – Stalingrad(Volgograd) unde au fost încercuiţi de armata rusă la data de 19 noiembrie 1942.

Au stat încercuiţi la Cotul Donului până la 20 decembrie 1942 unde au suportat frigul şi gerul la minus 50 grade, iar foamea i-a doborât pe toţi.

La 21 decembrie armata rusă i-a obligat să se predea, apoi i-au încolonat şi i-au dus în lagărele morţii din Munţii Urali, unde s-a îmbolnăvit şi a stat trei luni într-un sanatoriu. După ieşirea din sanatoriu a fost dus la muncă în pădure la doborât de copaci şi la transporturi pe calea ferată.

Condiţiile din lagăr erau de nesuportat; frigul, umezeala, mizeria, foametea şi umilinţa i-a dus în pragul disperării. Zilnic mureau cu zecile şi sutele care apoi erau duşi şi aruncaţi într-o groapă la poarta lagărului, după ce-i dezbrăcau de haine. Unii dintre iei nu erau morţi şi ieşeau din groapă în pieile goale şi intrau prin sârma ghimpată înapoi în lagăr.

În lagăr a avut şi pe consătenii Stan Gheorghe(Manolache) din Puriceni şi Obreja Neculai, care au murit amândoi în Munţii Urali. Cucoş T.Gheorghe din Răuceşti de jos a încercat să evadeze dar a fost prins şi după multe chinuri a scăpat cu viaţă.

După 4 ani de suferinţă, care nu se poate descrie în cuvinte, la data de 12 decembrie 1946 au fost anunţaţi că vor fi eliberaţi.

Ajuns acasă avea să se întâlnească cu urmările războilui şi foametea din anul 1947.

Statul român n-a vrut să-i recunoască drepturile de veteran de război pentru cei şapte ani suportaţi pe front şi în detenţie în lagărele morţii pe motiv că a luptat pe “Frontul de Est” împotriva Uniunii Sovietice. Viaţa totuşi trebuia să meargă înainte. S-a apucat de muncă, a făcut o casă, s-a căsătorit cu fiica fostului primar Vasile a lui T.Gh.Ilieş din Răuceşti de Jos, un om gospodar, şi-a format o familie, a avut şapte copii pe care i-a pus pe toţi la casele lor.

A fost un bun gospodar, respectat şi stimat de toţi oamenii din sat.

După Revoluţia Română din 1989 i-au fost recunoscute toate drepturile de veteran de război şi a fost decorat cu medalia “Bărbăţie şi Credinţă”, “Virtutea Militară” clasa a III-a.

Sub povara anilor şi a tuturor suferinţelor pe care le-a avut de suportat în timpul războilui avea să-l ajungă din urmă şi începuse să se apropie şi de el clipele “Nopţii eterne”

Ultima dată când l-am vizitat era spre sfârşitul toamnei anului 2007. M-a recunoscut şi m-a privit cu lacrimi în ochi de bucurie, cu faţa brăzdată de paloşul timpului, cu părul nins, dar încă lucid la minte iar în pieptul lui mai bătea o inimă de soldat.

Ne-a povestit o adevărată epopee despre război din care o mică parte am relatat-o mai sus, iar la despărţire a ţinut să-mi mărturisească cu mândrie că viaţa i-a oferit totuşi o şansă, şi anume aceea de a fi făcut parte din “Armata română şi de a sluji cu credinţă Patria”.

În primăvara anului 2008, când pomii dădeau în floare, sergentul major Tărăboanţă Toader, veteran de război, a început să devină legendă pentru noi.

Serg.maj. Tărăboanţă Toader
Veteran de război alături de soţia
lui în noua casă ridicată prin munca
lor la Răuceşti
21 septembrie 2005

SERGENT BASTON I. GHEORGHE
VETERAN ÎN CEL DE-AL DOILEA
RĂZBOI MONDIAL
A LUPTAT PE FRONTUL DE VEST

S-a născut la 7 august 1923 în comuna Drăguşeni, satul Ungheni, judeţul Baia, într-o familie de arendaşi aşezaţi pe moşia preotului Ionaşcu şi deaconul Ilarion după anul 1613, pe malul drept al râului Râşca din lunca Moldovei.
În anul 1930 merge la şcoală unde învaţă 4 clase primare în casele preotului Vasile Zburcea care era şi învăţător în sat.

După ce termină şcoala în anul 1934 rămâne în sat şi lucrează la pământ cu familia.

În anul 1941 odată cu declanşarea celui de-al doilea război mondial a fost luat într-o evidenţă specială de Regimentul 16 Infanterie Fălticeni şi începe pregătirea premilitară în comuna Drăguşeni iar din anul 1943 erau obligaţi să meargă şi la lucrările de fortificaţii la pădurea Cenuşa Ingăreşti, Uricheni Păstrăveni.

Războiul se apropia de Moldova şi în primăvara anului 1944 toţi premilitarii din contingentele 45,46,47 şi 48 au fost scoşi din zona de război şi trimişi în Oltenia la caracal, Campulung Muscel pentru a fi protejaţi ca rezerva armatei.

La data de 25 mai 1944 a fost încorporat în armată de Regimentul 2 Artilerie Antiaeriană Braşov.

După ce depune jurământul în regiment la data de 25 iunie 1944 este trimis la Sibiu unde a urmat un program special de instrucţii şi trageri. A stat timp de 2 luni după care revine la regimentul A.A. Braşov.

La data de 17 septembrie 1944 depune din nou jurământul faţă de Majestatea Sa Regele Mihai I pentru a servi patria în timpul războilui.

La data de 8 octombrie 1944 prin ordinul de zi al Armatei Române nr. 1306, Regimentul 2 Artilerie Antiaeriană Braşov este trimis pe frontul de vest pentru eliberarea părţii de nord-vest a Ardealului şi intră în luptă în apropiere de Oradea Mare cu trupele de ocupaţie germano-hortyste.

A urmat alte acţiuni de luptă la Carei, iar la 26 octombrie 1944 a depăşit frontiera de stat româno-ungară şi s-a angajat în lupte grele pentru eliberarea Ungariei şi Cehoslovaciei până la 40 km de Praga.

Regimentul A.A. Braşov din care făcea parte şi tânărul Baston Gheorghe avea misiunea de a executa acoperirea trupelor de infanterie şi de aprovizionare la 2-3 km în spatele liniei de front fiind permanent angajaţi direct în lupte şi atacaţi de aviaţia inamică.

După încheierea războilui la 9 mai 1945 în data de 20 iulie 1945 a ajuns în ţară la Pecica lângă Arad şi de aici a plecat spre Braşov. Ultimul an de armată l-a efectuat la Sân-Petru lângă Braşov.

Pentru faptele de arme a fost decorat cu medalia “Eliberarea Ardealului, Ungariei şi Cehoslovaciei 1944-1945” şi medalia “Crucea Comemorativă al celui de-al doilea Război Mondial 1941-1945”.

A fost lăsat la vatră în data de 3 octombrie 1946.

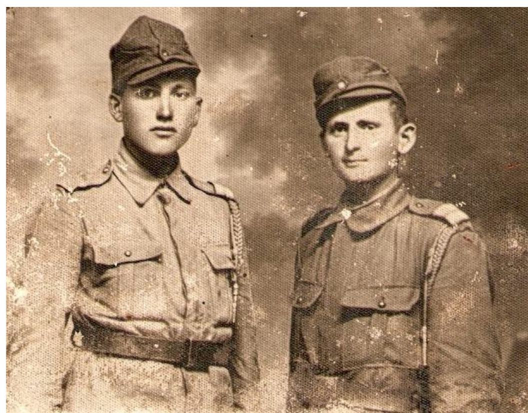
Întors acasă s-a căsătorit, a format o familie şi are 2 copii. Unul dintre ei a urmat cariera militară în armata română în care a dat dovadă de multă disciplină şi corectitudine în misiunile ce i-au fost încredinţate.

Veteranul de război, sergentul Baston Gheorghe, a fost un bun gospodar în sat fiind respectat şi apreciat pentru comportarea lui în societate şi familie. A fost membru al Consiliului Director „Cultul Eroilor” din Răuceşti.

În primăvara anului 2008, când pomii dădeau în floare şi oamenii ieşeau la munca câmpului, sergentul Baston Gheorghe, un român cu chip şi suflet de soldat, a plecat pe neaşteptate acolo sus să se întâlnească cu foştii camarazi de arme în “Nopţile Eterne” şi începând cu acea zi frumoasă cu soare a început să devină legendă.

Aici se încheie drumul unui soldat din Armata Română care a slujit Patria cu Credinţă.

TREI FRAŢI LA RĂZBOI

PENTR ELIBERAREA BASARABIEI, BUCOVINEI ŞI ŢINUTUL HERŢA

Plt.Adj.Zavaliche V.Dumitru
Serg.Zavaliche V.Vasile
Cap.Zavaliche V.Costache

Cei trei fraţi au luptat pentru o cauză sfântă a poporului român şi anume, redobândirea teritoriilor româneşti răpite prin forţă şi dictat în 1940.

Plutonier adjutant Zavaliche V.Dumitru s-a născut în satul Sârbi, comuna Drăguşeni, judeţul Suceava la data de 9 aprilie 1919 într-o familie de ţărani stabiliţi în aceste locuri începând cu anul 1613 pe timpul domnitorilor Ştefan Tomşa şi Vasile Lupu.

Primele clase primare le învaţă în satul Ungheni în casele preotului vasile Zburcea.

După terminarea şcolii rămâne în familie şi munceşte în agricultură. În anul 1939, după declanşarea celui de-al doilea război mondial, este cuprins într-o evidenţă specială la Regimentul 16 Fălticeni şi începe un program de pregătire premiltară în comuna Drăguşeni peste râul Moldova.

Fraţii lui mai mari, Zavaliche Vasile, contingent 37, a fost concentrat la Regimentul 16 Infanterie Fălticeni iar Zavaliche Costache, contingentul 34, a fost mobilizat de Regimentul 31 Botoşani.

La 15 februarie 1941, Zavaliche Dumitru primeşte ordin de încorporare şi se prezintă la Regimentul 16 Infanterie Fălticeni unde urmează şcoala de comandanţi de grupă iar la terminare este avansat

la gradul de sergent.

La începutul lunii iunie 1941 pleacă cu Regimentul 16 Fălticeni pe frontiera de nord la Dărăbani-Săveni pe malul drept al râului Prut şi începe pregătirea de război. În ziua de 20 iunie 1941 primeşte ordin de la comandant ca Regimentul 16 Fălticeni să intre în dispozitivul de luptă pe malul Prutului.

În noaptea de 21/22 iunie 1944 trupele române din Armata a 3-a Română, coduse de generalul Petre Dumitrescu, aflate pe malul drept al râului Prut erau gata să intre în război.

La orele 24.00 s-a transmis prin staţiile radio ordinul generalului Ion Antonescu : “Ostaşi! Războiul a început. Vă ordon; Treceţi Prutul!”.

“La ora 3 dimineaţa am forţat trecerea râului Prut pe poduri de pontoane construit pe bărci şi în zorii zilei am intrat pe tritoriul Bucovinei de Nord unde am fost întâmpinaţi cu focuri puternice de către trupele sovietice care opuneau o dârză rezistenţă iar aviaţia inamică zbura la joasă înălţime şi ne mitralia razant cu pământul”.

“Sub ploaia de proiectile trase de artileria sovietică am continuat ofensiva în direcţia Râşcani, Târnova-Soroca spre Moghilev”.

La 25 iulie 1944 Armata a 3-a Română din care făcea parte Regimentul 16 Infanterie Fălticeni şi Regimentul 31 Infanterie Botoşani, unde se găseau cei trei fraţi Zavaliche, a atins linia Nistrului şi au trecut în Ucraina pe podul de la Moghilev.

Au urmat marile bătălii de la Dalnic Odessa şi Tatarca unde armata română a suferit mari pierderi de soldaţi.În aceste lupte a căzut şi unul din cei trei fraţi şi anume Zavaliche V.Vasile.

După ce au cucerit Odessa în luna decembrie 1941 o parte din trupele române au fost retrase de pe front şi-au revenit în cazărmi pentru refacere.

Sergentul Zavaliche V.Dumitru a revenit în Regimentul 16 Fălticeni şi a rămas în unitate ca sergent instructor până în primăvara anului 1944 când este trimis pe Frontul din Moldova în apropiere de Iaşi. În zilele de 19-20 august 1944 ruşii au început ofensiva cu toate forţele terestre şi aeriene şi au reuşit să rupă frontul românesc la sud de Iaşi. Aici sergentul Zavaliche V.Dumitru a fost luat prizonier şi dus în lagărele din Uniunea Sovietică unde a lucrat în subteran la minele pentru extracţia minereului de fier.

Condiţiile de muncă în mină erau extrem de grele iar alimentaţia, echipamentul de lucru şi mizeria sin barăci, unde stăteau(la ieşirea din schimb), erau de nesuportat. La data de 15 septembrie 1945 am fost eliberaţi din lagăre 118 prizonieri şi trimişi în ţară.

“După război statul român nu ne-a acordat calitatea de *veteran*

de război pe motiv că am luptat pe Frontul de Est împotriva Uniunii Sovietice. Cei care am luptat pentru eliberarea Basarabiei şi Bucovinei de Nord am primit doar umilinţă şi nedreptăţi”.

După Revoluţia din 1989 a fost decorat cu medalia “Bărbăţie şi Credinţă” şi “Crucea Comemorativă de Război”.

Caporalul Zavaliche V.Costache a luptat pe frontul de est şi pe frontul de vest şi a suferit mult cu sănătatea din cauza condiţiilor foarte grele suportate în “Cumplitul Război”. A murit trist şi uitat de statul român.

Aşa se încheie povestea “celor trei fraţi” care au slujit Patria cu Credinţă în cel de-al doilea război mondial. *Un Război Blestemat*

„BALADA” sergentului Măriuţa Petru din Regimentul 15 „Dorobanţi” Piatra Neamţ care a luptat pentru eliberarea Basarabiei, Bucovinei de Nord şi Ţinutul Herţa.

El descrie într-o frumoasă povestire drumul parcurs de la mobilizarea rezerviştilor din toamna anului 1939, intrarea în război pentru eliberarea pământului străbun şi pe fraţii noştrii de sub ocuparea străină dintre Prut şi Nistru.

Frunză verde de-o sipică
La „Sântămaria Mică”
În anul treizeci şi nouă
A sosit ordine în sat
Ca să fim mobilizaţi

Să plecăm la Piatra Neamţ
La cazarma de soldaţi
Am plecat cu toţi de-acasă
Cu inima friptă arsă
Am lăsat copii, nevastă,
Şi pe mamă,
Şi ne-am dus toţi în alarmă.
După ce ne-am îmbrăcat,
Bon de hrană am luat
Şi la Dărmăneşti
Ne-am cantonat.
Trei luni a durat
O pregătire aspră de soldat
Şi speram că o să fie bine,
Dar într-o noapte,
Când ostaşii adormiseră mai bine
Se aude goarna sunând:
....
Alarmă! Alarmă!
Strigau comandanţii
- Echiparea!
Şi pe platou într-un minut
Să fiţi adunaţi!
Apoi se dă comanda
- Vă aliniaţi: Drepţi!
- Domnule comandant!
Compania nouă
S-a adunat
Şi aşteaptă ordinul,
De la comandant.
- Bună seara soldaţi!
Semnalul de alarmă
De mine a fost dat.
- Am vrut să văd
În cât timp vă adunaţi.
- Sunt mândru de voi
Şi aţi dat dovadă
Că sunteţi gata
Să mergeţi la război.
Şi într-o miercuri
La ora trei dimineaţa

Când prin somn,
Auzeam cum sună
Alarma iară,
Şi comandanţii strigau
Să ne încolonăm
Să mergem la gară.
Am primit hrană rece
Şi bidoane,
Şi-am încărcat
Muniţii şi chesoane
Apoi ne-au îmbarcat
Cu toţii în vagoane.
Gornistul sună de ducă
Şi trenul porneşte încet,
Iar sirena sună întruna
Şi civili cu lacrimi în ochi,
Ne fac semn cu mâna.
Trenul mereu înaintează
Iar gradaţii şi soldaţii
Îşi fac semnul crucii
Şi oftează.
Piatra Neamţ rămâne în urmă
Şi n-o mai vedem
Iar noi nu ştiam încotro
Ne îndreptam.
După o zi şi-o noapte
De drum,
Intrăm în gară la Truşeşti
Şi ne oprim.
Aici cu toţi ne debarcăm
Trecem pe la remiză
Şi primim pâine cu brânză
N-am apucat a mânca
Şi soarele tot asfinţea.
Şi din nou ne încolonăm
Şi cu toţi la drum plecăm
Treceam dealuri, treceam văi,
Şi tot priveam înapoi.
Noaptea pe la unsprezece
Nimenea nu mai putea merge
Şi atunci un comandant

Ne-a oprit şi-am cantonat
Într-un sat mic şi sărac.
Am găsit o şcoală mare
Şi soldaţii cum intrau,
Se dărâmau din picioare
Dar în zori ne-am deşteptat
Şi la drum noi am plecat
Şi înainte tot priveam
Şi de Prut ne apropiam.
În pădure la Guranda
Ne-am oprit toată armata
Aici s-a făcut un plan
Că ne apropiam de duşman.
Comandantul ne-a adunat
Şi pe toţi ne-a avertizat:
- Intrăm în zonă de război
Şi ruşii au pus ochii pe noi
- Plecăm de aici spre Ştefăneşti
Dar nu mai mergem în coloane
Ne împărţim pe plutoane.
- De aici până la Ştefăneşti
Mai este cale lungă de mers.
- Ne vom deplasa mai mult noaptea
- Iar ziua prin păduri,
Şi prin lunci,
Până vom ajunge la ruşi.
După două zile şi două nopţi
De mers pe jos,
Am ajuns pe malul Prutului
La Ştefăneşti
Aici am fost desfăşuraţi
Conform planului de luptă
Dat de comandanţi
Treceau zile şi nopţi
De-a rândul
Şi noi ne frământam
Mereu cu gândul
Dar a venit şi noaptea
Solstiţiului de vară
Şi-n acea noapte.
Din 21/22 iunie 1941

La ora zero.
Era o tăcere de mormânt,
Şi noi ne făceam semnul crucii
Şi ne aplecam pănâ la pământ
Deodată tăcerea a fost ruptă
De un comunicat
Transmis prin radio:
- „Ostaşi! Războiul a început”
- „Vă ordon: Treceţi Prutul!”
Aşa a început războiul sfânt,
Pentru recuperarea
Vechiului pământ.
În zorii zilei, Armata Română
A trecut Prutul
Pe bărci şi pe pontoane
Pe podul de la Costeşti
Şi pe cel de la Ştefăneşti
Peste râul Prutului,
Spre „Lunca-Răutului”
Şi mereu am înaintat,
Şi armata rusă
Ne-au întâmpinat
Cu avioanele de bombardiere
Şi cu barajele de artilerie
Şi trăgeau neîncetat
Şi de vii ne-au îngropat
Dar cei care am scăpat
Din acel măcel.
Am luptat cu demnitate
Pentru „Sfânta Libertate”
Din Zăicari până-n Răşcani
De la Târnava la Bălţi
Din „Vadul-Roşca”
La Soroca
Din Horhei până-n Tighina
Şi în toată Bucovina.
Din Hotiu la Ismail,
Din Chişinău
La Marea-Neagră
Am luptat fără încetare
Pentru „România Mare”.

sergent Măriuţa Petru
Regimentul 15, „Dorobanţi” din Piatra Neamţ

REVOLUŢIA ROMÂNĂ DIN DECEMBRIE 1989

Martirii căzuţi în timpul Revoluţiei din 16-25 decembrie 1989 pentru o Românie liberă şi democratică.
Sublocotenentul(postmortem) Vasiliu V.Vasile, născut în comuna Răuceşti, satul Răuceşti de jos la 6 august 1945, a căzut martir la data de 22 decembrie 1989 în oraşul Sibiu.
Tributul de sânge a fost dat de sublocotenentul erou-martir VASILIU VASILE fiu al satului Răuceşti de jos, pentru eliberarea poporului român.

În ziua de 22 decembrie 1989, în Piaţa Mare a oraşului Sibiu au curs lacrimi şi sânge. Aici au fost doborâţi de gloanţe 91 de fii ai Sibiului, care se ridicaseră cu mare curaj, ăn numele democraţiei umane, al libertăţii şi demnităţii, împotriva dictaturii.

"Atunci a triumfat poporul. A triumfat adevărul, libertatea, unitatea, frăţia, solidaritatea".

În timpul evenimentelor din decembrie 1989 la nivel de ţară s-au înregistrat 1104 morţi şi 3321 răniţi.

Din structurile Ministerului de Interne – din care făcea parte şi sublocotenentul Vasiliu Vasile- au fost ămpuşcaţi mortal 41 de ofiţeri, subofiţeri, gradaţi şi soldaţi.

Fie ca jertfa lor unică şi supremă să fie o victorie definitivă a democraţiei române asupra totalitarismului comunist.

Tineri şi bătrâni, bărbaţi şi femei din comuna Răuceşti, apropiaţi-vă o clipă în faţa acestui martir, priviţi un moment fotografia tânărului sublocotenent Vasiliu vasile şi spuneţi în gând: "Voi aţi înfăptuit Revoluţia din decembrie 1989, cu preţul jertfei supreme".

"EROILOR MARTIRI, PRINOS DE RECUNOŞTINŢĂ!"

General de corp de armata
Gheorghe Avramescu

**GENERALUL DE ARMATĂ
GHEORGHE AVRAMESCU
MARTIR AL NEAMULUI ROMÂNESC**

Ilustră căpătânie a oştirii române, Gheorghe Avramescu s-a născut la 26 ianuarie 1884 în oraşul Botoşani.

După absolvirea claselor primare şi a liceului "August Treboniu Laurian" din localitatea natală, a urmat între anii 1906-1908 cursurile Şcolii Militare de Infanterie şi Cavalerie din Bucureşti unde a terminat cu gradul de sublocotenent. A fost înaintat în grad de locotenent în 1911, căpitan în 1916, maior în 1917, locotenent-colonel în 1923, colonel în 1929, general de brigadă în 1936, general de divizie în 1940, general de corp de armată în 1942 şi general de armată la începutul anului 1945.

A luptat în calitate de comandant de companie şi batalion în războiul balcanic 1911-1913 şi în Războiul Întregirii neamului şi pământului românesc 1916-1919.

Între anii 1913-1914 şi 1919-1920 a fost cursant al Şcolii Superioare de Război din Bucureşti, după care a îndeplinit diferite funcţii în Marele Stat Major.

În noaptea de 21/22 iunie 1941 la ora 3 şi 15 minute, generalul de divizie Gheorghe Avramescu, "Tătucul" cum îl alintau militarii, în calitate de comandant al Corpului de Munte, la ordinul primit, a forţat trecerea Prutului alături de Armata a 4-a Română, comandată de

generalul Nicolae Ciupercă, care se găsea desfăşurată în flancul drept de la sud de Iaşi până la Giurgiuleşti-Galaţi şi a început ofensiva pentru eliberarea Basarabiei.

Acţiunile de luptă ale Corpului de Munte s-au desfăşurat în centrul şi sudul Basarabiei pe direcţia Izmail-Cetatea Albă-Lăpusana-Tighina-Tiraspol-Nistru. Corpul Vânători de Munte, comandat de generalul Gheorghe Avramescu, s-a angajat în lupte grele la Odessa-Tatarca în Peninsula Crimeea şi în marea bătalie de la Sevastopol.

După ocuparea Crimeei, Corpul de Vânători de Munte a rămas în peninsulă.

În luna ianuarie 1943, generalul Gheorghe Avramescu a preluat comanda Armatei a 4-a Română în locul generalului Nicolae Ciupercă care se afla în Stepa Kalmukă după marea catastrofă de la Cotul Donului-Stalingrad.

Imediat ce a preluat comanda Armatei a 4-a Română a organizat cea mai mare operaţiune strategică de apărare de pe Frontul de Est cunoscută sub numele “CAPUL DE POD KUBAN” care avea scopul să asigure retragera trupelor române şi germane blocate în Caucaz spre Peninsula Taman care a construit un veritabil “scut” de apărare şi pentru trupele române aflate în Crimeea.

Capul de pod de formă semicirculară avea flancurile sprijinite pe litoralul maritim de la Marea Neagră la sud şi Marea de Azov la nord.

Această operaţiune de apărare din Kuban a rezistat de la 12 februarie la 9 octombrie 1943 şi a reuşit să salveze peste 200.000 de militari români din armatele 3 şi 4 române prin Peninsula Taman, denumit “LINIA ALBASTRĂ”, cu o lărgime de 80 km.

Operaţiunea de apărare “Capul de pod Kuban” a rămas în istoria armatei române, operţiune care a fost gândită şi pregătită de generalul Armatei a 4-a Române Gheorghe Avramescu.

A urmai apoi “Bătălia Moldovei” unde Armata a 4-a Română a luptat pentru apărarea Moldovei pe aliniamentul Focşani-Nămoloasa Brăila, culoarul “Poarta Focşanilor”.

După Proclamaţia Regelui Mihai de la 23 august 1944 când România a ieşit din Axa Germania-Italia şi s-a alăturat Cualiţiei Naţiunilor Unite, a organizat armata română pentru a trece Carpaţii şi a elibera Transilvania de sub ocupaţia trupelor horthysto-hitleriste.

La 25 octombrie 1944, odată cu eliberarea ultimei brazde de pământ românesc din Câmpia de Vest-Oradea-Carei-Satu Mare, generalul Gheorghe Avramescu, prin Ordinul de zi numărul 392, se adresează astfel ostaşilor Armatei Române eliberatoare : “La chemarea ţării, pentru dezrobirea Ardealului răpit prin Dictatul de la Viena, aţi

răspuns cu însufleţire şi credinţă în izbânda poporului nostru. Zdrobit de focul năpraznic al artileriei şi de necontenintele voastre asalturi, inamicul a fost izgonit din Ardealul scump.

Armata a 4-a Română, sub comanda generalului Gheorghe Avramescu, a depăşit graniţa de vest româno-ungară la data de 26 octombrie şi a continuat luptele în Câmpia de vest pentru eliberarea Ungariei şi Cehoslovaciei.

Chemat în patrie, în ianuarie 1945, pentru a primi alte însărcinări, precum şi pentru a-şi îngriji sănătatea, în prag de pensionare, a fost imediat rechemat pe front, la cererea insistentă a mareşalului sovietic Malinovski, comandantul Frontului 2 Ucrainean, acesta motivând că lipsa generalului Gheorghe Avramescu potenţialul de luptă a Armatei a 4-a Românea a scăzut sub 50% (deşi la comandă fusese numit generalul Nicolae Dăscălescu).

Adevăratul motiv al rechemării a fost arestarea generalului Gheorghe Avramescu şi odată cu el a întregii familii – soţia Adela şi fiicele Rodica şi Felicia care îngrijeau răniţii în Cehoslovacia.

Generalul român a fost reţinut de sovietici la 2 martie 1945, sub falsa acuzare de legături cu elemente legionare şi cu comandanţii nemţi – prin ginerele său Sturdza – şi de intenţia trecerii cu toate efectivele Armatei a 4-a română de partea Germaniei.

Deportat, se presupune în URSS, a fost dat ca “dispărut”. În anul 1963, la aproape 20 de ani de la încheierea războilui, au lansat versiunea că generalul Gheorghe Avramescu ar fi decedat la 3 martie 1945, o zi după arestare, într-un bombardament de aviaţie inamică în Ungaria.

Aşa s-a încheiat activitatea generalului Gheorghe Avramescu unul dintre cei mai mari comandanţi de oştire ai armatei române care a slujit Patria cu credinţă şi spirit de eroism, un adevărat martir al neamului românesc, asasinat mişeleşte de armata sovietică la data de 3 martie 1945 pe frontul de vest.

CAPITOLUL XIII

MONUMENTE, TROIŢE ŞI CRUCI MEMORIALE RIDICATE ÎN COMUNA RĂUCEŞTI PENTRU EVOCAREA, OMAGIEREA ŞI PĂSTRAREA MEMORIEI EROILOR CĂZUŢI LA DATORIE PENTRU NEAM ŞI ŢARĂ

„STATUILE, MONUMENTELE ŞI LOCAŞURILE DE ODIHNĂ ALE EROILOR ŞI MARTIRILOR NEAMULUI SUNT PENTRU TRUPUL ŢĂRII CA ŞI ICOANELE ÎN CASELE NOASTRE”.

„MONUMENTELE EROILOR SUNT ISTORIA VIE A NEAMULUI”.

(N.IORGA)

DE-A LUNGUL ŞI DE-A LATUL COMUNEI RĂUCEŞTI CE SE ÎNTINDE DE LA POALELE CULMEI PLEŞULUI, PÂNĂ LA RÂUL MOLDOVA ÎNTÂLNIM ÎNSEMNE MEMORIALE PE CARE SE GĂSESC ÎNSCRISURI CU NUME DE EROI – DĂLTUITE ÎN PIATRĂ, ÎN MARMURĂ SAU ÎN LEMN DE STEJAR – CĂZUŢI PE CÂMPUL DE ONOARE PENTRU INDEPENDENŢA, ÎNTREGIREA ŞI APĂRAREA PATRIEI.

Monumentul eroilor din centrul comunei Răuceşti

”MONUMENTELE PRIN ÎNSĂŞI PREZENŢA LOR FIZICĂ ÎNĂLŢATE PE RAZA COMUNEI RĂUCEŞTI, POARTĂ ÎNDEMNUL LA NEUITARE ŞI VEŞNICĂ RECUNOŞTINŢĂ PENTRU SUPREMA JERTFĂ. ELE NE AMINTESC DE DATORIA CE-O AVEM CU TOŢII DE-A NE IUBI ŢARA ŞI NEAMUL DIN CARE FACEM PARTE”.

„AŞA CUM NE RECULEGEM LA MORMINTELE PĂRINŢILOR SAU BUNICILOR NOŞTRI, SE CUVINE CU MAI MARE MĂSURĂ SĂ NE PLECĂM FRUNŢILE ÎN FAŢA EROILOR TĂRII ŞI SĂ NE RUGĂM BUNULUI DUMNEZEU SĂ NE SPOREASCĂ FAPTA BUNĂ PENTRU ÎNĂLŢAREA NEAMULUI ŞI APĂRAREA LUI LA NEVOIE”.

PRIMARUL COMUNEI RĂUCEŞTI

8 APRILIE 2009 PROF.APOSTOAE ILIE

Monumentele comemorative, crucile monumentale şi troiţele memoriale din comuna Răuceşti se află amplasate pe locuri sacre, în curtea bisericilor din toate satele aşa cum şi-au dorit văduvele şi urmaşii eroilor căzuţi în focul marilor bătălii.

Păşim cu emoţie în aceste locuri sacre şi aprindem o lumânare pentru fiii născuţi pe aceste meleaguri, care au plecat cu mulţi ani în urmă alături de eroii neamului unde au scris istoria patriei, înfăptuind prin jertfa lor supremă, înalte idealuri de libertate, independenţă şi unitatea poporului român, în ultimele două secole al mileniului doi.

Privindu-le cu admiraţie aceste însemne memoriale dar şi cu recunoştinţă, înţelegem mai bine marele adevăr că „fiecare palmă de pământ şi fiecare piatră sunt stropite cu sudoarea şi sângele părinţilor, fraţilor, moşilor şi strămoşilor noştri”.

Păstrarea cu sfinţenie a acestor locuri sacre unde sunt amplasate monumente comemorative de război, îngrijirea şi reabilitarea lor este tot atât de importantă ca şi ţinerea unei evidenţe numerice şi nominale a eroilor, reprezintă o datorie a noastră a celor de azi şi a celor care vor urma de a avea mereu în conştiinţă, în inimă şi suflet faptele lor de vitejie şi eroism.

De-a lungul timpului comuna Răuceşti a dat mari jertfe de sânge prin fiii săi, căzuţi pe câmpurile de bătălie în cele trei războaie: războiul de independenţă 1877-1878, primul război mondial 1916-1919, al doilea război mondial 1941-1945 şi Revoluţia Română din decembrie 1989.

Nr. crt.	Satul	Total eroi	1877-1878 Războiul de Independenţă	1916-1919 Primul război mondial	1941-1945 Al doilea război mondial	1989 Revoluţia Română
1	Oglinzi	134	2	48	84	-
2	Răuceşti de Sus	94	-	48	46	-
3	Răuceşti de Jos	95	1	58	35	1
4	Săveşti	45	1	23	22	-
5	Ungheni	12	-	-	12	-
6	Sârbi	16	-	4	12	-
X	**TOTAL**	**396**	**3**	**181**	**211**	**1**

Sacrificiile făcute de ostaşii din satele noastre, care au slujit Patria cu credinţă şi au luptat pentru apărarea fiinţei naţionale a poporului român şi a credinţei strămoşeşti, situează comuna Răuceşti pe locul întâi pe judeţ, privind cele mai mari pierderi de vieţi omeneşti în cele trei războaie, soldaţi din trupele operative.

„Eroii nu mor niciodată, puterea lor adevărată străjuieşte dincolo de ceea ce oamenii de rând numesc moarte”. (Pr.dr. Florin Aurel TUSCANU - protopop de Roman).

Oasele lor, ale eroilor români au albit pământurile străine de la Odessa, Dalnic, Sevastopol – Crimeea, pe Don, Stalingrad (Volgograd) în stepa Kalmucă şi apoi pentru „Ardealul Sfânt” la Oarba de Mureş

Oradea Mare, Carei şi mai departe la Debreţin, Budapesta, Zvolini şi Bruno până în Munţii Tatra.

Aproape 6.000 de km au parcurs bravii ostaşi români, prin luptă aprigă şi jertfă în cele 1.421 de zile (aproape patru ani).

Pe acest drum lung de luptă şi sacrificii s-au aflat şi mulţi fii ai satelor noastre iar o mare parte dintre aceştia nu aveau să se mai întoarcă niciodată la familiile lor.

Drumul de luptă a acestei naţii, în cel de-al doilea război mondial, ca şi atâtea altele a fost presărat cu jertfe şi morminte, multe neştiute sau acoperite de pulberea timpului.

Pentru toţi eroii neamului românesc, pentru toţi camarazii eroi care au adus tributul suprem ţării, pentru toţi cei ce odihnesc în glia străbună sau pe pământuri străine, mulţi fără mormânt şi cruce la căpătâi, aducem azi, aici, profundul nostru respect şi cinstire. Ei sunt cei ce au păşit în eternitate cu imaginea patriei în inimă şi-n minte.

Comuna Răuceşti este una dintre cele mai reprezentative din judeţul Neamţ în ceea ce priveşte monumentele, troiţele, crucile comemorative şi alte însemne memoriale. Nu există sat, cătun unde localnicii să nu fi ridicat o troiţă, un loc de veghe la o răscruce de drumuri, unde să poţi să aprinzi o lumânare pentru cei ce şi-au dat jertfa supremă pentru neam şi ţară.

Aceste însemne memoriale sunt ridicate pe locurile sau în apropierea unde au avut loc acţiuni militare ale armatei române în cel de-al doilea război mondial – în primăvara şi vara anului 1944 când comuna Răuceşti s-a aflat între „foc şi sabie” –

Sub troiţa din satul Răuceşti de Jos au fost înhumaţi 72 de ostaşi români eroii cunoscuţi şi necunoscuţi care au fost ridicaţi de pe locurile unde s-au dus lupte grele.

De asemenea şi la troiţa din satul Răuceşti de Sus şi în cimitirul de la biserica din satul Oglinzi se află oseminte ale ostaşilor români care au căzut în luptele duse pe meleagurile noastre, în anul 1944.

În primii ani după încheierea celui de-al doilea război mondial când România se afla sub influenţa totală a Uniunii Sovietice dar şi cu sprijinul necondiţionat al conducerii puternice de propagandişti, activişti – securişti – informatori pro-sovietici şi antiromâneşti ce „slujeau orbeşte” dictatura stalinistă controlau strict acţiunile de a înălţa monumentele în memoria eroilor căzuţi în războiul de întregire 1941-1945.

Orice încercare de a fi înscrişi pe monumente, troiţe sau plăci comemorative nume de ostaşi români căzuţi eroi pe Frontul de Est era oprită din faşă iar cei care luaseră o asemenea iniţiativă suportau

consecinţe grave.

Abia după anii 1970-1980 s-au ridicat monumente eroilor din războiul antihitlerist şi atunci au fost adăugaţi pe liste şi eroii care căzuseră în Compania de Est.

În anul 1984 din iniţiativa familiei Apostoae Ilie şi cu contribuţia materială şi financiară la care s-au alăturat şi alţi enoriaşi, au înălţat în curtea bisericii din satul Oglinzi un monument în memoria eroilor căzuţi pe câmpurile de luptă din cele trei războaie: 1877-1878, 1916-1919 şi 1941-1945 unde au fost înscrise numele a 134 de fii ai satului Oglinzi ce şi-au dat jertfa de sânge pentru Patrie.

După Revoluţia Română din 1989 un grup de oameni din Răuceşti, cu respect şi cinstire faţă de eroii care s-au jertfit pe altarul patriei, au format un comitet de iniţiativă şi într-o perioadă scurtă de ani au reuşit să adune fondurile necesare de la oamenii din satele Răuceşti de Sus şi Jos şi de la principalul finanţator AGROMEC Răuceşti preşedinte HUMĂ VASILE. Lucrările au început în anul 1997 iar în iunie 1998 a fost inaugurat un monument impozant şi măreţ, concurând la cel mai important monument din judeţul Neamţ.

Este construit din beton, marmură albă, bronz, având o înălţime de peste 6 metri.

Pe coloana obeliscului se găsesc lucrări plastice: coroana de lauri, cruci şi un ostaş echipat pentru luptă în atac, precum şi dedicaţii memoriale şi numele eroilor din cele două războaie.

Pe faţada însemnului memorial sunt următoarele dedicaţii: „GLORIE ETERNĂ”, „ÎN MEMORIA EROILOR DIN COMUNA RĂUCEŞTI”, „NOI AM FĂCUT SUPREMA JERTFĂ PENTRU PATRIE, PENTRU GENERAŢIILE VIITOARE”.

Din comitetul de iniţiativă au făcut parte: Colonel Obreja T. Vasile preşedintele Asociaţiei Veteranilor de Război, profesor Ionescu Constantin preşedinte de onoare, Humă Vasile preşedinte executiv, Luca Stelian secretar financiar, Stan Dumitru preşedintele Asociaţiei „Cultul Eroilor”, Trofin Gh. Dumitru veteran, Vrânceanu Ioan, Celus Vasile, Trofin D. Dumitru (consilier) şi alţi oameni din Răuceşti cu suflet mare şi dragoste faţă de eroi, fii ai satelor noastre.

Monumentele acestea pe care le vedem în această carte şi le întâlnim pe raza comunei Răuceşti prin însăşi prezenţa lor fizică, poartă îndemnul la neuitare şi veşnică recunoştinţă.

Azi când le ştim contribuţia, când ei sunt în paginile de istorie la locul meritat prin lupta şi sacrificiul lor, trebuie să le cinstim faptele şi memoria chiar şi în morminte.

Trebuie să recurg la versurile lui Andrei Bârseanu, un poet mai

puţin cunoscut care a scris atât de frumos despre uitarea eroilor:

„Şi noaptea din morminte
S-aude – adesea ori
O tainică şoptire;
Prin mii de suferinţe,
Un nume v-am lăsat;
Blestem, blestem p-acela
Ce neamul şi-a uitat!”

Aşadar trebuie să cinstim cum se cuvine pe cei ce şi-au jertfit pe altarul patriei, care de fapt nu sunt alţii decât străbunicii, bunicii, părinţii, fraţii ţi toţi fiii acestui neam.

MONUMENT DEDICAT EROILOR DIN SATUL OGLINZI ÎN RĂZBOIUL DE INDEPENDENŢĂ ŞI DIN CELE DOUĂ RĂZBOAIE MONDIALE 1916-1919-1941-1945

Monumentul s-a înălţat în anul 1984 din iniţiativa şi contribuţia familiei APOSTOAE ILIE şi a unor oameni cu suflet mare şi respect faţă de fiii satului care au rămas pe câmpul de luptă pentru independenţă, întregire şi unitate naţională.

Este amplasat în curtea bisericii cu hramul „SFÂNTULUI IERARH NICOLAE" şi este construit pe un soclu de plan pătrat din două trepte, pe care se înalţă o coloană trapezoidală din piatră rostuită cu o înfăţişare impozantă şi o înălţime de 3 m. În vârful ei pe o mică bază prismatică este fixată o cruce tot din piatră cioplită (rostuită) cu vârful şi braţele treflate. Pe cele patru laturi se află dăltuite în piatră însemne ale armatei române şi numele eroilor din Oglinzi.

EROII CĂZUŢI ÎN RĂZBOIUL PENTRU INDEPENDENŢĂ 1877-1878

CAP. TĂRÂŢĂ VASILE FRUNT. RĂCHIERU V. IOAN

EROII DIN SATUL OGLINZI CĂZUŢI ÎN PRIMUL RĂZBOI MONDIAL 1916-1919

SERG. GAVRILOAIA ION SERG. GAVRILOAIA VASILE

SERG. SAVA V. ILIE
SERG. MOVILĂ S. TOADER
SERG. NEGRU D.GHEORGHE
CAP. BOBRIC GH.GHEORGHE
CAP. ISTRATE S.DUMITRU
CAP. NEGRU D.FLOREA
CAP. IONICĂ GV.ION
CAP.MAXIMOAE CONSTANTIN
FRUNT. URÂTUL N.GHEORGHE
FRUNT. TĂNASĂ V.NECULAE
FRUNT. RĂCHERU IL.ION
CAP. AMARIEI T.GHEORGHE
CAP. GROZA T.SIMION
FRUNT.IFTODE I. PETREA
FRUNT. ILIEŞ D.MANOLE
SOLD. TODIRICĂ GV.ILIE
SOLD. FEŞTILĂ D.VICTOR
SOLD. CEPRAGA ZAHARIA
SOLD. ILIEŞ STAVARACHE
SOLD. TODIRICĂ V.GHEORGHE
SOLD. URÂTU N.ION
SOLD. ANTON I.ION
SOLD. PIENESCU PETREA
SOLD. GHEORGHE NECULA

SERG. FILIMON D. GHEORGHE
SERG. LUPU GV.V.VASILE
SERG. BOBRIC LZ.GHEORGHE
CAP. BÂZU TUŢ.ŞTEFAN
CAP. CRISTESCU GH.VASILE
CAP. TODIRICĂ V.ION
CAP.IFTIMIE I.GHEORGHE
FRUNT. IFTIME I.ŞTEFAN
FRUNT. PAVEL AL.VASILE
FRUNT. MĂRIUŢA V.GHEORGHE
FRUNT. BABETE DUMITRU
CAP. TODIRICĂ IL.ION
FRUNT. ILIE V.ALEXANDRU
FRUNT. ICHIM P.GHEORGHE
SOLD. LĂCĂTUŞ DUMITRU
SOLD. ŢUŢUIANU GV.NECULAI
SOLD. RĂCHERU ALEXANDRU
SOLD. ARHIRE EL.GRIRO
SOLD. RĂCHIERU V.GHEORGHE
SOLD. MOVILĂ C.VASILE
SOLD. ANTON I.VASILE
SOLD. PÂRVAN CONSTANTIN
SOLD. IEZAN N. AUREL
SOLD.UNGUREANU D.GHEORGHE

Biserica din satul Oglinzi
Cu hramul la “Sf.Ierarh Nicolae”

Inscripţie pe monumentul
din satul Oglinzi

EROII DIN SATUL OGLINZI CĂZUŢI ÎN CEL DE-AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL 1941-1945

SERG. TANASĂ VASILE
SERG. UNGUREANU P.SIMION
SERG. RĂCHIERU V.ILIE
SERG. GAVRILOAIA P.CONSTANTIN
SERG. FILIP S.V.NECULAI
CAP. ZAHARIA GH.GHEORGHE
SERG. SAVA I.DUMITRU
CAP. MAFTEI VASILE
CAP. LUPU CONSTANTIN
CAP. LAZĂR VASILE
CAP. IFTIME I.GHEORGHE
CAP. APOSTOAE NICOLAE
CAP. LĂCĂTUŞU GHEORGHE
CAP. FILIP ANTON ION
CAP. TARÂŢĂ GHEORGHE
FRTS. MAXIMOAE ILIE
CAP. GAVRILOAIA ILIE
CAP. ALEXA GH.GHEORGHE
CAP. ZAHARIA GH.ILIE
CAP. ANDREI ILIE
FRTS. TĂRÂŢĂ ION
FRTS. TIRON I.ILIE
FRTS. LUCUŢĂ DUMITRU
FRTS. TRICOLICI VASILE
CAP. ANDREI GHEORGHE
FRTS. APOSTOAE GHEORGHE
FRTS. MIHĂILESCU GHEORGHE
FRTS. GAVRILOAIA CONSTANTIN
FRTS. ISTRATE IL.CONSTANTIN
FRTS. IACOB GH.GHEORGHE
FRTS. GOMANĂ I.ION
FRTS. CRAIU GH.GHEORGHE
FRTS. GHERASIM VASILE
FRTS. ZAHARIA NECULAI
FRTS. BOBRIC C.I.ILIE
FRTS. CIUBOTARU GHEORGHE
FRTS. SAVA I.VASILE
FRTS. IFTIME I.DUMITRU
CAP. DEACONU NECULAE
FRTS. CRISTECU GH. ION

SERG.TUŢUIANU V.VASILE
SERG. TUŢUIANU V.IFTIME
SERG. CRISTESCU V.ILIE
SERG. IFTODE C.ILIE
CAP. CRAIU I.ION
CAP. TANASĂ I.ILIE
CAP.BOBRIC C.GHEORGHE
CAP. SÂRGHE GHEORGHE
CAP. BOBRIC ION
FRTS. BUZDEA DUMITRU
FRTS. TOLONTAN MIHAI
CAP. DIACONU GHEORGHE
CAP. TATRU IL.ILIE
CAP. FILIP T. GHEORGHE
CAP. APOSTOAE PETRU
CAP. RĂCHIERU IZ.GHEORGHE
CAP. SAVA GH.GHEORGHE
CAP. GRECU ŞT.CONSTANTIN
FRTS. BOBRIC GHEORGHE
FRTS. TATARU ION
FRTS. MELINTE ION
FRTS. BÂZU V.GHEORGHE
CAP. TĂRÂŢĂ PETRU
FRTS. RĂCHIERU ILIE
CAP. IFTODE V.GHEORGHE
FRTS. CRISTECU GHEORGHE
FRTS. ISTRATE I.ILIE
CAP. GAVRILOAIA NECULAE
FRTS. LĂCĂTUŞU GHEORGHE
FRTS. LĂCĂTUŞU GHEORGHE
FRTS. ŢUTUIANU GHEORGHE
CAP. ICHIM GH.SIM.ION
FRTS. BOBRIC GH.GHEORGHE
FRTS. GAVRILOAIA DUMITRU
FRTS. RĂCHIERU V.GRIGORE
FRTS. BOBRIC I.VASILE
FRTS. CIREŞ D.VASILE
FRTS. SAVA I.ILIE
FRTS. SAVA GH.CONSTANTIN
FRTS. TĂRÂŢĂ C.CONSTANTIN

FRTS. IFTIME I.BUCUR | FRTS. MOTAN CORNEL
FRTS. SIMERIA GHERASIM | SOLD. PESTILĂ VICTOR

TROIŢA DE LA BISERICA „ADORMIREA MAICI DOMNULUI" DIN SATUL RĂUCEŞTI DE JOS, CTITORIA LUI MIHAIL KOGĂLNICEANU RIDICATĂ ÎN ANUL 1864 PE TERENUL DONAT DE MÂNĂSTIREA SECU UNDE SE AFLA O MICĂ BISERICĂ DIN LEMN ŞI CHILII ÎN CARE LOCUIAU CĂLUGĂRI CE ADMINISTRAU MOŞIA

TROIŢA A FOST RIDICATĂ ÎN ANUL 1947-1948 ÎN MEMORIA EROILOR CĂZUŢI PENTRU NEAM ŞI ŢARĂ.

Însemnul memorial este realizat din lemn de esenţă tare, stejar, într-un curat stil românesc.

Elementele definitorii ale troiţei sunt reprezentate de o suită de

modele în formă de cruce, care sunt înfăţişate atât pe cele două faţade având mai multe braţe dispuse în evantai.

Realizarea troiţei este opera sculptorului LAZĂR RĂCHIERU din satul Oglinzi.

EROII CĂZUŢI PE CÂMPURILE DE LUPTĂ ÎN PRIMUL RĂZBOI MONDIAL 1916-1919 DIN SATUL RĂUCEŞTI DE JOS

LOC. AVARVAREI MIHAI
PLUT. BENDRIŞ CONSTANTIN
SERG. IONIŢĂ GH.TOADER
SERG. PAVEL GH.ILIE
SERG. STAN C. ION
CAP. NICULĂIASA NECULAI
CAP. MOŞU GH.ION
SOLD. PREDOAIA V.NECULAI
SOLD. CUCOS V.NECULAI
SOLD. STAN GR.NECULAI
SOLD. VOINEA I.ION
SOLD. DEDIU I.GH.VASILE
SOLD. STAN I.ION
SOLD. VOINEA T.VASILE
SOLD. STAN GAV.TOADER
SOLD. STAN I.GHEORGHE
SOLD. ROBU GH.VASILE
SOLD. ROBU GH.GHEORGHE
SOLD. COZMA V.IOAN
SOLD. VASILIU V.GHEORGHE
SOLD. GHIBA PETREA
SOLD. GHIBA GH.GHEORGHE
SOLD. MACOVEI T.GHEORGHE
SOLD. MANOLACHE I.ION
SOLD. PREDOAIA ALX.GHEORGHE
SOLD. OBREJA ST. GHEORGHE
SOLD. VASILIU GAVRIL
SOLD. VARVARA V.ION
SOLD. BALABAN D.VASILE
SOLD. MACOVEI I.GHEORGHE
SOLD. APOSTOL V.ILIE
SOLD. MĂRCULEŢ GH. VASILE
SOLD. ODAE C. GHEORGHE
SOLD. STAN IL.GHEORGHE
SOLD. TROFIN N.GHEORGHE
SOLD. FAGIŢĂL DUMITRU
SOLD. MANOLACHE V.VASILE
SOLD. GHIBA GH.VASILE
SOLD. PREDOAIA V.GHEORGHE
SOLD. VARVARA I.ION
SOLD. VARVARA GH.ION
SOLD. IONIŢĂ IL.GHEORGHE
SOLD. BĂNESCU ION
SOLD. DUMITROAIA V.GHEORGHE
SOLD. SÂRGHI VASILE
SOLD. MĂRIUŢA NECULAI
SOLD. TROFIN GHEORGHE
SOLD. GHIBA P.COSTACHE
SOLD. VLAD D.VASILE
SOLD. RUSU MIHAI
SOLD. ROBU V.VASILE
SOLD. MACOVEI I.CONSTANTIN
SOLD. ZAHARIA NECULAI
SOLD. UNGUREANU GHEORGHE
SOLD. TIBEICĂ I.GAVRIL
SOLD. CELUS TOMA

EROII CĂZUŢI PE CÂMPURILE DE LUPTĂ ÎN CEL DE-AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL 1939-1945 DIN SATUL RĂUCEŞTI DE JOS ÎNSCRIŞI PE TROIŢĂ

LOC. ZETU N.VASILE
SERG. DUMITROAIA N.ION
SERG. TROFIN I.VASILE
SERG. IONIŢĂ I.VASILE
SERG. ILIEŞ V.GHEORGHE
SERG. PREDOAIA I.ION
CAP. VASILIU N.GHEORGHE
CAP. VARVARA I.ILIE
SOLD. SANDU V.GHEORGHE
SOLD. TARHON GH.ION
SOLD. MOŞU GH.GHEORGHE
FRTS. ILIEŞ IL.DUMITRU
FRTS. TOMA GH.V.VASILE
FRTS. BĂLŢĂTESCU C.VASILE
SOLD. MACOVEI GH.VASILE
SOLD. CUCOŞ IL.TOADER

FRTS. TROFIN GH.GHEORGHE
FRTS.ILIEŞ IL.GHEORGHE
SOLD. CUCOŞ T.TOADER
SOLD. DIACONU D.GHEORGHE
FRTS. PETREANU P.ION
SOLD. CHIPER AND.GHEORGHE
SOLD. CHIPER GH.V.GHEORGHE
FRTS. MOŞU GH.VASILE
FRTS. IONIŢĂ GH.DUMITRU
SOLD. PREDOAIA GH. NECULAI

SOLD. TIBEICĂ D.ION
SOLD. TIBEICĂ D.GHEORGHE
SOLD. STAN ANA GHEORGHE
SOLD. MANOLACHE GAVRIL
SOLD. CHIPER GH.DUMITRU
SOLD. CHIPER C.DUMITRU
SOLD. IONIŢĂ IL.GHEORGHE
SOLD. MACOVEI GH.DUMITRU
FRTS. VOINEA D.DUMITRU

VICTIME COLATERALE DIN CEL DE-AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL. FIINŢE UMANE NEVINOVATE SFÂRTECATE DE EXPLOZIA MINELOR ŞI PROIECTILELOR RĂMASE NEEXPLODATE ÎN ZONA SATULUI RĂUCEŞTI DE JOS

VALEREA GH. A DASCĂLULUI
CHIRILĂ GH.ANDREI
VOINEA V.IONEL
ENEA T.VASILE
DEDIU GH.V.ION
ILIEŞ I.ION
TROFIN T.VASILE
CUCOŞ D.PANTELIMON (Pantelică)
SANDU V.VASILE
CUCOŞ V.IOAN

CUCOŞ PANT.VASILE
RUSU D.VASILE
CUCOŞ ANDR.ANICA
TOMA V.ANICA
COSĂU V.CONSTANTIN
ILIEŞ GH.DUMITRU
IONIŢĂ V.DUMITRU
STAN GRIG.CONSTANTIN
MOISII PETREA

TROIŢA DE LA BISERICA „SFÂNTUL HER. NICOLAE” DIN SATUL RĂUCEŞTI DE SUS RIDICATĂ ÎN ANUL 1893

TROIŢA A FOST ÎNĂLŢATĂ ÎN ANUL 1948 ÎN MEMORIA EROILOR CĂZUŢI ÎN PRIMUL ŞI AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL

Troiţa se înalţă cu cinci braţe şi cu un număr mare de cruci, de mărimi şi culori diferite având un acoperiş în patru ape construit în stil tradiţional.

Faţada sa este „îmbrăcată” cu sculpturi florale, medalioane, rozete ce individualizează însemnul memorial şi scoate în evidenţă priceperea meşterului care a lucrat-o.

Lazăr Răchieru

EROII CĂZUŢI PE CÂMPUL DE LUPTĂ PENTRU NEAM ŞI ŢARĂ ÎN PRIMUL RĂZBOI MONDIAL 1916-1919

SERG. FĂGEŢEL ION
CAP. CELUS TOMA
CAP. PANAITE ILIE
CAP. PANAITE ION
CAP. PANAITE TOADER
CAP. APETRE TOADER
CAP. PANAITE VASILE
SOLD. RUSU DUMITRU
SOLD. APETRI CONSTANTIN
SOLD. SUBIŢIU GHEORGHE
SOLD. COSTACHE V. GHEORGHE
SOLD. APETRI DUMITRU
SOLD. GAVRILOAIA DUMITRU
SOLD. PÂRVAN CONSTANTIN

SOLD. TĂRĂBOANŢĂ ION
SOLD. COSĂU NICOLAI
SOLD. COSĂU ION
SOLD. GRIGOROŞOAIA TOADER
SOLD. OBOROCEANU VASILE
SOLD. BORCILĂ GHEORGHE
SOLD. HRISCU NICULAI
SOLD. TARHON ION
SOLD. BORCILĂ ILIE
SOLD. GAVRILOAIA NECULAE
SOLD. IFRIM ŞTEFAN
SOLD. PINTILIE VASILE
SOLD. POPA GAVRIL
SOLD. COSTAN ION
SOLD. ŞTEFAN VASILE
SOLD. NISTOR CONSTANTIN
SOLD. MIHALCEA GHEORGHE
SOLD. STAN ION
SOLD. MOISII TOADER
SOLD. APETRI TOADER
SOLD. STAN T. ION
SOLD. APETRI ION
SOLD. MOISII GHEORGHE
SOLD. MĂRIUŢA VASILE
SOLD. OBREJA GHEORGHE
SOLD. OBREJA VASILE
SOLD. RĂUŢU TOADER
SOLD. IONIŢĂ GHEORGHE
SOLD. PINTILIE NECULAI
SOLD. COSĂU I. ION
SOLD. TĂRĂBOANŢĂ PAVEL
SOLD. MONU ION
SOLD. TĂRĂBOANŢĂ GHEORGHE
SOLD. PIENESCU PETRU
SOLD. CIUBOTARU GHEORGHE
SOLD. MĂRIUŢA ION

EROII CĂZUŢI PE CÂMPURILE DE LUPTĂ ÎN CEL DE-AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL 1941-1945

CAPITAN. COZMA GHEORGHE
LOC. OPREA DUMITRU
SUBLOC. NANEA MIHAI
SERG. STAMATE VASILE
SERG. OBREJA NICOLAE
SERG. OBREJA TOADER
SERG. BĂLAN DUMITRU
CAP. STAMBULOAIA ION
CAP. IFRIM VASILE
CAP. CUCOŞ NECULAI
SOLD. PANAITE VASILE
SOLD. APOSTOL VASILE
SOLD. BORCILĂ ILIE
SOLD. BORCILĂ GHEORGHE
SOLD. TANASĂ CONSTANTIN
SOLD. TRICOLICI VASILE
SOLD. RUSU ION
SOLD. ARMINIA GHEORGHE
SOLD. GRIGOROSOAIA TOADER
SOLD. MOISII VASILE
SOLD. APETRI ILIE
FRTS. PANAITE DUMITRU
SOLD. OBREJA GHEORGHE
SOLD. STAN GHEORGHE
SOLD. TARHON ILIE
SOLD. MONU ION
SOLD. MONU ILIE
SOLD. PANAITE GHEORGHE
SOLD. APOSTOL TOADER
SOLD. OBREJA VASILE
SOLD. MĂRIUŢA GHEORGHE
SOLD. FALUŞ TOADER
SOLD. ILIEŞ GHEORGHE
SOLD. STAMATE CONSTANTIN
SOLD. APETRI ILIE
SOLD. OBREJA ŞTEFAN
SOLD. MĂRIUŢA PETREA
SOLD. PINTILIE ION
SOLD. APOSTOAE PETRU
SOLD. NECHITA GHEORGHE
SOLD. NECHITA VASILE
SOLD. GAVRILOAIA ION
SOLD. RADU CONSTANTIN
SOLD. IFRIN IL. ION
SOLD. APETRI CONSTANTIN
SOLD. TARĂBOANŢĂ GHEORGHE
SOLD. TARHON VASILE
SOLD. NECHIFOR ION

CRUCEA MEMORIALĂ DEDICATĂ EROILOR DIN SATUL SĂVEŞTI, RĂMAŞI PE CÂMPUL DE ONOARE PENTRU APĂRAREA PATRIEI ŞI AL NEAMULUI ROMÂNESC ÎN CELE DOUĂ RĂZBOAIE MONDIALE 1916-1919, 1941-1945

Această lucrare deosebită se află amplasată în cimitirul bisericii cu hramul „Naşterea Maicii Domnului" din localitate.

A fost înălţată în anul 1921 din iniţiativa şi cu contribuţia materială şi financiară de către Matei Maria Jalea din Săveşti în memoria eroilor căzuţi în războiul de întregirea ţării 1916-1919 unde au fost dăltuite în piatră numele a 23 de fii ai satului care şi-au dat suprema jertfă pentru „România Mare".

Este construită pe un soclu de plan pătrat, pe care se înalţă însemnul memorial din două blocuri prismatice, cu o cruce treflată în partea superioară.

Crucea memorială prezintă un interes deosebit din punct de vedere istoric. Pentru respectarea adevărului redau prima inscripţie din

anul 1921:

„Înălţându-se această cruce monumentală în timpul glorioasei domnii a majestăţii sale Regele Ferdinand pentru fiii acestei localităţi care şi-au dat jertfa de sânge pentru ROMÂNIA MARE”.

EROII DIN SATUL SĂVEŞTI CĂZUŢI ÎN PRIMUL RĂZBIU MONDIAL 1916-1919

PLT. GAFITEANU P.GAVRIL
SERG. COZMA N.GHEORGHE
SERG. AMIHĂILESEI TOADER
CAP. AMIHĂESEI N.GHEORGHE
CAP. CONSTANTIN IL.V.DUMITRU
FRTS. ŞTEFĂNESCU VASILE
SOLD. APOAPEI DAN ION
SOLD. COZMA GV.VASILE
SOLD. CONSTANTIN IL.TOADER
SOLD. APOPEI N.ION
SOLD. APOPEI D.TOADER
SOLD. MIHALEA ILIE
SERG. JĂHĂLEANU ION
SERG. MIHALCEA GHEORGHE
SERG. AGAFIŢEI N.CONSTANTIN
CAP. JĂHĂLEANU DUMITRU
CAP. ROTARU AL.COSTACHE
SOLD. COZMA NICOLAE
SOLD. AGAFIŢEI GH.GHEORGHE
SOLD.UNGUREANU T.CONSTANTIN
SOLD. GAFIŢA CONSTANTIN
SOLD. AGAFIŢEI ION
SOLD. CHIŢU GH.TOADER

Pe crucea memorială nu sunt înscrisuri cu numele eroilor din cel de-al doilea război mondial din lipsă de spaţiu. După anul 1976, din iniţiativa unui comitet a veteranilor de război, a fost completată cu numele eroilor din războiul 1941-1945 pe o placă de marmură.

LOC. GAFIŢANU P.PAVEL
LOC. ILINCA C.CONSTANTIN
PLT. GRIGORIU I.VASILE
SERG. AGAFIŢEI CONSTANTIN
SERG. AMIHĂESEI I.TOADER
SERG. GHEORGHIŢĂ I.MIHAI
SERG. CIUBOTARU C.PETREA
CAP. ANTOCHE ALEXANDRU
CAP. SÂCRIERU T.GAVRIL
FRT. ROTARU GH.MIHAI
FRT. SAVU GV.COSTACHE
SOLD. MOROŞANU N.ION
FRT. SAVU IL.ION
FRT. AMĂRIOAREI GH.ION
FRT. AMIHAILESEI GH.GHEORGHE
FRT. CONSTANTIN I.GHEORGHE
SOLD. BUBUŢANU I.VASILE
SOLD. FLOREA N.GAVRIL
SOLD. GOREA GH.DUMITRU
SOLD. MAFTEI I.GHEORGHE
SOLD.MOROŞANU V.CONSTANTIN
CAP. SAVU C.PETRU
SOLD. ARMINIA GV.ILIE
SOLD. MATEI GH.CONSTANTIN

„În amintirea eroilor morţi pentru întregirea neamului”

TROIŢA MONUMENTALĂ DIN SATUL UNGHENI COMUNA RĂUCEŞTI DEDICATĂ EROILOR CĂZUŢI PE CÂMPURILE DE LUPTĂ ÎN CELE DOUĂ RĂZBOAIE MONDIALE 1916-1919 şi 1941-1945

Se află dispusă în curtea bisericii cu hramul „SFÂNTA CUVIOASA PARASCHIVA”.

S-a înălţat în anii 1946-1948 din iniţiativa preotului paroh Vasile Zburcea si contribuţia materială şi financiară a lui Costache şi Ioana Bocăneţ şi a urmaşilor eroilor rămaşi pe câmpul de luptă pentru apărarea Patriei.

Troiţa este construită din piatră rostuită, aşezată pe un postament de formă dreptunghiulară în două trepte, continuat cu un soclu masiv pe care se înalţă însemnul memorial din două corpuri, ultimul având în vârf o cruce treflată.

Pe monument sunt dăltuite în piatră dedicaţii cu numele eroilor, medalionul înfăţişând chipul lui IISUS HRISTOS şi alte însemne militare.

Veşnică recunoştinţă eroilor din satul Ungheni căzuţi pe câmpul de luptă pentru neam şi ţară.

SERG. DAN GHEORGHE
SERG. HAIDĂU GRIGORE
CAP. ALEXA VASILE
CAP. NASTASIU TOADER
CAP. JULI GAVRIL
SOLD. LEONTE GHEORGHE
FRT. ZAVALICHI COSTACHE
FRT. DASCĂLU VASILE
FRT. DASCĂLU COSTICĂ
SOLD. AIOANEI VASILE
SOLD. MELINTE SPIRIDON
SOLD. ZAHARIA COSTACHE

CRUCEA MONUMENTALĂ DIN SATUL SÂRBI COMUNA RĂUCEŞTI DEDICATĂ EROILOR CĂZUŢI PE CÂMPUL DE ONOARE ÎN CELE DOUĂ RĂZBOAIE MONDIALE 1916-1919-1941-1945

Crucea memorială este amplasată peste drum de biserica cu hramul “SFÂNTUL VASILE CEL MARE” în cimitirul nou. A fost construită în anul 1947-1949, din iniţiativa preotului paroh Vasile Zburcea şi cu contribuţia văduvelor şi a urmaşilor eroilor.

Însemnul memorial este construit din piatră rostuită, aşezat pe o platformă dreptunghiulară cu cornişe, continuată cu un soclu masiv din piatră cioplită (rostuită) pe care se înalţă memorialul, având în partea superioară o cruce cu vârful şi braţele treflate.

Înscrisurile sunt dăltuite în piatră “ÎN MEMORIA EROILOR CĂZUŢI PENTRU NEAM ŞI ŢARĂ”.

ÎN PRIMUL RĂZBOI MONDIAL 1916-1919

CAP. LICĂU I. COSTACHE
CAP. LICĂU VASILE
FRT. CHIRIAC GH. GHEORGHE

SOLD. LUCA TOMA

EROII DIN CEL DE-AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL 1941-1945

SERG. ARĂMĂSCU N.GAVRIL
CAP.ARĂMĂSCU C.GHEORGHE
CAP. UNGUREANU GHEORGHE
FRT. UNGUREANU GH. ILIE
FRT. DOMNICA VASILE
FRT. STĂNICĂ I. TOADER
FRT. ZAVALICHE D. NECULAI
FRT. ZAVALICHE D. VASILE
FRT. ZAVALICHE D. COSTACHE
CAP. FĂRMUŞ GH.GHEORGHE
FRT. ZAVALICHE V.VASILE
SOLD. LUCA T.TOMA

1 DECEMBRIE 2004

LA MONUMENTUL EROILOR DIN CENTRUL COMUNEI RĂUCEŞTI

FOTO: ELEVI DE LA ŞCOALA DE „ARTE ŞI MESERII” DIN OGLINZI, ÎN MIJLOC PRIMARUL PROFESOR APOSTOAE ILIE ŞI CADRELE DIDACTICE. ÎN STÂNGA RÂNDUL DE SUS: STAN DUMITRU PREŞEDINTELE „CULTUL EROILOR” FILIALA RĂUCEŞTI ŞI ÎNVĂŢĂTORUL MAXIM IOAN IAR ÎN DREAPTA SUS PROFESOR INGINER FILIP GHEORGHE ŞI MAI JOS PROFESOR DE ISTORIE BÂRLIBA GIGEL, VICEPREŞEDINTE AL FILIALEI „CULTUL EROILOR” COMUNA RĂUCEŞTI

MONUMENTUL DIN CENTRUL COMUNEI RĂUCEŞTI RIDICAT ÎN MEMORIA CELOR 396 DE EROI CĂZUŢI PE CÂMPURILE DE LUPTĂ ÎN RĂZBOAIELE 1877-1878, 1916-1919 ŞI 1941-1945

1 DECEMBRIE 2006. CEREMONIALUL DEDICAT EROILOR CĂZUŢI ÎN RĂZBOIUL DE ÎNTREGIRE 1916-1918

COMEMORAREA EROILOR LA MONUMENTUL DIN CENTRUL COMUNEI RĂUCEŞTI 2008

CRUCEA EROILOR DE PE DEALUL „CĂRPINIŞ”

CAPITOLUL XIV

COMUNA RĂUCEŞTI O AŞEZARE STRĂVECHE PLINĂ CU NUME DE EROI

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. Armata Română în cel de-al doilea război mondial – Dicţionar enciclopedic, Bucureşti 1999
2. Lucrările apărute în “Editura Miliară” care analizează participarea României la cel de-al doilea război mondial pentru eliberarea Ardealului, Ungariei şi Cehoslovaciei
3. La şase decenii de la încheierea războilui al-II-lea mondial – “remember” general Bg.Nicolae Ciobanu
4. Regimentul 15 “Dorobanţi” Arhivele naţionale Bucureşti. Fond Ministerul de Război
5. Regimentul 12 “Călaraş” Roman-coadă de ariergardă (rememorări) general Constantin Bucur
6. “Tradiţie şi istorie” – Asociaţia Naţională a Veteranilor de Război 1990-2005
7. Octavian Mancu – colonel(r) – “Repere istorice din ţinutul neamului”
8. Ivor Porter – “Operaţiunea AUTONOMUS”
9. Octavian Mancu – colonel(r) –“Monumente şi însemne memoriale din judeţul Neamţ”
10. Arhivele Centrului militar Judeţean Neamţ – “Cadre în rezervă şi în retragere”
11. Registrul istoric din arhivele Ministerului Apărării Naţionale
12. Monografia comunei Răuceşti de la Petru Muşat I 1375 la al doilea război mondial 1941-1945
13. “ROMÂNIA EROICĂ” nr. 17-18 din 2002
14. “CARTEA DE AUR” - Filiala “Cultul eroilor” Răuceşti : Lista cu eroii căzuţi în cele trei războaie pentru reîntregirea ţării; 1877-1878, 1916-1919 şi 1941-1945.
15. Album de fotografii – Fondul “Cultul Eroilor” – Muzeul comunei Răuceşti
16. “ROMÂNIA EROICĂ” nr. 1 din 2001
17. “ROMÂNIA EROICĂ” nr. 23 din 2002
18. “ROMÂNIA EROICĂ” nr. 27 din 2004
19. “ROMÂNIA EROICĂ” nr. 1 din 2005
20. “ROMÂNIA EROICĂ” nr. 2-3-4 din 2005
21. “ROMÂNIA EROICĂ” nr. 1 din 2007
22. “Eroism şi jertfe de sânge pe altarul sfânt al ţării” – colonel(r) Ioan Mija

La realizarea acestei lucrări de mare interes pentru comuna

Răuceşti au colaborat :

- colonel(r) Obreja T.Vasile
- colonel (r) Octavian Mancu
- profesor Maftei Gheorghe
- Popa Ioan -Viorel – licenţiat în drept administrativ
- învăţător Maxim Mihai - consilier
- ing. Stan Marian